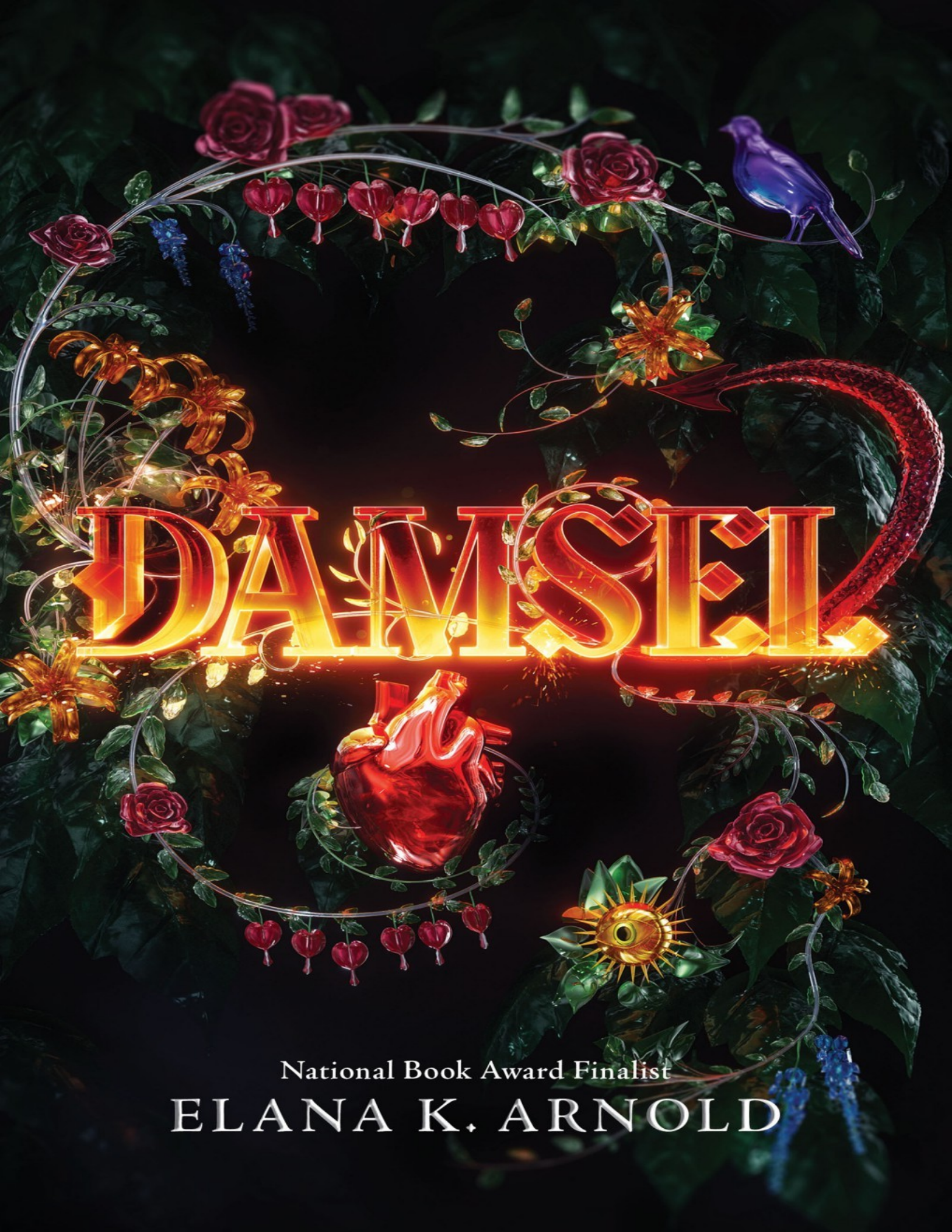

DAMSEL
National Book Award Finalist
ELANA K. ARNOLD

DAMSEL

ELANA K. ARNOLD

BALZER + BRAY
An Imprint of HarperCollinsPublishers

Çeviri Kitaplar
Telegram

Adanmışlık

Ejderhaları seven kardeşim Zak için

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası İthafı

Bir
- Ejderhanın Suçu
- Emory'nin Ellerinde
- Ejderha İni
- Pawlin'in Şahini
- Şeytanın Gözü
- Emory'nin Kılıcı
- Ejderhanın Koltukaltı

İki
- Prensin Kemeri
- Bir Kadının Adı
- Ama'nın Rüyası
- Kralın Küheylanı
- Ama'nın Örgüleri
- Vaşağın Gözü
- Ama'nın Hüznü

Üç
- Harding's Wall
- Ama's Bath
- Kraliçenin
- Hediyesi Ama'nın
- Hikayeleri
- Ama'nın
- Ziyaretçisi
- Tillie'nin Teyzesi

Allys'in Tavsiyesi

Dört
Emory'nin Taç
Giyme Töreni
Müzisyenlerin
Şarkısı Isolda'nın
Jesses'i Kederin
Tasması Fabiana'nın
Kralı Ama'nın
Sorusu
The King's Yard

Beş
Ana Kraliçe'nin Odaları
Ama'nın Duası
The Bird's Creance
The Dog's Story
Ama's Wish
Sorrow's Cry
The Swallow's Inn

Altı
Kederin Dersi
Ana Kraliçe'nin Kalbi Ama'nın
Seçimi
Cam Üfleyicisinin
Çalışanları Ama'nın
Kazası
Kralın Konukları
Ama'nın Dersleri

Yedi
Sorrow's Collar
Emory's Grip
Ana Kraliçe'nin Gerçeği
Ama'nın Fragmanları
Ama'nın Üç Günü
Emory'nin Üçüncü Silahı
Ama'nın Sonu

Teşekkür

Yazar Hakkında
Elana K. Arnold'un
Kitapları Back Ad
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bir

Ejderhanın Suçu

Kale, kıyı şeridini çevreleyen kayalıklardan yükseliyor gibiydi. Sivri tepeli kuleleri yukarıdaki yağmur yüklü bulutları deliyordu; pencereleri açık ağızlar ve kanlı gözlerdi. Kayrak grisi kayalıklar, duman grisi gökyüzü, çalkalanan gri deniz ve hayalet grisi sis arasında gerçekten de gri bir yerdi burası. O kadar griydi ki, yolunu kaybeden bir yolcunun gözleri kör olabilirdi - her şeye nüfuz eden ve görüşü tamamen silen ezici grilik.

Efsaneye göre, bu gri dünyada çok uzun süre kalırsanız gözleriniz de griye dönebilir. Cildinizin küllenmesini göze alın. Saçlarınızın demir gibi matlaşmasını göze alın.

Evet, gri bir dünyaydı.

Harding Prensi Emory, gece siyahı atının geniş sırtına oturmuş, etrafındaki uçsuz bucaksız gri manzarayı tarıyordu. Kumsal vardı; sessiz dalgalar, krema tabağındaki bir kedi yavrusu gibi kıyı şeridine vuruyor, uysallık ve nazik tekrar, Emory'nin büyük denizin içinde sakladığını bildiği vahşeti yalanlıyordu. Atının toynaklarının altında, neredeyse siyahtan neredeyse beyaza kadar grinin her tonundan taşlarla dolu kısa, çakıllı bir kumsal vardı. Emory ve Reynard adını verdiği atı bu kumsala, içinden hiçbir patikanın geçmediği sık bir ormandan çıkmıştı. Emory yolun büyük bir kısmında atını yönlendirmek zorunda kalmış, kılıcıyla onlara bir yol açmıştı.

Emory ormanın sınırına yaklaştıkça karşılaştığı ağaçlar giderek sertleşti ve sonunda ağaçların artık tahtadan yapılmadığını, taşa dönüştüğünü fark etti. Bu ağaçlar karşısında Emory'nin sadık, ölümcül kılıcı bile güçsüz kalmıştı; bu gerçek göğsünde bir öfke alevini tutuşturdu. Ona vurduğunda, bir ağaç devrilmeliydi. Ağaçlar böyle yapar. Ağaçlar her zaman bunu yapmıştı. Bu onların göreviydi.

Ancak bu son ağaçlar devrilmeyecekti ve Emory kılıcıyla onlara vurduğunda korkunç bir çınlama duyuldu ve darbenin etkisi Emory'nin kılıç kolundan yukarı doğru titreşti ve tüm kemiklerini sarstı.

Bir çentik bile yok. Kabul edilemez.

Yine de bunu kabul etmek zorunda kalmış, Reynard'ı eyersiz bırakmak zorunda kalmıştı, böylece at, yollarından çekilmeyi reddeden ağaçların arasından bir yol seçebilecek kadar daralmıştı.

Eyeri tekrar Reynard'ın üzerine fırlatırken, kolanı bağlarken, at homurdanırken, kendini bir kez daha eyerin üzerine kaldırırken, Emory kendi kendine, önemli değil, demişti. Atı kumsal boyunca yürüterek etrafı inceledi ve Reynard çakıl taşları arasından bir yol seçti. Emory ormanı ejderhanın etiyle cezalandıracaktı.

Çünkü ağaçların gri taşa dönüşmesinin ejderhanın suçu olduğunu biliyordu, tıpkı dünyanın bu kısmının dökülmemiş yağmurla buğulanmasının, denizin mavi-yeşil yerine arduvaz grisi olmasının ve güneşin göz kırpmayan gözünün gri bir katarakt tarafından köreltilmesinin ejderhanın suçu olması gibi.

Ejderha öldürüldüğünde (eğer onu öldürmeyi başarabilirse), dünyanın bu kısmı yeniden aydınlanacak ve Emory kral olduğu kadar ışık getiren kişi de olacaktı.

Ejderhadan nefret ediyordu. Bu kadar basitti ve nefreti temizleyici bir ateş gibi saftı. Atının üzerinde otururken nefretini içine çekti ve gözleri önündeki uçurumları taradı, onlara tırmanmanın bir yolunu aradı, ancak bunun kolay bir yol olmayacağını zaten biliyordu.

Bu kaleyi bu kayalıkların içine kim inşa etmişti? Cevabı olmayan bir gizemdi bu. Onlar mı inşa etmişti yoksa kale doğmuş muydu? Bazı bilge yaşlılar, kalenin sarp kayalıklardan binlerce yıl içinde ortaya çıktığını, her yıl bir inç kadar büyüdüğünü ve ilerlemesinin fark edilemeyecek kadar yavaş bir şekilde yüzeye çıktığını iddia etti.

Diğerleri ise kalenin hiç ortaya çıkmadığını, tıpkı deniz gibi, tıpkı kayalıklar gibi her zaman var olduğunu ve kökeninin izini sürmeye çalışmanın aptalca bir görev olduğunu söylüyordu.

Kimse kalenin nasıl oluştuğunu bilmiyordu ve Emory'nin de umurunda değildi. Gökyüzünde neden bir güneşin asılı durduğu da umurunda değildi; güneş vardı ve bu onun için yeterliydi. Her gün sırtını ısıttığı ve her gece kaybolduğu sürece, Emory'nin nedenlerini ve niçinlerini inceleyerek zamanını boşa harcamak gibi bir arzusu yoktu.

Varlığının ardında yatan şey, kale ve kayalıklar, deniz ve gökyüzü hakkında hissettikleriydi.

Dünya yaratılmıştı. Hepsi bu kadardı.

Bu sorunun çözülüp bir kenara bırakılmasıyla Emory'nin önünde sadece onu en iyi nasıl ele geçirebileceği sorusu kalmıştı.

"Ölçeklendirmem gerekecek, Reynard," dedi Emory.

At homurdandı, devasa burun deliklerinden sıcak bulutlar fışkırıyordu.

Emory ona, "Arkada beklemen gerekecek," deyince Reynard şöyle dedi Hiçbir şey.

Bu karar üzerine Emory kendini bir kez daha eyerden aşağı salladı ve kumsalın yer değiştiren çakıl taşlarının üzerine indi. Ayaklarının altında kemikler gıcırdar gibi birbirine çarpıyordu.

Reynard'ın bağlanmasına gerek yoktu. O iyi bir attı ve fazla uzağa gitmezdi. Ve eğer Emory onu bağlar ve sonra da ölürse -ya uçurumdan düşer ya da yukarıda karşılaşmayı beklediği ejderhanın pençelerinde- Reynard da ölecekti.

Elbette her şey ve herkes ölür, ama bir uçurumun dibindeki kayalıklara dizginlerinden bağlıyken ölmek onursuz bir ölüm gibi görünüyordu ve Reynard onursuz bir hayvan değildi ve Emory'nin de zalim bir efendi olmadığını düşünüyordu.

Emory bir kez daha eyerin uzun deri kayışını Reynard'ın yan tarafındaki pirinç halkadan çekip çıkardı ve at karnını gevşetirken kayışı çözdü. Eyeri Reynard'ın gururlu ve yüksek sırtından indirdi, terden ıslanmış kürkü ortaya çıktı ve Emory onu eyer örtüsüyle kuruladı. Sonra dizginin taç kısmını Reynard'ın kulaklarının arkasından tutup öne doğru çekti, dizgin ucu atın dişlerine çarparak şıngırdadı. Serbest kalan Reynard boynunu uzattı ve çakıllı kumsal boyunca birkaç gri deniz otu tutamını arayarak dolaşmaya başladı.

Emory kendini en iyi şekilde ata benzetiyordu. Yapabileceği tek şey, önündeki tek bir göreve odaklanarak kendi görüşüne at gözlüğü takmaktı ve şimdi bunu yapıyor, kendini tırmanışa hazırlıyordu.

Eyer ve çantaları bir kayanın üzerine asılmıştı ve Emory onları pratik bir amaçla karıştırarak ihtiyacı olanları topladı: ip; bir kazma; ince toz tebeşirle dolu deri bir kese; deri eldivenler; tatlı su kesesi. Vücudundan hiç ayrılmayan kılıcı. Cebinde

şanslı tılsımıydı, yedi yaşındayken ilk avından kendi kestiği bir tavşan ayağı.

Sonra kayalıkların dibine, neredeyse dikey bir kayrak taşı duvarına doğru yürüdü ve ellerini soğuk, sert yüzeyine koydu. Yukarı baktı, boynunu gittikçe daha geriye doğru uzattı ve görüş alanı tamamen griyle dolduğu için bir an için eski efsanenin gerçekleştiğini düşündü. O kadar çok gri, o kadar her şeyi kaplayan bir gri ki, Emory'nin gözleri kamaştı ve bağırsaklarının korkuyla gevşediğini hissetti ve bir anlığına yeniden bir bebek oldu, güçsüz ve düşüyordu, neyin yukarı neyin aşağı olduğunu bilmiyordu, etrafında dönen grinin içinde boğuluyordu, yuvarlanıyordu ve çaresizdi.

Ama sonra sonsuz gri duvarda kendi elini gördü ve kendini hatırladı. Güçsüz değildi. Bebek değildi. O Harding'li Emory'ydi ve öldürmesi gereken bir ejderha vardı.

Emory'nin Elleri

Arduvaz zordu. Soğuktu, buz gibi sert ve kaygandı. Tutamaklar vardı ama Emory onları bulmak için görüşüne güvenemeyeceğini fark etti. Etraftaki griliğin hilesi burayı gölgesiz bir dünyaya dönüştürmüştü ve duvar boyuttan yoksun, düz görünüyordu. Ama parmaklarını yüzeyi boyunca kaydırırsa, çıkıntıları, kırışıklıkları, girintileri hissedebiliyordu. Tutunacağı yer orasıydı ve onlardan bir merdiven, görünmez bir tutamak ve dayanak zinciri yapacaktı.

Ve böylece Emory tırmanmaya başladı. Kalçalarını ve bacaklarını serbest bırakmak için kılıcını sırtına bağladı ve tebeşir kesesini beline bağladı. Siyah pantolonunu siyah botlarının içine, siyah gömleğini de pantolonunun içine sokmuştu. Deriden bir şeritle saçlarını geriye doğru toplayıp sert bir düğüm yaparak gözlerinden uzak tuttu. Tırmandıkça ısınacağını bildiği için soğuğa rağmen kollarını geriye kıvırmıştı.

El ele, tutuşa tutuşa Emory tırmandı. Her zaman yetenekli bir tırmanıcı olmuştu -aynı zamanda yetenekli bir dövüşçü, yetenekli bir binici, yetenekli bir yüzücüydü- vücudunun yapması gereken her şeyi yapmıştı, hem de çok iyi yapmıştı. İşin püf noktalarından biri de zihnini görevden uzaklaştırmaktı. Birçok şeyde olduğu gibi bunda da vücudu bir sonraki adımda ne olması gerektiğini kafasından daha iyi biliyordu ve zihninin görevi hareketsiz kalıp kasların bu işi yapmasına izin vermekti.

Emory sanki bir yabancıyı izliyormuş gibi parmaklarının duvar boyunca süründüğünü, olası bir tutuşa dokunup reddettiğini, ikinci bir tutuş bulup onu kabul ettiğini ve pençe gibi tutunduğunu gördü. Ayakları birkaç santim yukarı kaydı, pazuları kıvrıldı ve artık daha yüksekteydi, yerden en az on beş metre yüksekteydi ve daha yüzlerce yüksekliği vardı.

Harding Prensi Emory, vücudu çalışırken zihnini eğlendirmek için evde kendisi hakkında neler söylüyor olabileceklerini hayal etmesine izin verdi.

Annesi, her zamanki gibi, aklına ilk gelen kişiydi. Onu, dışarıdaki sıcaklık ne olursa olsun, tüm yıl boyunca en sevdiği yerde otururken gördü-

Odasındaki şöminenin yanında, alevlere kimsenin dayanamayacağı kadar yakın, etrafı minderler ve kedilerle çevrili, asla köpeklerle değil.

"Şimdi Emory," derdi, yanındaki minderleri okşayarak, "bana bugün neyi fethettiğini söyle."

Küçük bir çocukken Emory, ateşin sıcaklığı onu terletse bile, mecburen onun yanına tırmanır ve tam olarak neyi öğrendiğini bildirirdi:

Sadece cebinde yağlı bir parça kahvaltılık et bulundurarak, saray arazisinde kendisini takip etmesi için eğittiği köpek yavrusu.

Öğretmeni onu derslerden çeyrek saat erken çıkarması için ikna etmişti.

Eyerlemek için kırdığı at.

Aşçıyı, sadece kendisi için fazladan bir kek pişirmesi için kandırmıştı.

Daha sonra, kucaklanamayacak kadar büyüdüğünde, Emory annesinin karşısında durur ve aynı gururla rapor verirdi:

Moss Ormanı'nda kestiği geyik.

Savaşmak için topladığı askerler.

Mızrak dövüşünde yendiği atlı.

Satrançta yendiği bilgin.

Emory diğer fetihlerden, yumuşak tenlilerden annesine bahsetmedi, ama annesinin bunları hem bildiğinden hem de onayladığından şüpheleniyordu:

Pembe yanaklı Elaine, çobanın kızı.

Kuzguni karanlık Lila, eczacı olan annesinin dükkanını işletiyordu.

Un tozuna bulanmış mutfak çırağı Fabiana, serin ve karanlık kilerdeki ağır kanvas un çuvallarının üzerinde, yaşlı Cooky ise neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Ve annem her zaman Emory'yi dinler, başını sallar, söylediği ve söylemediği şeyleri aynı ölçüde onaylardı. Ateş yanar, kediler mırıldanır ve annem dinlerdi.

Emory'nin kasları tırmandıkça ısınıyor ve gevşiyordu. Parmakları arduvazın üzerinde terden kaymaya başladığında, onları tebeşir torbasına daldırdı, ince tozlu kalıntısı, üzerinde yattıkları çuvallardan, Fabiana'nın kendisinden, evdeki kilerde kızışırken kabaran unu hatırlatıyordu.

Ama bu, düşüncelerinin dolaşmasına izin vermek için güvenli bir yön değildi. Şimdi değil, burada, bu uçurumun üzerinde, yerden yüz metre yukarıda değil. Buradan, bir

düşmek ölüm olur.

Böylece Emory Fabiana'yı aldı ve ait olduğu yere, yan tarafa, yolun dışına yerleştirdi. Sol elinin uzanışını izledi, parmak uçları gerilmişti, orada olması gereken bir tutuşu hissediyordu, olmalıydı ve sağ eli sahip olduğu iyi tutuşu sıkıca tutarken, botlarının uçlarını yukarı iterken uyluklarının ve baldırlarının güçlü kaslarının titrediğini hissetti ve sağ elinin altındaki kayrak parçalanmaya başladığında sol elinin parmakları hala arıyordu.

İlk başta ufalanma sadece tebeşir tozunun duvara sürtünme hissiyle karıştırılabilirdi, o kadar inceydi ki sonun başlangıcıydı. Ve beyinler tehlikede olduklarına inanmak istemezler. Beyin vücuda yalan söyleyecektir, hatta vücut beynin tek umudu olsa bile.

Emory bunu pek çok kez görmüştü: Okunu nişan alıp atarken bir geyiğin donup kalan inançsız bakışlarını; o ana kadar yenilmemiş bir dövüşçünün yüzünde yaklaşan mağlubiyetin yarattığı şaşkınlığı.

Bu yüzden beyninin ilk muhakemesine güvenmedi - beyni ona bunun *sadece tebeşir tozu olduğunu* söyledi. Sorun *yok*.

İyi değildi, hiç iyi değildi ve Emory ağırlığını daha da sola kaydırdı, sağ elin altındaki arduvaz ciddi bir şekilde parçalanırken, tutamak yanmış kemik gibi parçalanırken, o elin parmakları z o r l a n ı y o r ve tutabilmek için dua ediyordu.

Emory bir saniyeden kısa bir süre için hiçbir şey tutmadı; ne sol eliyle ne de sağ eliyle. Ellerinde taş yoktu, kafasında düşünceler yoktu, o anda atmaya bile cesaret edemeyen kalbinde umut yoktu, ciğerlerinde nefes yoktu, gözlerinde görüş yoktu. Askıda, hareketsiz, boş.

Ve sonra düşmeye başladı.

Ejderhanın İni

Aşağısı ne kadar soğuksa, yukarısı da o kadar sıcaktı. Aşağısı ne kadar griyse, yukarısı da o kadar altındı.

Dışarıdan bakıldığında kale soğuk ve griydi, bu doğruydu, ama içerisi tamamen farklı bir hikaye. Hardingli Emory'nin düştüğü uçurumun bin fit yukarısında, bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış olan ejderha dinleniyordu.

Ejderhayı odasında ziyaret edecek olsaydınız, elbette ilk fark edeceğiniz şey ejderhanın kendisiydi; devasa büyüklüğü, mızrak şeklindeki kafasının genişliği, her biri bir çay tabağı büyüklüğünde olan sıra sıra opalesan pulları.

Ama sonra neyi fark ederdiniz? Eğer paralı asker olsaydınız, belki de mücevherler olurdu.

Her köşeyi büyük mücevher yığınları dolduruyor, her kapıdan mücevher yığınları dökülüyor, duvarları yüzlerce mücevher kaplıyordu, bir gökkuşağı zenginliği - kan kadar zengin yakutlar, portakal kadar parlak ve yuvarlak turmalinler, güneşten daha sarı sitrinler, goblinlerin açgözlülüğü kadar yeşil zümrütler, en parlak deniz kadar mavi safirler, bir kralın kadife pelerini kadar mor ametistler.

Ve elmaslar. Her yerde elmaslar. Onlardan gerçek bir istif.

Öte yandan, aşağıdaki kayalıklardan yarı donmuş bir şekilde çıkmış olsaydınız, belki de dikkatinizi çeken şey mücevherler olmazdı. Belki de sıcak olurdu.

Uyuyan ejderhanın burun deliklerinden ikiz buhar dalgaları, kalın ejderha buharı bulutları çıkıyordu. Ejderhanın ininin sıcağı bunaltıcıydı, boğucu, bunaltıcı ve kaynar derecede sıcaktı. Hava neredeyse bir yumurtayı haşlayacak kadar sıcak ve ıslaktı, eğer bir yumurtanız varsa. Neredeyse sizi dümdüz edecek kadar sıcaktı.

Ancak Narkissos benzeri bir kibre sahip bir ziyaretçi olsaydınız, belki de sıcaklık ve mücevherler ve hatta belki de ejderhanın kendisi sizi yakalayan şey olmazdı.

Her şeyden önce gözünüz. Çünkü kalenin tamamı, tabandan tavana, her bir yüzeyi aynalarla kaplıydı - gül renginde altın yansımalar saçan aynalar, aynaları yansıtan aynalar ve bunun ötesinde aynalar ve her biri, ne tarafa dönerseniz dönün, yansımanızı tekrar tekrar, sonsuza dek yansıtıyordu.

Ve tüm bunların arasında -mücevherler, sıcaklık ve pembe-altın aynalar- bir koku vardı. Bir merhem, bir baharat, bir infüzyon. Buhar bulutlarının üzerinde yükseldi; açık pencerelerden süzüldü ve dışarıdaki griliğe yayıldı.

Hardingli Emory, tutunduğu yer toza dönüşüp düşmeye başladığında bu kokuyu içine çekti.

Koku hakkında kelimelerle düşünecek zamanı yoktu. Düşmeye devam ederse, birkaç saniye içinde ölmüş olacaktı. Ama beyninde bir yerlerde koku onu ele geçirdi. Kilitteki bir anahtar gibi eşleşti ve bir anıyı açtı.

O bir çocuktu. Hayır, yeni doğmuş bir bebekti. Hayır, hatta ondan önce. Rahme bağlıydı, gözleri açılmamıştı, nefes alıyor ve annesinin suyunun sıcak güveçinde yüzüyordu. Tadını ve kokusunu alabiliyordu, aynı tatlı baharat tınısını, o zaman ve şimdi, burada, yukarıdan.

Sol eliyle kazmayı belinden kavradı ve kayrak grisi duvara körlemesine vurdu. Vurmaması gerektiği halde, neredeyse hiç şansı olmadığı halde, kazma bir yer buldu; kayada kazmanın ağzı genişliğinde bir yarık açılmıştı.

Emory'nin parmakları yıpranmış ahşap sapa kaydı ve neredeyse tekrar kayboluyordu, ama yumruğunu daha da sıktı ve sonra durdu, tek koluyla asılı kaldı ve sallandı, omzunun eklemi neredeyse parçalanmıştı.

Tekrar nefes aldı ama koku ve anı kaybolmuştu. Sağ elini sol eliyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı, önce bir ayağını, sonra diğerini tuttu, gözlerini kapadı ve bir anlığına başını eğerek tanrılara, aynı zamanda kendi gücüne ve çabukluğuna şükretti ve dua etti. Sonra sağ eliyle tekrar duvarı kavradı, sol eliyle kazmayı çekip kurtardı ve tırmanışına devam etti.

Uçurumun tepesinde, rahim sıcaklığındaki odada, aynalar, mücevherler ve kendi soluduğu ısı bulutlarıyla çevrili ejderha, kehribar rengi bir gözünü açtı.

Pawlin'in Şahini

Güçlü sağ eli, Emory'nin saatler sonra uçurumun tepesine ulaşan ilk parçası oldu. Titreyerek sağ kolunu büktü ve Emory'nin geri kalanını kaldırdı.

-Terden kararmış kafası, deri kravatından kaçan saç telleri ve

Gerilmiş, kızarmış yüzü, geniş omuzları, göğsü, dar beli, gövdesi, sonra bacakları ve ayakları.

Uçurumun kenarından çıkmak yeni doğmak gibiydi ve Emory yeni doğmuş bir bebek gibi dinlenmek, ağlamak ve hava emmek istiyordu. Gri arduvaz zemine uzandı ve her kasının yandığını, her ekleminin tutuştuğunu, ciğerlerinin sığ pantolonlarla çalıştığını, havaya aç olduğunu ama ihtiyaç duyduklarının hepsini alamayacak kadar zayıf olduğunu hissetti.

Öğürmek istedi. Bayılmak istedi. Ama onun yerine ayağa kalktı. Olabildiğince uzun ve geniş durdu, yüzünü kaleye doğru çevirdi ve dişlerini göstererek gülümsedi.

Tüm iyi avcılar gibi Emory de avlandığını biliyordu. Ve ejderhanın kehribar rengi gözlerini güneş kadar kesin bir şekilde üzerinde hissetti. Sonra ejderhanın kendisini izlediğini bilerek pantolonunun ön düğmelerini çözdü, avlusunu serbest bıraktı ve tam orada, uçurumun tepesinde dumanı tüten bir dereye işeyerek orayı kendisininmiş gibi işaretledi.

Bunu başaran Emory, düğmelerini yeniden ilikleyerek kaleye yaklaştı.

Evde, tüm Harding öğlen yemeğinden sonra dinleniyor olurdu. Hanımlar odalarında, sindirime yardımcı olmak için kalışlarını gevşetiyor, yaşlı kadınlar el işlerinin etrafında daire şeklinde toplanıyor, kızlar gülmek ve dedikodu yapmak için uzun perdeli yataklarda bir araya geliyorlardı.

Erkekler ve oğlanlar, eğer hava güzelse dışarıda atlarla ya da tazılarla spor yapıyor ya da belki de daha genç oğlanlarla kılıç oynuyorlardı.

Elbette hizmetkârlar ne dinleniyor ne de oyun oynuyorlardı, daha ziyade görevleri olduğu gibi çalışıyorlardı -öğle yemeğini temizlemek, akşam yemeği için hazırlıklara başlamak, kuyudan su taşımak, kilimleri tozdan arındırmak, domuz ahırından gübre küremek ve Emory'nin ancak biri bunları yapmadığında farkına vardığı diğer tüm işler.

Şu anda evde olsaydı, Emory belki de şahinci Pawlin'le birlikte çitlerin arasında yürüyor olacaktı; şahininin yanında da her zaman yaptığı gibi Pawlin'in deri eldivenine tünemiş, deri paçaları bacaklarından kurdele gibi sarkan atmacası Isolda olacaktı.

Isolda, Pawlin'in her şey hakkında övünmesini dinlerdi: bir gün önceki av, bir gece önceki fetih, Pawlin'in ereksiyonunun sertliği - "demircinin çekici gibiydi"- ve Emory de dinler ve gülerdi, çünkü Pawlin sadık olduğu kadar zekiydi ve onun eşliğinde geçirilen bir öğleden sonrasının eğlenceli olacağı kesindi.

Ama Emory evde değildi. Dostluk ve kahkahalarla kuşatılmamıştı. Burada, bu büyük gri kalenin önündeki kayalıklarda huzur yoktu. Karnında iyi bir yemek ya da kadehinde şarap yoktu. Kadeh yoktu.

Emory su kesesini yanından aldı ve boşalana kadar emzikteki bir bebek gibi emdi. Eğer o kalede ölecek olursa, daha fazla suya ihtiyaç duymayacaktı. Kabadayılığına, sıcak idrar fışkırtmasına ve güçlü omuzlarına rağmen Emory korkuyordu.

"Sen neden olmayasın ki?" Emory, Pawlin'in sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu. "Korkmamak için aptal olmak gerekir. Tanrı aşkına, yukarıda bir *ejderha* var!"

Pawlin'i yanında hayal etmek Emory'nin biraz rahatlamasına yardımcı oldu. Çünkü Pawlin, Emory'nin içine düştüğü durum kadar acımasız bir durumu bile eğlenceli hale getirmenin bir yolunu bulurdu.

Evet, Pawlin oradaydı, hemen sağındaydı. Ve Isolda da her zamanki küçümseyici ifadesiyle, Pawlin'in kolundan kurtulmaya hevesli ve gerekirse vahşi gagasıyla kehribar rengi bir gözü oymaya hazırdı.

Yalnız değildi.

Yalnız değilim, dedi Emory kendi kendine. Ejderhanın kalesinin büyük kapısına tek başına varmıştı. Kapının dibinde, yukarı bakarken, Emory neredeyse uçurumun dibinde olduğu kadar şaşkın hissediyordu. Öyle bir kapı ki, tepeden tırnağa iki adam kadar geniş ve on adam kadar uzun. Gri renkteydi ama soğuk değildi; Emory kapıya dokunmadan önce bile kapıdan yayılan ve şüphesiz içindeki ejderha tarafından üretilen ısıyı hissetmişti.

Elini düz bir şekilde kapıya dayadı ve hemen geri çekti. Sıcak, sıcak, çok sıcak. Pantolonunun kemerinden eldivenlerini çıkardı ve giydi. İnce siyah deri eldivenler, annesi tarafından sadece onun için dikilmişti. Annesi ona veda öpücüğü vermeye gittiğinde eldivenleri ateşin yanındaki sandalyeden vermişti.

"Benim iyi genç adamım," demişti, "birbirimizle dürüstçe konuşalım. Artık bir çocuk değilsin, ama bir erkek sayılırsın. Yetenekli bir savaşçısın, bu doğru, ama ejderhalar en iyi insanlardan bile daha büyük ve daha serttir."

Annesinin böyle konuştuğunu duymak canını acıtmıştı ama aynı zamanda iyi de gelmişti, tıpkı bir çıbanın deşilmesi gibi - rahatlamayla karışık bir acı.

"Şansımı biliyorum," demişti Emory. "Ama benim seçimim ne?"

Çünkü Emory'nin babası iki hafta önce, Emory'nin annesiyle evlenmeden önce fahişelere olan düşkünlüğüyle başladığı söylenen ve uzun yıllar boyunca uykuda kaldıktan sonra geçen kış kasları tutmaya başladığında yeniden ortaya çıkan bir delilikten ölmüştü, Yüzü sarkmaya, gözleri bulutlanmaya başladı ve kimse dinlese de dinlemese de yüksek sesle ejderhanın geldiğini, Emory'nin kalbiyle ziyafet çekeceğini, ejderhanın geldiğini, geldiğini, geldiğini, sonunda çığlıkları kesilip ölene kadar bağırmaya başladı.

Kral bir on yıl daha yaşamalıydı, belki de yirmi yıl. Ve bu süre içinde Emory eğitim almış olacaktı. Elinden geldiğince hazırlanırdı. Yanında Pawlin ve Harding'in en iyi savaşçılarının yardım ve desteğiyle Emory daha güçlü, daha hızlı, daha emin adımlarla ve daha ölümcül olacaktı.

Gerçek şu ki, kralın erken ölümü Emory'nin hazırlık yıllarını çalmıştı.

Harding halkı için Emory'nin daha yirminci yaşına bile gelmeden bir ejderhayla yüzleşmek zorunda kalması önemli değildi, oysa tarihin hatırladığı kadarıyla ataları, her biri ejderhasıyla yüzleşmeden önce neredeyse otuz yaşına gelmişti. Emory'nin kral olarak babasının yerini alabilmesi için, babasının ve ondan önceki babalarının yaptığı gibi yapması gerekiyordu. Bir ejderhayı fethetmeli, bir genç kızı kurtarmalı ve o genç kızı gelini olarak almalı. Ve bunu ejderhaların yöntemleri hakkında herhangi bir eğitim almadan, tek başına, hiçbir yerden yardım almadan yapmalıydı. Çünkü halkının hafızasında *bir ejderha ve bir genç kızın kral olması hep* böyle olmuştu.

Kendisi de bir zamanlar kurtarılmış bir bakire olan ana kraliçe, "Şansınız az olabilir," dedi, "ama dediğiniz gibi seçenekleriniz daha az. O yüzden bu eldivenleri al." Ve onları Emory'nin eline tutuşturdu, o da aldı. Göründüklerinden daha ağırdılar ve derileri yumuşak olmasına rağmen kalındı. "Bunlar ellerini ejderhanın sıcağına karşı koruyacak," dedi. "Bunlar sana sunabileceklerimin yarısı ve yeterli değiller," diye devam etti. "O yüzden başka söyleyeceklerimi dinle. Kılıcın bir silahtır. Aklın başka bir silah. Ama üçüncü bir silahın daha var ve ejderhayı fethetmek için üçüne de ihtiyacın olacak."

Emory annesinin kara gözlerinin içine bakmış, üçüncü silahının ne olduğunu söylemesini beklemişti ama içinden bir ses sormamasını söylemişti. Anlamış gibi başını salladı, eldivenler için teşekkür etti, yanağına bir öpücük kondurdu ve onu odasında, ateşin yanında, kucağında kıvrılmış kızıl bir kediyle bırakarak uzaklaştı.

Eldivenler ellerindeydi. Kılıcı kalçasındaydı. Beyni kafasının içindeydi. Emory'nin diğer silaha, annesinin ona ihtiyacı olacağını söylediği silaha sahip olup olmamasının artık bir önemi yoktu, değil mi? Çünkü Emory elinin kapıyı itişini izledi ve kapının inleyerek açıldığını duydu, sonra da ejderhanın şatosuna adım attı.

Şeytanın Gözü

Emory öncelikle bir savaşçıydı ve bu yüzden ejderha gördüğü ilk şeydi. Savaşta nasıl bir rol oynayacağı dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu: zayıflatıcı sıcağın tek önemi Emory'nin dayanıklılığına getireceği meydan okumaydı; yığınla mücevherin tek önemi yığınların nasıl koruma sağlayabileceği, silah olarak nasıl işe yarayabileceklerydi; aynaları ejderhanın lehine bir darbe olarak not etti, çünkü Emory olmasa da ejderha onların aldatmacalarına alışkındı.

Koku -göremediği ama büyük şato salonundaki diğer her şey kadar gerçek olan tatlı-baharat kokusu- çok derin solumamaya özen gösterdi, çünkü belki de zehirliydi.

Kılıcını kınından çıkarıp önünde sabit tutan Emory, düşmanını değerlendirdi. Bu kadar iğrenç bir yaratığın neden inini yansıtıcı camla kaplamayı seçtiğini Emory tahmin bile edemiyordu. Çünkü bir insanın bakışlarını üzerine çeken şey opalesan pulları olsa da, ejderhanın göz yarıkları ve burun deliklerinin etrafındaki deri kurumuş kan gibi mordu; ve ejderhanın bir ev kedisi gibi önünde çaprazladığı ön ayaklarındaki pençelerin her biri, en nazik darbeyle bir adamın bağırsaklarını sökebilecek siyah, tırtıklı, tehditkâr birer kancaydı.

Emory durduğu yerden ejderhanın sadece bir gözünü görebiliyordu ve o da kapalıydı. Ejderhanın burun deliklerinden büyük buhar patlamaları fışkırıyordu; aynalı duvarlardan buğu damlıyordu. Canavarın kulakları yerine delikleri vardı. Dudaksız sürüngen ağzının kenarlarında siyah dişlerin uçları parlıyordu. Bir dil dışarı fırladı -çatallı, siyah, korkunç- ve kayboldu.

Sonra Emory canavarın kafasının arkasındaki aynaya baktı. Yarık, göz kırpmayan, kehribar rengi - ejderhanın diğer gözünün yansıması - açık, izliyordu.

Emory nefesini tuttu, nefesi bir ölüm çıngırağı gibi kesildi, çünkü o anda öleceğini biliyordu. Bunu biliyordu, daha önce her şeyden emin olduğu kadar emindi ve birdenbire yeniden çocuk olmayı diledi.

Ejderhanın kehribar rengi bakışlarında Emory yedinci yazının güneşini gördü. O yazın en sıcak üç günü boyunca, Ağustos ortasında, garip bir gök olayı güneşin ortasına bir gölge düşürmüştü - Emory'nin her zaman bildiği güneşi zalim bir sürüngen gözüne dönüştüren uzun bir yarık gibi görünüyordu.

Rahipler, boyunlarındaki zincirlere taktıkları sivri uçlu üçgenleri öperek ona *şeytanın gözü* diyorlardı ve herkesi içeride, onun *göz* kırpmayan saatinden uzak durmaları konusunda uyarıyorlardı.

Ama Emory'nin babası, kral, böyle saçmalıklara tahammül edemezdi. "Gel oğlum," dedi üç günün en sıcağında, sonuncusunda. "Avlanacağız."

Mutfaktan sadece bir soyma bıçağı, iki elma ve Emory'nin kendi küçük yayı ile ok sadağını alarak uşakları, uşakları ve av köpeklerinin efendisini el sallayarak uzaklaştırdı.

Genç Emory babasını kaleden ve kaleden uzaklaşırken takip etti, şeytanın gözünün ağırlığı kafasındaydı ve babasını duvardaki kapıdan geçerek takip etti, ta ki gözün artık onu göremediği, gölgeli ve sessiz ormana ulaşana kadar.

Kral iri yarı, geniş ve yakışıklı bir adamdı; derisi deri gibi tabaklanmış, ayakları ve elleri savaştan ve oyundan nasır tutmuştu. Emory daha yedi yaşındayken saçlarını babasınınkine benzetmiş, sarayda hanımların hoşuna gitsin diye gevşek siyah bukleler halinde bırakmış, dışarıdayken de deri bir şeritle arkadan bağlamıştı. Kralın güçlü alnı sayesinde güneşe karşı gözlerini kısmak zorunda kalmazdı ve dolgun ağzı gülmekten, öpmekten, yemek yemekten ve ağlamaktan asla korkmazdı. Hayatı, bir köpeğin tütsülenmiş bir kuzu budunu tuttuğu gibi çenesinde tutan bir adamdı - yırtıcı bir açgözlülük ve mutlak bir zevkle.

O gün, oğluna, ilk ve tek çocuğuna nasıl öldürüleceğini öğretecekti. Bir yaz öğleden sonrasını geçirmek için ne hoş bir yol!

Emory kendi sadağını omzunda, kendi yayını elinde taşıyordu. Öğretmenlerinin alkışları ve övgüleri arasında küçük oklarını hedeflere ve alıştırma mankenlerine defalarca boşaltmıştı ve omzunda sadağı, yanında babası varken -ve şimdi ağaçlar tarafından şeytanın gözünden saklandığı için- kendini gerçekten de çok cesur hissediyordu. Kendisini ve babasını bir çiftin iki üyesi, ikisi de büyük, ikisi de güçlü, ikisi de hükümdar olarak hayal etti.

onların dünyasının. Babasını takip etti ve tıpkı babasının ondan önce adım attığı yere adım atma oyunu oynadı, bir yerden bir yere zıpladı, çünkü kralın adımları kendisininkinin üç katıydı. Ormanda hava daha serindi, güneşin ulaşamayacağı bir yerdeydi ve Emory mutluydu.

Birden babası durdu. Emory de kralın sırtına çarpmadan az önce durdu. "İşte," dedi kral ve yirmi metre ötede, uzun bir köknar ağacının dibine yakın, açık kahverengi bir tavşanı işaret etti.

Emory tereddüt etmedi. Sağ eliyle sol omzunun üzerinden uzandı, sadağından bir ok aldı, yayına yerleştirdi ve bir nefes vererek oku bıraktı.

Tavşan başını kaldırdı ve bakışlarını Emory'ninkilere kilitledi. Mücevher gibi siyah ve parlak gözleri kırpışmadı. Tavşan merhamet ummak için çok geç olduğunu biliyordu ve Emory de okunu geri çağırmak için çok geç olduğunu biliyordu ama yapabilse bile yapmazdı.

Ok tavşanın boynuna saplandı, ön tarafından girip diğer tarafından çıktı. Kan, beyaz tüylerini kırmızıya boyadı ve Emory cesedin yanına koşamadan ölmüştü.

Tavşana, bir saniye önce ışıl ışıl olan ama şimdi ölümle donuklaşan gözlere baktı. Kralın ağır, nasırlı eli Emory'nin omzuna bir gümbürtüyle indi. "Aferin oğlum," dedi.

Sonra soyma bıçağını Emory'ye uzattı ve "En iyi ayağını seç" dedi. Emory sağ arka ayağı seçti, çünkü kendisi sağ elini tercih ediyordu ve arka ayak tavşanın gücünü koruduğu yerdi. Kral babası, Emory'nin tılsımını almak için hala sıcak olan kürkü, eti, tendonu ve kemiği kesmesini izledi. Sonra kral soyma bıçağını aldı.

Emory onun tavşanın kürkünde bir delik açmasını ve bıçağı bir kenara koymasını izledi. Kral iki elinin işaret ve orta parmaklarını açtığı deliğe soktu ve çekti, kumaş yırtılmasına benzer bir sesle tavşanın postu çekildi, altındaki beyaz parlak zarı ve onun altındaki kırmızı kasları, beyaz tendonları ve kemikleri ortaya çıkardı. Kral postu kafasına ve kalan arka ayağına kadar yırtarak açtı, sonra ayağı olabildiğince kolay bir şekilde kopardı, boynunu testereyle kesti ve postun geri kalanını serbest bıraktı. Tavşanın karnını yukarı doğru çevirdi, ince beyaz derinin hemen üzerinden derin olmayan bir kesik attı, deriyi bağırsaklardan uzaklaştırmak için parmaklarını altına kaydırdı ve sonra

Tavşanın uzunluğunu. Deriyi çekip açarak kalbi dikkatle çıkardı ve Emory'nin avuçlarının içine yerleştirdi.

"Bu senin kalbin evlat," dedi. "Şimdi mi yemek istersin, yoksa Cooky kızarttıktan sonra mı?"

Emory elindeki çiğ kırmızı şeye baktı. Babasının onu şimdi yemesini istediğini biliyordu, çiğ ve tavşanın göğsünden yeni çıkmıştı. Ama büyük kırmızı bir sümüklüböcek gibi sümüksü, sıcak bir şeyi yutma düşüncesi onu kusacakmış gibi hissettirdi. "Daha sonra lütfen," dedi ve kral hoşnutsuz olsa da bunu belli etmedi.

İşine geri döndü, bağırsakları hızla toprağa döktü ve karaciğeri, böbrekleri ve akciğerleri, sonra da Emory'nin elindeki kalbi deri bir keseye doldurdu.

Emory'nin avından geriye kalanlar artık tavşandan ziyade ete benziyordu ve Emory'nin ağzı sulanmaya başladı. Annem ne kadar sevinecekti!

Sonra kral Emory'ye eve dönerken yemesi için bir elma verdi ve Emory'nin yolu göstermesine izin verdi.

Şimdi burada, ejderhanın ininde, yansıyan kehribar gözün kendisini izlediğini gören Emory hatırladı. Ormana girdiğinde şeytanın gözünden korkmuştu ve cebinde tavşan ayağı ve arkasında ilk avıyla dışarı çıktığında gökyüzünde hâlâ asılı dursa da, Emory için artık gökyüzünde asılı duran şeytanın gözü değildi; o sadece bir gölge ve ışık oyunuydu, başka bir şey değil.

"Ejderha," dedi, on yıl öncesinden kalma tılsım cebinde, "seni fethetmek için buradayım." Belki de bugün ölecekti. Belki de yaşayacaktı. Her iki durumda da tereddüt etmeyecekti. Tereddüt etmeyecekti.

Ejderha büyük ve korkutucu bir şeydir ama tek büyük ve korkutucu şey o değildir. Emory başkalarını da görmüştü. Belki de önündeki bu canavar, çocukluğundaki şeytanın gözü gibiydi: korku ve cehaletle daha büyük ve daha korkunç hale getirilmiş, perspektif ve bilgiyle kesilip yerine konmuştu.

Ejderha diğer gözünü açtı ve dev başını çevirdi. Sonra çenesini, siyah dişlerini ve siyah çatallı dilini açtı ve Emory'nin iskeletini titreten sağır edici bir çığlık attı.

Ya da Emory yeniden düşündü, belki de değildir.

Emory'nin Kılıcı

Emory s i l a h ı n ı bel hizasında, yere dik tutarak görüş alanını iki eşit parçaya böldü. Ağırlığını sağdan sola ve tekrar geriye doğru kaydırarak canavarın hareketine vereceği tepkiyi test etti. Bakışlarının onu takip ettiğini fark etti ama yavaşça, sanki onu iyi ya da net göremiyormuş gibi.

Krallığında kimse Emory ile ejderhalar hakkında konuşmazdı; hayatı boyunca bir gün yardımsız ve öğretilmemiş bir ejderhayla karşılaşacağını biliyordu. Ama yine de zaman zaman bir şeyler duyuyordu: hizmetkârların anlattığı masallar, pazarda dolaşan hikâyeler. Ve e j d e r h a l a r hakkında güvenebileceği gerçek bir çalışması olmamasına rağmen, ejderhaların sadece uzağı görebildiğini, yakını göremediğini ve bazen de ejderhaların altın ve mücevherlere olan derin sevgisinin parlak renkli şeylere olan ilgilerinden kaynaklandığını duymuştu. Tüm bunlar, bir ejderhayla asla yakından karşılaşmayacak ve boş zamanlarında gevezelik etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayanların anlamsız konuşmaları gibi görünüyordu ama bu yaratığın odaklanmamış bakışlarını görmek Emory'ye belki de eski efsanelerde bir gerçeklik payı olduğu umudunu verdi.

Sonra çelik bıçağı pencereden sızan güneş ışığının parıltısını yakaladı ve ejderhanın odağı bir anda değişerek jilet gibi keskinleşti ve pençeleri aynalı zemine vurarak kalçalarının üzerinde doğruldu ve ona doğru adım attı.

Ejderhanın bakışlarını çeken şey parlaklıktı! Emory kılıcını kaydırdı, böylece güneş artık ona vurmayacaktı ve ejderha ağzını açtığında geri adım attı. Mavi bir alev f ı ş k ı r m a d a n önce yarım saniyesi vardı ve tam zamanında bir mücevher dağının arkasına yuvarlanarak sıçradı.

Kılıcının parlaklığını köreltmek zorundaydı. Emory çaresizce etrafına bakındı ama etrafında mücevherler, mücevherlerin yansımaları ve kendi paniklemiş yüzünün yansımaları vardı, yanaklarının rengi yükselmişti.

Ama orada, yansımasının belinde! Tırmanırken kullandığı tebeşir torbası. Emory torbadan bir avuç toz çıkardı, kuru serinliği

parmaklarını kapladı, salonun nemli sıcağıyla tam bir tezat oluşturuyordu ve kılıcı kabzasından ucuna kadar donuk bir gri-beyaza dönüştürerek bıçağın üzerine sürdü.

Tebeşire batırdığı eli de dönüşmüş, bronz teni iyice maskelenmişti ve Emory çantayı tekrar karıştırıp bir avuç tebeşir daha aldı ve onu yanaklarına, alnına, çenesine, burnuna, boynuna sürerek kendini bir hayalete, bir gölge savaşçısına dönüştürdü.

Denemek için bir mücevher, elma büyüklüğünde bir yakut buldu ve olabildiğince sessiz bir şekilde yığından uzaklaştırdı. Ejderhanın zeki kehribar rengi bakışları bir anda onun üzerindeydi ve yerdeki ilerleyişini takip ediyordu.

Sonra kalbi boğazına düğümlenen Emory, çömeldiği mücevher yığınının arkasından kolunu uzatarak ejderhanın nefesinin onu yakmasını bekledi.

Hiçbir şey. Emory parmaklarını oynattı. Yine bir şey yok. Elini geri çeken Emory rahat bir nefes aldı.

Ejderhanın işitme duyusunda bir sorun yoktu, Emory canavar bir kükremeyle mücevher yığınına hücum edip mücevherleri her yöne savurarak aynalı duvarlara çarpıp bir dizi patlama ve çarpışmaya yol açtığında bunu hemen anladı. Bir hayalet kadar sessiz olan Emory, duvar boyunca odanın uzak tarafına doğru kaydı ve ejderha onu takip etmedi.

Etraftaki aynalar camdan yapılmamıştı. Bunun yerine, neredeyse bir ayna kadar net yansıtan, ancak açıklayamadığı garip bir pembe renk tonuna sahip, son derece cilalı altın levhalardı.

Emory aynalarda paneller olduğunu gördü, paneller bunun ötesinde odalar olduğu anlamına geliyordu. Bir genç kızın saklanması gereken odalar. Acaba kaderindeki güzellik acı mı çekiyordu? Kilitlenmiş ve zincirlenmiş miydi? Korkmuş muydu? Emory onun bir yerlerde olduğunu biliyordu ve onu bulacaktı.

Ama önce burada, bu odada, bu düşmana odaklanmalıydı. Zihnini yakın çevresine doğru eğitti.

Bir ejderhanın görüsü hakkında duyduğu dedikoduların doğruluğunu kanıtladığına göre, Emory bu yaratıklar hakkında duymuş olabileceği başka bir şey var mı diye beynini yokladı.

"Bir ejderhayı sokabileceğin pek fazla yer yok," demişti domuz çocuk Thad, serseri arkadaşlarına. Akşamın erken saatleriydi, gün batımından hemen önceydi ve Emory ile çit bekçisinin yeğeni Maddie, bekâretini yeni aldığı samanlıkta sessiz kalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Ah, Thad, ejderhalar hakkında bir bok bilmiyorsun," dedi küçük Merle, elindeki hurda kovasını yalağa doğru kaldırarak.

"Sen de yap!" Thad bağırdı. "Siz aptallardan çok daha fazlasını biliyorum, sanırım!" Merle'nin ağabeyi Darro, "İstediğin kadar düşün," dedi. "Ama sen
bok hakkında bok biliyor."

"Kız kardeşinin memeleri hakkında bir bok bilmiyorum!" Thad bağırdı ve ardından Darro elindeki gübre kovasını Thad'ın kafasına savurdu, Merle de kavgaya dahil oldu ve üç gübre çocuğu domuzların yanında çamura battı.

Emory ve Maddie birbirlerinin kahkahalarını bastırmak için ellerinden geleni yaptılar; Emory'nin eli Maddie'nin ağzındaydı, yüzü Maddie'nin çıplak göğüslerine gömülmüştü. Üç çocuk sonunda ayrılıp kulübelerine doğru geri döndüklerinde Maddie, "Herkes bir ejderhayı delmenin tek yerinin kolunun altındaki yumuşak deri olduğunu bilir," dedi. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz nefesi kesildi ve ellerini güzel bir hareketle ağzının üzerinde kavuşturdu.

Sonra Emory, bekâret sorumluluğundan kurtulmuş olan Maddie'ye ne kadar eğlenebileceğini göstermeye koyulmuş ve ejderhaları tamamen unutmuştu.

Ama şimdi, ejderhanın ininde, tebeşirle elde ettiği başarıdan cesaret alan Emory, ejderhanın formuna baktı ve Maddie'nin haklı olup olmadığını merak etti.

Ejderhanın Koltukaltı

Emory öldürmeye niyetli **olmasaydı,** başlayacak savaşın ne kadar muhteşem bir sanatsal güzellik içinde gerçekleşeceğini görebilirdi. Ama bir savaşçı olarak büyük salonu sadece ihtiyaç duyduğu şeyler için gördü: saklanacak yerler, bir varlık ve yükümlülükler ağı.

Mücevher yığınları: çifte
varlık. Yansıtıcı yüzeyler:
sorumluluk.

Böyle bir bakış açısı merak etmeye yer bırakmıyordu.

Belki de merak etmenin zamanı değildi, ya da belki de her zaman, her zaman merak etmenin zamanıdır, kişinin hayatının hemen sona erdirilmesi gibi çok gerçek bir olasılıkla karşı karşıya olduğu zamandan daha fazla değil.

Her halükârda, Emory başka biri olsaydı, isteksiz ev sahibinin eşsiz yeteneklere sahip bir sanatçı olduğunu görürdü. Ejderhanınki düzenleme sanatıydı: mücevher kuleleri rastgele, estetiğe aldırmadan bir araya getirilmiş paralı asker yığınları değildi. Dikkatle inşa edilmiş renk, şekil ve ışık danslarıydı ve her biri bir hikâye anlatıyor, bir duyguyu çağrıştırıyordu: Burada, sitrinler ve elmaslarla, baharın, umudun ve gençliğin bir anıtı. Orada, her ton ve şekildeki yakutlarda, öfkeli bir kükreme ve savaşta dökülen kan. Geniş bir pencerenin altında, zümrüt ve safirden kıvrımlı bir nehir, suyu parlatmak için elmaslarla süslenmiş.

Büyük salon bir mabetti; mücevherler de onun sunağıydı.

Emory için burası sadece bir savaş alanıydı. Nehirden yumruk büyüklüğünde bir zümrüt silindir kopardı ve yakut piramidine doğru sertçe fırlattı.

Kıpkırmızı mücevherlerden özenle yapılmış düzenlemeyi parçalayarak yere düştü ve ejderha o yöne döndü, boğazından bir kükreme koptu.

Emory ejderhanın kükremesindeki öfkeyi duydu ama ejderhanın gözleri gibi kulakları da gerçeğin tamamını algılayamadı. Çünkü ejderhanın ıstırabını duymamıştı. Kederini duymadı. Ejderhanın neden

Ejderha başını eğebilir, gözlerini kapatabilirdi. Tek gördüğü bir düşman ve bir fırsattı. Ejderhanın kanadı ona doğru dönmüştü, dikkati harabeye yönelmişti, Emory vücudunu taradı, pullarının onu korumadığı bir yer aradı.

Emory, Maddie'nin bekâretini korumak istemesi konusunda yanılmış olsa da, bir ejderhanın koltuk altının savunmasızlığı konusunda oldukça haklı olduğunu düşündü. Çünkü orada, büyük ön bacakları öne doğru uzanmış, pulsuz ejderha derisinden ince bir yarık vardı, donuk koyu kırmızı, kılıcı için mükemmel bir hedef.

Tek bir şansı vardı, hepsi bu. Kılıcı hedefini ıskalarsa ejderha onu öldürecekti. Şimdi zekâ zamanı değildi; o daha önce, kılıcın parlaklığını ve kendi etinin rengini gizlediği zamandı. Şimdi çeliğin zamanıydı.

İleri atıldı, sıçradı, kılıç kolunu geri çekti, ejderhanın sol ön bacağının hemen arkasına indi ve kılıcını ejderhanın açıktaki kırmızı etinin derinliklerine sapladı. Daha önce hiç bu kadar doğru bir hedef vurulmamıştı.

Ejderha kükredi ve bu kez Emory bunu doğru duydu; acıyla karışık bir öfke. Ejderha etrafında döndü ve kılıcının kabzasına sıkıca tutunan Emory bir kukla gibi ejderhanın yanından savruldu. Sonra kılıcı canavarın etinde yer değiştirdi, daha derine indi, evet, ama aynı zamanda yana doğru yattı ve kabzası ejderhanın pullarının keskin zırhına sürtündü.

Çeliğin pulla çarpışmasından korkunç bir çığlık yükseldi, ama ejderha kılıçtan daha kudretliydi ve pulun keskin kenarı şaftını kırdı.

Ejderhanın yanından düştü, kılıcın kabzası hâlâ elindeydi, bıçak hâlâ yaratığın bedeninin içindeydi.

Bir "oof" sesiyle yere indi ve hemen pişman oldu, çünkü bu ses ejderhayı pozisyonundan haberdar etmişti. Ancak ejderha şu anda kılıcının kalan kısmıyla meşguldü ve onu ısırıp çıkarmaya çalışıyordu. Çelik zor bir noktadaydı, kolayca erişilemeyecek bir yerdeydi, bu yüzden Emory'nin yeniden toparlanmak için bir anı vardı. Kendini, ejderhanın elmas ve opallerle işlenmiş kendi portresi olduğunu fark edemediği bir şeyin arkasına yuvarladı. Orada uzanmış, pembe altın tavandan yansıyan kendisine bakıyordu.

Ejderha endişeyle kıvranarak odanın zemininde çırpınmaya başladı. Güçlü kuyruğu son kalan heykellerden birini parçaladı ve mücevherler bir renk ve ses karmaşası içinde etrafa saçıldı. Canavar çıkıntı yapan bıçak parçasına saldırırken, Emory yumruğunu sıktı.

Beynini kullanmıştı.

Çeliğini kullanmıştı.

Annesi kraliçe şöyle demişti: "Kılıcın bir silahtır. Aklın başka bir silah. Ama sende bir üçüncüsü daha var ve ejderhayı fethetmek için üçüne de ihtiyacın olacak."

Ve aniden, kesinlikle, Emory üçüncü silahının ne olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

İki

Prensin Kemeri

Genç kız uyandığında, hafifçe sallanıyordu. Çıplak uzuvlarının bir diğerine bastırıldığının farkındaydı. Etrafında bir kol. Altında sert bir yüzey.

Gözlerini açmadı. Nerede olduğunu görmek istediğinden emin değildi. Belki de sonsuza kadar böyle kalabilirdi, rahatsız bir topun içine kıvrılmış, hareket ediyordu, evet, ama nerede ve neden olduğunu bilmeden.

Çünkü bunları bilmek daha iyi olmayabilir, diye uyarıyordu kafasının içindeki bir ses, henüz kendisine ait olduğunu *bilmediği* bir ses. Belki de cehalet daha güvenli bir yol olabilirdi.

Ama yine de gözlerini araladı - sadece bir saniyeliğine, çünkü ışık dayanılamayacak kadar fazlaydı. Parlaklık karşısında şoka girerek gözlerini sıkıca kapadı ve gölgelemek için kolunu yukarı çekti. Yalnız olmadığını ilk kez o zaman anladı; konumunu ayarlamasına ve gözlerini gölgelemesine izin vermek için gevşeyen kol ve el sayesinde.

"Uyan!" dedi bir ses. Derin, zengin, memnun. "Tanrılara şükür, uyandın."

Sonra diğer elini sallayarak, "Reynard, vay canına," dedi ve sallanma hareketi durdu.

O zaman bir at ve bir binici.

Bu kelimelerin -at, binici- nereden geldiğini bilmiyordu. Bir an önce kelimeleri bilmiyordu ama şimdi, kesinlikle, hala kapalı gözlerle, kız bir atın üstünde olduğunu ve binicisinin kollarına sarıldığını biliyordu.

Bir erkek, diye düşündü ve sonra bu kelimeyi de tanıdı.

Aynı anda, bir kumaşla örtüldüğünü ama altının çıplak olduğunu ve bunun kendini bulmak için tehlikeli bir pozisyon olduğunu biliyordu.

Işığa yeterince uyum sağlamıştı. Kolunu indirdi. Gözlerini açtı.

Güneş atlının başının arkasında halelendi. Genç kız gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ağzı genişledi, dişleri parladı.

"Yapma," dedi, ilk kelimesi buydu.

"Güvendesin," dedi adam. "Seni ben kurtardım."

Bacağını eyerin üzerine attı ve kız hâlâ kollarındayken aşağı kaydı. Sonra onu nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı ve geri çekildi. Kızın kaba kahverengi bir battaniyeye sarılmış olduğunu gördü. Yüzünü ışıktan korurken battaniyeyi iterek açmıştı ve şimdi ayakta dururken aşağıya baktığında göğüslerinin açıkta olduğunu gördü.

Adam bir kol boyu uzaktaydı ve bakışlarını kadının yüzünde tutmaya devam etti. "Güvendesin," dedi tekrar.

Genç kız battaniyeyi onu daha iyi örtecek şekilde düzeltti. Soruları çok fazlaydı -çok fazla- ve hepsi birden ona saldırıyordu. Birden bacakları güçsüzleşti ve onları bırakarak yere yığıldı.

Saçları bir perde kapanır gibi yüzünün etrafında oynadı ve kız şaşkınlıkla saçlarının kızıl olduğunu fark etti.

Adam onun yanında diz çöktü. Ona dokunmak istercesine elini uzattı ama kadın irkilince elini geri çekti.

"Adını biliyor musun?" diye sordu. "Başına ne geldiğini hatırlıyor musun?"

Kız utanç ve pişmanlık karışımı bir duyguyla başını salladı. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Ben hiç kimseyim," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen hiç kimse *değilsin,*" dedi adam ona. "Sen bir ejderhadan kurtardığım genç kızsın. Sen benim kaderimsin, ben de senin."

Yukarı baktı. Yüzü açık ve ciddiydi. Koyu bukleler güçlü bir kaştan geriye çekilmişti; gece gökyüzü gibi koyu mavi gözleri kalın, koyu kirpiklerle kaplıydı. Saçları gibi siyah bir sakalın başlangıcı. Yumuşak, dolgun dudaklar, düzgün, beyaz dişlerden oluşan bir ağzı ortaya çıkarmak için ayrılıyordu.

Adamın gülümsediğini fark etti. Isırmakla tehdit etmiyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu, çünkü adamın onun kim olduğunu bilebileceğini ummak çok fazla görünse de, en azından kendini tanıyabilirdi.

"Bağışlayın beni," dedi. "Ben Harding Prensi Emory." Başını resmi bir şekilde eğdi ve büyüleyici buklelerinden biri öne düşerek yüzünü yumuşattı.

"Seni kurtardım," dedi tekrar -neden *bunu söyleyip duruyordu? diye* merak etti- "ve seni güvende tutacağım."

Genç kız ona inanmış gibi başını salladı. İnandı mı? Belki de. Ona inanıp inanmaması önemli değildi. Neye inandığı hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Giysiye ihtiyacım var," dedi, yanakları kızarmıştı.

Harding'li Emory boğazını temizledi. "Evet," dedi. "Size önerebileceğim bir elbisem olmadığı için üzgünüm. Ama hiç yoktan iyidir, eminim," dedi atına dönüp heybelerini karıştırırken, "benim bazı eşyalarımı giymek?"

Ona ter kokusundan bayatlamış beyaz bir gömlek ve bir çift kahverengi pantolon sundu. "Keşke sana verebileceğim bir kürküm olsaydı, sonbahar son gecelerde havayı üşütüyor, ama hafif seyahat etme alışkanlığım var. Eve ulaşana kadar bu yeterli olacaktır. Temiz değiller ama benim giydiklerimden daha iyi durumdalar." Adam kendi siyah gömleğini ve pantolonunu işaret etti; kadının şimdi gördüğü gibi, hem bir çeşit beyaz tozla hem de başka bir şeyle, daha koyu bir şeyle lekelenmişti.

Kan.

Adamın uzattığı giysileri aldı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Elbette," diye cevap verdi. Sonra elleri beline gitti ve kemerini çözdü ve bacaklarının arasındaki yerde bir korku şoku sarsıldı. Ama tek yaptığı kemeri ona uzatmak oldu. "Sanırım buna benden daha çok ihtiyacın olacak."

Kemeri aldı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Elbette giysiler üzerine tam oturmuyordu ama tenini örtmenin verdiği rahatlama, neden oldukları rahatsızlıktan daha ağır basıyordu. Pantolonun belini yukarı çekmiş ve kemeri sıkıca sararak düğümünü iki katına çıkarmıştı. Kollarını bileklerine kadar kıvırdı ve gömleğin kokusunu duymazdan gelip giyecek bir şeyi olduğu için minnettar olmak için elinden geleni yaptı.

Giyindiği ağaçların arasından çıktığında battaniyesini bir kez daha üzerine örtmüştü, çünkü üşümüştü -hiçbir şey hatırlamıyordu ama yine de daha önce hiç bu kadar üşümediğinden emindi- Emory'nin atın eyerlerini çözmüş olduğunu ve ateş yakmak için odun topladığını gördü.

Adam ona gülümsedi ve "Kıyafetlerim sana benden daha çok yakışıyor," dedi. Bir cevap bulmaya çalışmak yerine,

çıra olarak kullanmak için bir yığın kahverengi çam iğnesi topladı.

"Burada ağaçlar o kadar kuru ki normalde kılıcımla birkaç dal keserdim," dedi Emory hayıflanarak, "ama ..." Heybelerden çıkardığı eşyaları işaret etti: biraz kurutulmuş et; boş bir su kesesi; bir çift eldiven; bir ip; bir torba toz ya da kum; kabzası ve bıçağı iki parça halinde bir kılıç.

Bir de kazma vardı. "Neden bunu kullanmıyorsun?" diye sordu kız.

"Gerekirse yaparım," diye cevap verdi Emory. "O aleti son kez salladığımda hayatımı kurtarmıştım."

Kız adamın daha fazla şey söylemesini bekleyerek bekledi.

Emory sırıtarak, "Seni kurtarmaya giderken neredeyse düşüp ölüyordum," dedi ve kıza tırmanışını anlattı.

"Ejderhanın ininden de aynı şekilde mi ayrıldık?" diye sordu adam sözünü bitirdiğinde.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Emory. "Seni o iple sırtıma bağladım ve neredeyse bin fit aşağıya indik."

Kız herhangi bir şey hatırlamak için hafızasını yokladı. Elbette bu hatırlayacağı bir şeydi. Ejderhayla geçirdiği zaman değilse bile, bu dondurucu soğukta bir adamın sırtına çırılçıplak bağlanmış olmak, binlerce metrelik bir uçurumdan o şekilde inmek?

Ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek hissettiği, çıplak bedeninin kargoya verildiğini öğrendiğinde duyduğu belli belirsiz bir utançtı.

Tek söylediği "Umarım çok hantal olmamışımdır" oldu.

Emory, "Sen her mesafeye seve seve taşıyabileceğim bir kolisin," diye cevap verdi.

Bu kez gülümsediğinde, kız da ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bir Kadının Adı

Akşam olduğunda, kızın karnı taze yakalanmış tavşanla doluydu ve bir adı vardı.

Prens, tavşanın kemiklerindeki son etleri de ayıkladıktan sonra, "Sana Ama diyeceğiz," dedi ve o gün zaten onun hayatını kurtardığı, onu giydirdiği ve akşam yemeğini yedirdiği düşünülürse, itiraz etmek için oldukça kaba bir zaman gibi görünüyordu.

"Bir kadının adı açık bir sesle başlamalı, sizce de öyle değil mi?" diye devam etti.

Hatırlayabildiği kadarıyla Ama bunu hiç düşünmemişti. "Ama," diye tekrarladı. İşe yarayacaktı.

Gökyüzü yıldızlarla dolarken ateş onları ısıtıyordu. Yakınlarda, Emory'nin atı sakin bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor, kuyruğunu sallıyor, alt dudağını sarkıtarak yavaşlıyor, durgunlaşıyor ve sonunda ayakta uyuyordu.

Ama yukarıdaki yıldızların uçsuz bucaksız parlaklığına bakıyor ve onları sadece kendisinin görebileceği resimlere bağlıyordu. Emory onun karşısına oturmuş, gökyüzünü seyredişini izliyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Belki de bir yerlerde, Emory'nin sahip olduğu gibi, onun dönüşünü bekleyen bir ailesi vardı. Olmalıydı. Herkesin bir ailesi vardır: ebeveynler ya da kardeşler, belki de.

Yıldızlara baktı ve onları yüzlerle birleştirmeye çalıştı - yüzünü özlemiş olabilecek insanların yüzleri, ki fark etti ki onun için de bir yabancınınki gibiydi.

Aniden Emory'ye, "Bana neye benzediğimi söyle," dedi.

Sanki bir hayalden kopmuş gibi ayağa kalktı ve "Çok güzelsiniz hanımefendi, taze bir bahar günündeki bir çiçek gibi-" dedi.

"Hayır," diye araya girdi. "Dur. Lütfen."

Emory gözlerini kırpıştırdı. Bir an geçti ve sonra şöyle dedi: "Uzun kızıl saçların var. Ne kıvırcık ne de düz, ikisinin arasında bir yerde. Tenin soluk, neredeyse pembe. İnceciksin. Göğüslerin-"

"Bunların hepsini biliyorum," diye tekrar araya girdi Ama. "Hepsini gördüm. Demek istediğim, bana yüzümden bahset. Görmediklerimi."

"Oh," dedi Emory. "Yüzün." Sanki bir hayvanı değerlendiriyormuş gibi ona baktı. "Açık renk gözlerin var," diye başladı, "tam sarı değil, ondan daha koyu. Bal gibi. Kahverengiden daha iyi. Oldukça güzel, hatta."

"Lütfen," dedi Ama tekrar. Bu kelime hızla onun en çok kullandığı kelime haline geliyordu. "İltifatlarınız için teşekkür ederim, ama beni olduğum gibi, süslemeden tarif edebilir misiniz?"

Bu istek Emory'yi rahatsız etmiş gibi görünüyordu, ama bir süre sonra kabul etti. "Üst dudağın alt dudağından daha ince," diye söze başladı ve Ama başıyla onu onayladı. "Kaşlarınız saçlarınızdan daha koyu, kızıldan çok kumral." Başını yana eğdi ve devam etti. "Yüzün ne yuvarlak ne de kare. Belki bir cameo gibi. Yanaklarında da pembe var ama fazla değil. Belki de beslenmene biraz et katmalısın, ihtiyacın olan şey bu."

Bir yüzü tarif etmek için fena bir girişim değildi, diye düşündü Ama, ama yine de sözlerinden bir resim çıkaramadı. Ellerini yüzüne götürdü ve hissetti. Emory dudakları konusunda haklıydı; alt kısım üst kısımdan daha uzakta ve daha yumuşaktı. Emory'nin sözünü etmediği burnu da gözlerinin arasından başlayıp burun deliklerine doğru genişleyen ince bir yapıdaydı. Yine de parçaları alıp bir bütün haline getiremediğini fark etti.

Emory ayağa kalktı. "Bir fikrim var," dedi. Kılıcının kırık ağzını geri aldı. Ama fark etti ki kılıcın bazı yerleri kırmızıya boyanmış, bazı yerleri de bir çeşit tozla tozlanmıştı. Emory gömleğinin önünü pantolonunun kemerinden kurtardı ve çeliği parlatmaya koyuldu, metal parlayana kadar kalıntıları sildi.

"İşte," dedi ve bıçağı Ama'nın ellerine verdi.

Oradaki yansımaya gözlerini kırpıştırdı. Bıçak yüzünü bir kerede gösteremeyecek kadar inceydi ama işte gözleri -Emory'nin söylediği gibi altın benekliydi- ve işte saç çizgisi, kızıl ve yüksek, Emory'nin söylediği gibi derisi pembemsi beyaz olan alnının ortasına doğru iniyordu.

Burnu vardı; küçük değil, güçlü bir burun ve dudakları; üstteki ince, alttaki dolgundu. Çenesi, belki Emory'ninki kadar sağlam değildi ama yine de önemli bir çeneydi.

Ama yüzünün bazı kısımlarında tanıyabileceği bir şey aradı. Ona "*sen busun" diyebilecek bir* şey, herhangi bir şey.

Ama hiç tanınmıyordu. Tanımadığı ve adı kadar kullanışlı bir yüzdü bu.

"Teşekkür ederim," dedi ve Emory'nin bıçağını geri verdi. Gözlerinde bir sızı vardı ve bu onu korkutuyordu, çünkü ne anlama geldiğini bilmiyordu, ta ki gözlerinden yaşlar akmaya başlayana kadar.

Emory'nin tek bir yatak örtüsü vardı, onu da Ama için ateşe yakın bir yere sermişti ve Ama bunu onunla paylaşmayı teklif etmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu, bu yüzden de bunu yapmamayı tercih etti. Hâlâ tek bir kaba battaniyesi vardı ve onu da ona teklif etti ama o reddetti.

"Reynard için yeterince iyi olan benim için de iyidir," dedi ve atın eyer battaniyesini omuzlarına doladı, sırtını yakındaki bir ağaca yaslayarak oturdu, bacaklarını ateşe doğru uzattı ve "Siz dinlenin leydim. Uyandığınızda burada olacağım."

Ama sert, rahatsız zemine uzandı, ince yatak örtüsü neredeyse hiç dolgu malzemesi değildi. Yüzünü ateşe döndü ve turuncu alevlere baktı, yaydığı ısı dalgalarını soludu, yakınlarda bir yerden gelen baykuş sesini duydu. "Kim? Kim?"

Ve bu soru kulaklarında çınlarken, yanıtı olmayan bir yakarış gibi, Ama derin ve sıkıntılı bir uykuya daldı.

Ama'nın Rüyası

Lüks sıcaklık. Sıvı sıcaklık. Hacimli sıcaklık.

Uzuvlarını, her bir eklemini gerdi ve vücuduna güçlü bir dalga halinde yayılan ışıltıyı, hoş bir şimşek gibi karşıladı.

Tepesinde, gökyüzünde kocaman ve ağır, kızıl güneş bereketli bir şekilde gülümsüyordu. Ona doğru uzandı, başı arkada, gözleri kapalı ve kendini onun sıcaklığında kaybetti.

Bu onu dışarıdan içeriye doğru ısıttı ve daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası için açlık hissetti.

Sevgilisine, güneşe bakmak için gözlerini açtı ve onun daha da yakınlaştığını gördü. Belki de bunu kendi arzusuyla yapmıştı. Güneşi çekmek için yeterince güçlü hissediyordu - arzusu. Artık görüş alanının tamamını dolduruyordu ve güneşin parlak, düz bir ışık diski, hatta bir ışık topu değil, patlayıcı alevlerden oluşan coşkulu bir canavar olduğunu görebiliyordu.

Onu gerçekte olduğu gibi görüyordu; onun gerçek kırmızı kalbini alev alev ve canlı görüyordu. Bu onun sevgilisi, eşi, ilk evi ve son eviydi. Kendi kalbini büyütmüştü ve onu seviyordu. Kıvrımlarının turuncu-kırmızı tüylerini seviyordu; derisinin çalkalanmasını ve kaynamasını seviyordu; sıvı alevin patlayıcı püskürmelerini seviyordu; kıvrımların ve girdapların sessiz dansını seviyordu; ışıltısını ve parlaklığını seviyordu; hareketini ve sessizliğini seviyordu. Plazma nehirlerini, alev alev yanan kızıl püskürtülerini, bakır şeritlerini, sürekli değişen, yaşayan, nefes alan, atan, çalkalanan, özlem duyan küreyi sevdi.

Ona ulaşmak için kollarını ve bacaklarını uzattı ve işte oradaydı. Onu ellerinin arasına aldı, yakıcılığının tadını çıkardı. Onu göğsüne bastırdı, gözlerini kapadı, kendine doğru salladı. Bu onun annesi, çocuğu ve sevgilisiydi, parçalanamaz bir üçlü.

Onu yüzüne götürdü ve öptü, sonra ağzını sonuna kadar açtı, daha geniş, inanılmaz derecede geniş, ve güneşi ağzına itti, yanarak, evet, yanarak, ve onu yuttu, boğazını kavuran bir ateş yolu, ve sonra oradaydı, merkezinin içinde alev alev yanıyordu, canlıydı.

"Ateşten yanıyor," dedi Emory, sanki uzun, soğuk, karanlık bir tünelden duyuluyormuş gibi çok uzaktan. "Yaşamak için çok sıcak."

Sonunda yeterince ısındım, demek istedi Ama ama ağzı ateşle doluydu ve konuşamıyordu. Alevler göz kapaklarını eritip kapatmıştı ve göremiyordu. İçinde kaynayan alevler Emory'nin uzaktan gelen sesini duymasını neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Ama kendini kaldırılmış, taşınmış, itilip kakılmış ve neredeyse düşecekmiş gibi hissetti ve sonra başka bir ses duydu; bir canavarın kükremesi miydi bu? Bir ateşin çıtırtısı mı?

Aniden, korkunç bir şekilde, soğuk ona saldırdı. Önce ayakları, kalçaları, bacaklarının arkası, çünkü Emory'nin kollarına asılmıştı, sonra dizleri, kalçaları, göğüsleri, omuzları. Şimdi inliyor ve ona yapışıyordu, çünkü onu tutuyordu, hâlâ, bu sulu mezarda onunla birlikteydi ve ona yalvardı, lütfen, hayır, başka bir şey, bu değil, lütfen bu değil, ve onun nefesinin küçük sıcaklığını kulağında hissetti ve ona doğru döndü, Onun insan sıcaklığının zavallı ikamesi hiç yoktan iyidir, onun sıcaklığına döndü ve ona sarıldı ve yalvardı ve sonra, "Çok üzgünüm, Ama," diye fısıldadı ve sonra soğuk onun üzerine kapandı, başının tepesi onun suya batan son parçasıydı.

İçindeki güneş küçüldü, akşamları bir çiğdem çiçeği gibi kapandı, içe döndü, neredeyse yok oldu, neredeyse hiçbir şey kalmadı.

Burada soğukta ölecekti. Islak ve soğukta, onu demir parmaklıklar gibi saran kollar dışında tek başına ölecekti.

Soğukla savaştı, parmaklıklarla savaştı, mücadele etti ve bunun dehşetine karşı çırpındı. Bu şekilde gitmeyecekti! Gitmemeliydi!

Ama ateşi sönüyordu ve onunla birlikte iradesi de, sonunda kendisini esir alan kişinin demir pençesinde hareketsiz yatana ve artık ölmesi gerektiğini kabul edene kadar.

İşte o zaman yüzü suyun yüzeyini kırdı ve nefesi kesildi, öksürdü, balgam çıkardı ve boğuldu, kolları parmaklık gibi değil de şamandıra gibi hissetti ve onlara tutundu ve gözlerini açtı.

Kirpiklerindeki su damlacıkları ışığı büyütüp bozuyordu ama adam oradaydı, onunla birlikte akan nehrin içinde, onu göğsüne bastırarak güvende tutuyordu. Koyu, parlak mavi gözleriyle ona bakıyordu, güneş gibi değil ama belki de ay gibi gözlerle. Dudakları da maviye boyanmıştı, ikisini de içine ittiği soğuk nehir tarafından kurutulmuştu. Titreyen parmakları adamın yanağına dokunmak için uzandı. Kaba kirli sakallar parmak uçlarının altında zımparalanmıştı.

"Seni kurtardım," dedi Emory. Ve Ama ona inandı.

Kralın Küheylanı

Bütün kıyafetlerini çıkarmak zorunda **kaldılar.** Baştan aşağı sırılsıklam olan Ama, gece ne kadar sıcaksa o kadar donmuştu. Çılgınca uyanmış, soğuktan titreyen Ama, rüyasının onu ve onunla birlikte küreyi hızla terk ettiğini hissetti. Hatırayı pençeledi, onu kavramaya çalıştı, çaresizce, ama zihnini rüyaya doğru ne kadar sert savurursa o kadar hızlı kaçtı, tatlı tadından başka bir şey bırakmayana kadar çaydaki bal gibi parçalandı ve sonra o da gitti.

Görünüşe göre alçakgönüllülük için zaman yoktu. Emory Ama'yı ateşin kalan közlerinin yanında ayağa kaldırdı ve onu çırılçıplak soydu, kemerini çıkardı, pantolonu toprağa düştü, damlayan gömleğini başından çekti. Reynard, Emory'nin kaba yün battaniyeyle Ama'yı kurulamasını ilgisiz bir merakla izledi; kollarından başladı, göğüslerini, meme uçlarının sert, pembe çıkıntılarını, karnını, kalçalarını, bacaklarının arasındaki kızıl saçların ateşini, bacaklarının kendisini ovdu.

Uzun saçları arkasındaki bir toprak parçasını çamura dönüştürdü. Üzerindeki ıslaklığı silkeleyebilirdi ama sanki bir bebekti ve bu tür şeylerle kendisi ilgilenemiyordu. Emory onun saçlarını elinin etrafında bir ip gibi doladı ve ıslaktan nemli olana doğru sıktı. Sonra onu kürkü kaşındıran ama hayvan kokusuyla rahatlatan at battaniyesine sımsıkı sardı ve kendini kurulamaya koyuldu.

Ama kollarını battaniyenin altına sıkıştırmış, Emory'nin gömleğinin boğaz bağlarını gevşetmesini ve eteklerini elleriyle tutarak başının üzerine çekmesini izledi. Pantolonundan sıyrılırken su geçirmiş botlarını tekmeleyişini izledi. Adamın sık sık açıkta kalan kısımlarının -yüzünün, ellerinin, kollarının- güneş tarafından nasıl yakıldığını gördü, ama geri kalanı solgundu -bacaklarının kalın üçgen kasları, ince siyah kıllarla kaplı göğsü ve kıvrılmış siyah saçların yatağında fildişi gibi beyaz, etli bir diş olan kalın eti.

Kadının kendisini izlediğini gördü ve durdu, çıplak, kare. Onun bakışlarını davet etti. Sonunda gözleri onunkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. Emory gülümsedi ve Ama'yı kurulamak için kullandığı nemli battaniyeyi aldı. Bacaklarına, kasıklarına ve göğsüne sürdü. Sonra onu etek gibi beline bağladı, közün üzerine birkaç parça odun daha attı ve onları yeniden alevlendirdi.

Emory'nin heybelerinden birinden çıkarılan iyi kullanılmış bir tencerede ateşin üzerinde kaynatılmış sıcak bir şeyler içtiler. Ama'nın çiğnemekte zorlandığı ama Emory'nin dişleriyle kolayca parçaladığı kuru etleri kemirdiler. Reynard nehir kıyısında topallayarak yürüyordu, böylece su içebiliyor ve biraz dolaşabiliyordu ama asla uzağa gitmiyordu.

Gün ısındıkça ve Ama kurudukça kendini daha güçlü hissetmeye başladı. Kuru ve sert olmasına rağmen et ona iyi gelmişti; acı ve sıcak olan içecek ise ellerinin arasındaki bardakta midesinde olduğu kadar iyi hissettiriyordu.

Emory her şeyle ilgilendi; içkiyi hazırladı, atla ilgilendi, Ama'nın ellerine lokma lokma et verdi. Bu günü dinlenerek geçirmeye karar vermişti. Yarın yolculuklarına devam etmek için yeterince erken olacaktı.

Ama onun evine dönmek için sabırsızlandığını biliyordu ve kendisine bu fazladan günü verdiği için ona minnettardı. Onu iki güneşten daha kısa bir süredir tanıyordu ve şimdiden hayatını ona iki kat daha fazla borçluydu! Onun için gelmeden önce, ejderhanın ona hükmettiği, hatırlayamadığı hayatının nasıl bir şey olduğunu düşündükçe ürperiyordu.

Emory henüz hafızasını zorlamamıştı; ona o zamana dair hiçbir şey hatırlamadığını söylediğinde, sözüne inanmıştı. "Geriye dönüp bakmaya gerek yok," dedi ve Emory'*nin* ifadesinde, ejderhanın ininde ne gibi korkunç şeylerle karşılaştığını merak etmesine neden olan bir karanlık yakaladı, sonra tekrar gülümsedi. "Önümüzde çok güzel bir yol var."

Ama başını salladı ama içten içe aynı fikirde değildi. Geçmişi olmayan bir insan neydi ki? Gerçekten de arkasında hiçbir şey yok muydu? Hatırlayabildiği en uzak geçmiş dündü, Emory'nin kucağında Reynard'ın sırtında uyanmak, patikanın nazikçe sallanması.

Bir günlük bir hayat. Ama içkisini yudumladı. Kendisi hakkında bildiği tek şey buydu; bu acı içkiyi seviyordu.

Ve bir şey daha: Sıcaklığı soğuğa tercih ediyordu. Ve bir şey daha: Yüzme bilmiyordu.

Emory giysilerini kurumasɪ için nehrin kɪyɪsɪndaki kayalarɪn üzerine, güneşin altına sermişti. Güneş tepelerine çɪktɪğɪnda, giysiler rüzgârda uçuşmaya başlamɪştɪ. Emory kayalara doğru yürüdü ve giysileri silkeleyip çevirdi.

Emory, "Yaz olsaydı buralar çoktan kurumuş olurdu," dedi. "Ama şu anda kışa yazdan daha yakın ve umabileceğimiz en iyi şey çoğunlukla kuru olması sanırım. Kendi vücut ısımızın işi bitirmesi gerekecek." Sadece battaniyenin içinde bile yeterince sıcak görünüyordu, diye düşündü Ama ve yürürken kalçasının battaniyenin eteğini yarmasını sevdi. Bacaklarının beyazlığı, kollarının ve boynunun koyu altın rengi hoşuna gitmişti. Yüzünün etrafındaki gevşek koyu bukleleri sevdi. Fildişi dişini hatırladı ve bunu düşünerek kızardı.

Ama dikkatini dağıtmak ve aklından geçenleri gizlemek için, "Bana atından bahset," dedi.

"Reynard hakkında mı?" Emory, şu anda hiç de yem gibi görünmeyen atına baktı, ağırlığı bir kalçasının üzerindeydi, uzun kara kuyruğu hayal edilen sineklere uysalca çarpıyordu. "O iyi bir at," dedi Emory, sanki bilinmesi gereken tek şey buymuş gibi.

"O hep senin miydi?" Ama sordu.

"Hayatta olduğu sürece," diye yanıtladı Emory. "Altı yaz önce doğumunu izledim."

"Oh!" dedi Ama, bunu hayal ederek. "Böyle bir şeyi görmek çok özel olmalı."

"Dehşet verici ve kanlıydı," diye yanıtladı Emory. "Bebeklerin annelerinin yarıklarından kayarkenki büyüklükleri gülünç." Sonra kiminle konuştuğunu hatırlar gibi oldu, bir hanımefendiyle; "Ama evet, tabii ki doğum bir mucizedir," dedi.

Ama güldü. Bu ses onu şaşırttı ve gözleri büyüdü. Kahkaha iyi hissettirdi, bir ışık huzmesi gibi.

Emory sırıttı. "İşte böyle," dedi. Ve sonra devam etti. "Ona Reynard adını verdim, çünkü bir kralın atının sahip olması gereken türden bir isim olduğunu düşündüm. On iki yaşında huysuz bir delikanlıydım, ne bilirdim ki? Ama yine de iyi bir isim bence. Kullanışlı bir isim."

"Çok kullanışlı," diye kabul etti Ama. "Peki onu kendiniz mi eğittiniz?"

"Kendim değil, ama yardım ettim," dedi Emory. "Mareşal, Stephen of Harding, tüm binek hayvanlarımızın bakım ve eğitimini denetliyor. Ama iyi oldu

Reynard'ı atım olarak alacağımı biliyordum, çünkü reşit oluyordum ve onu doğuran aygır babamın atıydı."

"Oh!" dedi Ama. "Baban mı? Bana ondan da bahset."

"Keşke annemi tanıyacağın gibi onu da tanıyabilseydin," dedi Emory ve sesi boğuklaştı, "ama o bu dünyadan gitti."

"Üzgünüm," dedi Ama. "Senin için ne kadar üzücü."

Emory onun sözlerini başını sallayarak kabul etti. Bir an sesini sakinleştirdi ve gözyaşlarına dönüşebilecek bir şeyi burnundan çekti.

"O iyi bir adamdı, asil bir adamdı," dedi Emory sonunda. "Umarım ben de onun açtığı yolda ilerleyebilirim. Sen yanımdayken."

Daha önce de böyle bir şey söylemişti, kız kollarında kendine ilk geldiğinde -Sen *benim kaderimsin, ben de senin.*

Ama buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi; adamın bununla ne demek istediğinden emin değildi, yine de şüphelendi. Ve içinde küçük bir alev püskürdü -*Bu konuda hiç söz hakkım yok mu*?

Onun yerine, "Peki ya babanın atı? Ne olmuş ona?"

"Elbette öldü," diye yanıtladı Emory. "At, binicisiyle birlikte gider."

Ama'nın gözleri nehir kıyısındaki Reynard'a kaydı ve bir an için derisi yüzülmüş gibi oldu; atın olması gereken yerde kemikleri yanan bir iskelet vardı.

Ama sonra gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açtı ve at olması gerektiği gibi oradaydı, kahverengi postu güneş ışığına bulanmış, sakin ve mükemmel bir şekilde iyiydi.

Ama'nın Örgüleri

Ertesi sabah yola döndüklerinde ikisi de ata bindiler, Ama önde, Emory arkada, kolları dizginleri tutmak için onun yanlarına uzanıyordu.

Vücudunun uzunluğu boyunca uzanan, başı boynunun kuytusuna oturan, göğsü üzerine yaslanabileceği bir dayanak oluşturan, bacaklarının her biri onunkileri kavrayan adamın verdiği his hoşuna gidiyordu. Sırtının alt kısmında, bazen sert, bazen yumuşak olan ve her iki durumda da Ama'nın fark etmemiş gibi davrandığı, ağdalı ve inişli çıkışlı bir adam vardı.

Güzel bir gündü. Önceleri sadece ağaçların arasındaki ışık parçalarından ibaret olan gökyüzü, gün ilerledikçe ve orman tarlaya dönüştükçe büyük bir mavi genişliğe ulaştı. Reynard da en az Ama kadar dinlenmenin faydasını görmüş gibiydi; dizleri dik, burun delikleri açık, tırıs tırıs ilerliyor ve yollarının üzerinden bir sincap geçtiğinde kendini ürkütmekten zevk alıyordu.

"Sakin ol," dedi Emory, ama sesi hafifti; sesi Reynard'ın yürüyüşü kadar şakacı görünüyordu.

O sabah yola çıkmadan önce Emory, Ama'ya daha önce fark etmediği geniş dişli gümüş bir tarak uzatmıştı. Işıkta parlaması hoşuna gitmişti ve Emory, "Saçını düzenlemek istersen diye," diyene kadar birkaç kez elinde evirip çevirmiş, hayran hayran bakmıştı.

Saçlarını yokladı ve kızardı; ateş ve nehir yüzünden keçeleşmişti ve ilgilenmesi gereken bir şey olduğu hiç aklına gelmemişti. Ama tarağı aldı ve dişleri artık takılmayana kadar düğümleri ayıklayarak taradı. Onun saçları Emory'ninkilerden daha uzundu; Emory'ninkiler bukleler halinde de olsa omuzlarına kadar iniyordu, Emory'ninkiler ise beline kadar uzanıyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu Emory, kadın başını salladı ve Emory onun saçlarını avuçlarının arasına alıp iki uzun örgü haline getirdi. "Bu kadınca bir şey.

Nasıl yapılacağını biliyorum," diye itiraf etti Emory, "ama çocukken annem zaman zaman saçlarını yapmama izin verirdi." Her bir örgüyü kendi saçını toplamak için kullandığı parçadan kopardığı bir deri parçasıyla bağladı.

Böylece, yolda rüzgâr çıktığında Ama'nın saçları onu rahatsız etmedi.

Sabahın büyük bir bölümünde sessizce at sürdüler, her biri ağaçlardaki ve daha sonra ormandan çıktıklarında uzun otlardaki ışık oyunlarının tadını çıkardı. Kendilerini içinde buldukları tarla Ama'ya neredeyse mantıksız derecede güzel geldi; o kadar çok hareket vardı ki! Otların yeşil su dalgaları gibi dalgalanması ve sallanması; Reynard onları ürküttüğünde gizli bir hazine gibi otların arasından uçan kahverengi ve altın rengi kuşlar; yollarının üzerinden sürünerek geçen, aniden ortaya çıkan, yarık gözleriyle onlara bakan, Emory'nin Reynard'ı kısa kesmesine neden olan, sonra da aynı hızla patikanın diğer tarafındaki kalın, derin otların arasında kaybolan, derisi cilalı ahşap gibi parlak, elmas sırtlı bir yılan.

"Çok fazla güzellik," diye fısıldadı Ama.

"Evet," diye kabul etti Emory ve kızın saçlarına sıcak bir nefes üfledi, sanki kokusu onun için bir parfümmüş gibi derin bir nefes aldı.

Ama yemek yemek ve bacaklarını esnetmek için durduktan sonra tekrar eyere döndüklerinde Emory'ye, "Evin hakkında bir şeyler duymak istiyorum," dedi.

"Yakında kendin de göreceksin," dedi Emory.

"Ama biz burada olduğumuz sürece," dedi Ama, "nasıl tarif ettiğini duymak istiyorum."

"Şey," dedi Emory, "ben ozan değilim, ama evimi kendi atımı tanıdığım kadar iyi tanırım."

"Güzel," dedi Ama. "Anlat bana."

Emory bir an sessiz kaldı, düşüncelerini toparlıyordu. Sonra söze başladı: "Harding muhtemelen bulabileceğiniz en güzel yerlerden biri. Öncelikle hava nadiren çok soğuk, yılda sadece birkaç hafta derin buz var ve sıcağın en kötüsü yazın sadece bir ay kadar sürüyor."

"Peki ya insanlar?"

"İnsanlar mı? Herkes nazik. İyi geçiniyoruz. Bu hiçbir zaman sorun çıkmadığı anlamına gelmiyor ama kale ve köy ile dışarıdaki vasallar ve hizmetkârlar arasında çoğu kişiden daha iyi geçiniyoruz."

"En yakın arkadaşların kimler?" Ama sordu.

"En yakın arkadaşımın doğancı olduğunu söyleyebilirim. Adı Pawlin."

"Neden o?"

"Neden?" Emory sanki doğancıyla olan dostluğunun nedenini daha önce hiç düşünmemiş gibi cevap verdi. "Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık. Pawlin benden sadece altı ay önce doğmuş ve babası sık sık benimkiyle birlikte avlanırmış. Sanırım onun benim yoldaşım olması mantıklıydı." Emory bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Sonra, tam Ama onun bu düşünce izini kaybettiğini düşündüğü anda, Emory, "O komik biri. Bu yönünü seviyorum. Beni güldürüyor. Pawlin herkesi karşısına alır! Keskin bir zekâ, kıvrak bir dil. Pawlin'i hiçbir şey geçemez. Isolda'nın gagası kadar keskin."

"Isolda?"

"Onun şahini. Bir sürü kuşu var, bir kuşhane dolusu. Ama Isolda diğerlerinden farklı."

"Farklı mı?"

"Oh, evet. Farklı."

"Nasıl farklı?"

Emory bu soru üzerinde uzun süre düşünmüş gibiydi. Sonunda ş ö y l e dedi: "Göreceksin. Çok yakında. Göreceksin."

"Peki ya beni kurtardığın ejderha?" Ama sordu. "O yaratık nasıl biriydi? Onu nasıl yendin?"

"Ah," dedi Emory, "gün bu kadar geniş ve güzelken kafanı böyle çirkin şeylerle doldurmayalım."

Ve bu konuda söylediği tek şey buydu.

Sürdükleri yol, uzun otları bir devin kafasındaki saç çizgisi gibi ayırıyordu. Daha önce olanlardan dolayı hâlâ bitkin olan Ama, Emory'nin sessizliğini kabul etti ve kendini prensinin kollarına bıraktı. Boynunun ve gözlerinin yumuşamasına, kendisini orada, Reynard'ın sırtında tutmasına izin verdi. Emory yolu gösteriyordu, Reynard da onları ileriye taşıyordu ve Ama için taşınmaktan ve yönlendirilmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Vaşağın Gözü

Hava kararmadan önce bir kez daha kamp yapmak için durdular. Yarın Harding'e varacaklardı, Emory söz verdi ve yapacağı ilk şey ona banyo yaptırmak olacaktı - Ama'nın istediği kadar sıcak bir banyo.

Şimdilik yıkanmak için sıcak su yoktu, bu yüzden Emory atın eyerini çözüp ateş yakmak için bir yer açarken Ama uzaklaştı, yumuşak uzun otları nazik elleriyle ayırdı, bacaklarını gerdi ve göğsünü derin nefeslerle doldurdu.

Çok uzağa gitmeyi planlamıyordu, çünkü Emory'nin botları inanılmaz derecede büyük olduğu için ayakkabısı yoktu, ama zemin düz ve hoştu ve rüzgârın çimenlerin üzerindeki fısıltıları, biraz daha ve sonra daha da uzağa yürürse ona bir şeyler vaat ediyor gibiydi.

Sonunda durdu ve döndü. Aralarındaki mesafe yüzünden küçülmüş olsa da Emory'yi hâlâ görebiliyordu. Yaktığı ateşten bir duman yükseldi ve Ama bunun ne kadar rahat olacağını, bir ateşe ve hatta belki de içecek sıcak bir şeye dönmeyi beklemenin zevkini hissetti.

Belki de bir hayat yaşamanın püf noktası budur, diye düşündü Ama, eğilip otların dibindeki morumsu renk tonuna, renklerin her bir yaprağın yukarısında yeşile ve sonra da altın sarısına dönüşmesine hayranlıkla bakarak. Belki de geçmişi olmasa bile mutlu olmanın anahtarı, gözlerini sıkıca şimdiki ana dikmek ve büyük olasılıkla bir sonraki dönemeçte -bu gece, bir yangın- olacaklardan ötesine bakmamak ya da kendini geriye, öncesinin büyük kara boşluğuna atmamaktır.

Ama bir hışırtı sesi duydu ve başını kaldırıp baktı, hareketsizce diz çökmüş, otların arasında kaybolmuştu. Yalnız değildi.

Şimdiden küçük bir köpek kadar iri, alaca tüylü, siyah benekleri henüz tam olarak yerleşmemiş, uzun ve kabarık kulaklı muazzam bir yavru kediydi.

Başında sivri bir tutam koyu renk saç vardı. Kısa kuyruğu tetikte, bir metre kadar ötede durdu ve siyah çizgili safran rengi gözleriyle Ama'yı değerlendirdi.

"Oh," dedi Ama. "Merhaba."

Yavru kedi ondan hiç korkmuyor gibiydi. Ama elini uzattığında, yavru kedi onu koklamak için öne doğru adım attı. Yumuşak bıyıkları avucunu gıdıkladı; kuru kara burnu etrafı kokladı ve sonra dili ortaya çıktı, kaba ve pembe, onu öpmek ya da tadına bakmak için, Ama bilmiyordu, ama çok hoşuna gitti.

Başını okşamasına izin veren yavru kediye "Sen çok tatlısın," dedi. Yavru kedinin göğsünden gürleyen bir ses yükseldi; bir mırıltı.

Bir hışırtı daha. Bir kedi daha ortaya çıktı; bu, anneydi. Kocaman bir şeydi. Ama çömeldiği yerden, eli hala yavru kedinin başındayken, kendini dua eder gibi anne kedinin göğsüne bakarken buldu. Kalın beyaz kürkü boyundan göbeğe ve bacaklarının iç kısımlarına kadar bembeyaz yayılıyordu. Ama'nın ayakları kadar büyük olan kocaman patileri altlarındaki çimenleri düzleştiriyordu.

Kedinin ifadesi tamamen tehlikeliydi; kısık gözler, geriye dönük püsküllü kulaklar, çıplak dişler. Göğsünde de bir ses gümbürdüyordu ama mırıltı değildi. Bir hırıltı.

"Oh," dedi Ama yine.

Kıpırdamadan durdu, kediye baktı ama gözlerinin içine bakmadı, bakışlarını saygılı bir şekilde aşağıda tuttu. Yavaşça, yavaşça elini vaşağın yavru kedisinden çekti.

Ellerini yalvarırcasına yere koydu. Ve konuşmasa da vaşağa, saçının her teliyle, etinin her santimiyle, *sana saygı duyuyorum,* dedi. *Seni onurlandırıyorum. Seni huzur içinde bırakıyorum.*

Belki de anne vaşak anlamıştı, çünkü geriye itilmiş olan kulakları dinliyormuş gibi öne doğru döndü ve siyah dudakları dişlerinin etrafında yumuşadı.

Yavru kedi daha yüksek sesle mırıldandı ve sanki onu tekrar sevmesini istiyormuş gibi başıyla Ama'nın koluna vurarak bir adım öne çıktı. Ama onun bu hamlelerini görmezden geldi ve sessizce annesinin yanına dönmesini diledi.

Yavru kedinin Ama'nın sevgisinin peşinden koşmaktan vazgeçmesi uzun sürmedi. Kısa kuyruğunu ona doğru çevirdi ve bacaklarının arasından geçerek annesinin yanına gitti.

Anne kedi, yavrusu yanına dönmüş bir halde, merakla Ama'ya bakıyordu. Başını yana eğip gözlerini açtı ve bakışları sanki "*Burada ne yapıyorsun?" diye* sorar gibiydi.

Ama bunun adil bir soru olduğunu düşündü. Cevabını kendisi de bilmek isterdi.

Ama'nın hürmeten alçakta tuttuğu bakışları vaşağın gözleriyle buluşmak için yukarı baktı. Sütlü yeşim taşından gözbebekleri vardı; Emory'ninki gibi yuvarlak değil, Reynard'ınki gibi yatay değil, yılanınki gibi yarık değil, sonsuz siyah oval gözbebekleri. Her bir gözbebeğinin alt ve üst kısmı bir noktaya dönüşmüştü. Ve Ama, hafızasına benzer bir şeyle irkilerek, böyle gözleri daha önce gördüğünden emin olduğunu hissetti.

Tam oradaydı - beyninin arkasında, anne kedinin gözlerinin parıltısında - bir hatırlama, bir geri çağırma, bir idrak. Kedi kıpırdamadan durabilseydi. Bir santim daha yaklaşabilseydi. Bir an daha bakışabilirlerse, Ama o zaman hatırlayabileceğinden emindi.

Parmakları, onu korkutsa bile zihninin ulaşmaya çalıştığı, uğruna döndüğü her neyse ona tutunma arzusuyla seğirdi. Etraflarında, annenin, yavru kedinin ve Ama'nın etrafında, rüzgâr otları bir girdap içinde karıştırıyordu. Batmakta olan güneş günün son ve en gürültülü şarkısını söylerken tepedeki bulutlar kızıla boyandı, gökyüzü karardıkça kadife rengine büründü.

Ah, her yerde güzellik vardı; dans eden otların mor saplarında, geniş ve vahşi gökyüzünde, kıpırdamadan duran bu yaratığın gözlerinde, Ama ona bir şeyler anlatmaya çalıştığından emindi.

Sonra üzerlerine bir şey uçtu, bir kuş değil, hayır, bir kuş değil ve vaşağın gözleri çok geç Ama'nınkilerden uzaklaştı ve Emory'nin kazması boğazındaki beyaz tüylere çarptı.

Vaşak kanla ıslanmış bir halde artık hareketsiz olan çimlerin üzerine düşerken Ama çığlık attı ve yavru kedi annesi için acıyla ağladı.

Ama'nın Hüznü

"Ne yaptın sen?" Ama dedi, sesi ancak cızırtılı çıkıyordu, boğazı o kadar sıkıydı ki. Miyavlayan yavru kedi, ölü annesinin yüzünün önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Artık boş olan gözlerde hiçbir sır yoktu.

"Yine hayatını kurtardım," dedi Emory, silahına uzanıp onu çekerek kurtardı ve bir gümbürtüyle çimlerin üzerine bıraktı. Yaradan akan kan yoğunlaştı ve durdu. "Görünüşe göre bu benim için bir alışkanlık olmaya başladı."

Yavru kediye döndü, onu ensesinden yakaladı ve havaya kaldırdı. "Yavru için üzüldüm ama acele etmekten başka çarem yok," dedi ve ellerini hareket ettirirken Ama bir anda ne yapmayı planladığını gördü - hızlı bir sarsıntı, kırık bir boyun, annesinin yanında ölü bir bebek.

"Hayır!" diye bağırdı, çılgınca ayağa fırladı ve adamın kollarındaki hayvanı yakalamaya çalıştı. "Hayır, yapamazsın!"

Emory durdu ve Ama'ya sanki çok yorulmuş bir çocukmuş gibi gülümsedi. "Sevgili kızım," dedi, "yapmalıyım. Tek başına bir yavru için hiç şans yok. Dolaşmasına ve açlıktan ölmesine izin vermek zalimlik olur."

"Lütfen," dedi Ama, bir şekilde ihtiyacı olan şeyi elde etmenin doğru yolunun bu olduğunu biliyordu. Kendini küçük gösterdi ve ellerini talepten ziyade yalvarırcasına avuç içlerini yukarı çevirdi. "Lütfen, onu bana ver. Onu evcil hayvan olarak saklamama izin verin."

Emory pişman olacakmış gibi görünse de, "Böyle hayvanlardan evcil hayvan olmaz Ama. İstersen şatoya vardığımızda annemin sana kedilerinden birini vermesine izin ver. O da senin gibi bu konuda. Kediler için deli oluyor."

"Hayır," dedi Ama ama sesi çok sert çıkmıştı, Emory'nin yüzünün ona kapanmasından bunu anlayabiliyordu. Tekrar denedi. "Lütfen," diye başladı, çünkü Emory bu kelimeyi seviyordu. "Lütfen. Belki kedi beni sıcak tutabilir. Sen yapamadığında."

Bu Emory'nin dudaklarına bir gülümseme getirdi. Sonra kollarını uzatarak, miyavlayan, pençeleyen ve gözleri nasıl ağlayacağını bilse ağlayacak olan yavru kediyi Ama'nın kucağına verdi.

"Vahşi hayvanların evcilleştirilemeyeceğini sanırım kendi başına öğrenmen gerekecek," dedi isteksizce.

Ama kediyi kollarının arasına aldı ve Emory'ye sırtını dönüp uzaklaşmak istedi, ama bunun yerine gözyaşlarıyla parlayan kirpiklerinin arasından ona baktı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Uzun ve korkunç bir geceydi. Kimsesiz kedi yavrusu çığlık atıyor ve miyavlıyordu. Hiç durmayacak gibi görünüyordu -Ama yavru kedinin dişi olduğunu öğrenmişti- ve Ama'nın göğsü ve elleri pençelerinden kan içinde kalmıştı. Ama bırakmayacaktı, yavru kediyi kara geceye ve onu tüketecek tehlikelere bırakmayacaktı, eğer tutunmazsa. Ama her miyavlamayı, her tırmalamayı şikayet etmeden kabul etti, çünkü bu yavru kedinin annesiz olmasının kendi hatası olduğunu biliyordu. Anne kedinin bakışlarını çok uzun süre üzerinde tutmuştu; Ama avcının vaşağı gafil avlamasına izin vermişti.

Sonunda yavru kedi onun üzerine yığıldı ve huzursuz uykusunda küçük, acıklı çığlıklar atarak uyudu.

Ama uyumadı. Ateşin yanına uzandı, yavru kediyi kalbine bastırdı ve bütün gece boyunca sözler verdi: yavru kediye, yavru kedinin kayıp annesine, kendi göğsündeki sert, sıcak öfkeye sözler verdi.

Sabah olduğunda, yavru kedinin kederini gizlediği gibi, o da öfkesini gizlemeyi başarmıştı. Yavru kedi Emory'nin dereden getirdiği taze suyu içti ve Ama'nın kurutulmuş etten oluşan kahvaltısını yedi.

Emory bir gece önce vaşağın bağırsaklarını çıkarıp derisini yüzmüştü ama Ama bir lokma bile yememişti. Emory'nin gün doğarken sunduğu sıcak demlemeyi de reddetti, midesinin rahatsız olduğunu söyledi ve sadece su içti.

Emory heybeleri son bir kez topladı, vaşak postunu Reynard'ın sırtına geçirdi ve Ama'ya eyere binmesi için elini uzattı.

Başını salladı, yavru kediyi daha sıkı bir şekilde gömleğinin içine soktu ve "Eğer sizi memnun edecekse yürüyeceğim. Dünkü uzun yolculuktan dolayı bacaklarım huzursuz."

"Bu beni memnun etmiyor," dedi Emory. "Ne dün gece ne de bugün yemek yemedin ve ateşin yüzünden hâlâ halsizsin. Ata binmelisin."

Ama hiçbir şey söylemedi.

Emory iç çekti. Belki de Ama'nın bineğinin üzerinde yavru kediyle ve vaşağın kürküyle ata binmeyeceğini anlamıştı.

"Nasıl istersen," dedi ama o da ata binmeyecekti, bu yüzden birlikte yürüdüler, Reynard sadece heybelerin ve postun ağırlığını taşımaktan memnundu, Emory dizginleri elinde tutuyordu ve Ama da gömleğindeki yavru kediyle.

"Adını ne koyacaksın?" Emory sordu.

"Keder," diye cevap verdi Ama, gecenin derinliklerinde, Emory ve Reynard uyurken yavru kediye verdiği isim. Aklına gelene kadar bilmediği bir sözcüktü bu. Ve yavru kediye başka, daha tatlı bir isim vermeyi diledi, ama dürüstlük yalandan daha iyiydi.

Emory açıkça, "Bu bir evcil hayvan için berbat bir isim," dedi.

"Evet," dedi Ama. "Reynard çok daha hoş bir isim. Ama onun adı da aynı şekilde Keder."

Ve böylece Hardingli Emory, bir ejderha avcısı ve bir kral olarak, annesine vermek için bir vaşak derisi, gelini olarak almak için bir genç kız ve yanında kaldığı sürece gelininin arkadaşı olarak kalacak olan Sorrow ile eve döndü.

Üç

Harding'in Duvarı

Emory ve Ama Harding duvarına vardıklarında güneş batmak **üzereydi.**

Emory'nin Reynard'a "oha" dediği ve atın durup ayağını yere vurduğu uzaktaki tepeden Ama, bundan böyle evim diyeceği yeri ilk kez görüyordu. Altlarında, bir vadinin içinde ve ötesinde Harding'in geniş arazisi uzanıyordu. Ama, merkezi bir kalenin -Emory'nin kalesinin- etrafında labirent şeklinde inşa edilmiş binaların akıllıca dizilişini görebiliyordu.

Kale açık ara en büyük yapıydı ve şehir onu bir gözbebeğinin etrafındaki iris gibi çevreliyordu. Kuleler ve çardaklar, zirveler ve parapetlerden oluşan bir mucizeydi. Ve tamamı parlak siyah bir taştan inşa edilmişti, bu yüzden de bir iris gibi parlıyordu.

Daha küçük binalar daha küçük taşlardan inşa edilmişti; kahverengi, gri ve çamurun donuk tonları. Ve hepsini çevreleyen Harding'in duvarıydı.

Duvar şehrin etrafında badem şeklinde uzanıyordu. Ve günün son güneşini yakalayıp yansıtıyor gibiydi, yüzeyinden milyonlarca ışık noktası parıldıyordu.

"Nihayet evimdeyim," diye içini çekti Emory memnuniyetle. Dönüp Ama'ya gülümsedi ve orada yansıyan pırıl pırıl mutluluk Ama'nın da yüreğini ferahlattı, bir umut dalgası hissetti ve karşılığında kendi ağzının da gülümsediğini hissetti.

Reynard nerede olduklarını ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu: rahat ahırına dönüş, ot yerine yulaf, bir yatak dolusu odun talaşı, taze meyve. Mutlu bir şekilde homurdandı ve başını savurdu ve Emory'nin eli dizginlerinde olmasaydı, yolculuğu dörtnala bitirecekti.

Ama hâlâ bineğinin yanında yaya olan Emory onu kontrol etti ve Emory, Reynard ve Ama yan yana, Sorrow hâlâ göğsüne yaslanmış halde duvara yaklaştılar.

Tepeden aşağı indiler, düzlüğün son düzlüğünden geçtiler ve işte oradaydılar, onları derin bir gölgenin içine atan duvarın dibinde.

Duvar gözlerle doluydu -kırpmayan, sabit, izleyen gözler. Işığı yakalayan ve ona doğru parlatan gözlerdi; her yerdeydiler, duvarın yüzeyine harçla işlenmişlerdi -mavinin, grinin, yeşilin ve kahverenginin her tonundan gözler.

Her yerde, her yerde, gözler.

"Ne manzara, değil mi?" Emory, yaptığı kelime oyununun farkında değilmiş gibi konuştu. "Harding tüm dünyada duvarlarıyla tanınır."

"Ama," dedi Ama, uyuyan vaşağı daha sıkı tutarak, "bunlar kimin gözleri?"

"Bunlar Harding'in Gözleri," dedi Emory. "Cam üfleyicimiz tarafından yapıldılar -dünyanın en iyisi olduğunu da eklemeliyim. Duvarımız için Gözleri sadece o yapıyor. Onun bakışı bizim bakışımızdır ve Gözler sınırımızı korurken asla göz kırpmaz, asla dinlenmez. Duvarın arkasında yaşayanlar, onların dikkatli koruması sayesinde daha güvende olduğumuzu bilirler."

Ama bir elini uzatıp duvarı okşadı; kaba taşlar, kumlu harç, soğuk, pürüzsüz cam gözler, birbiri ardına, hepsi göz kırpmadan.

Şimdi, yakından bakınca, orada burada bir Göz'ün eksik olduğunu gördü; çok sayıda değil, ama Gözlerin olduğu ve artık olmadığı birkaç belirgin çukur.

Parmaklarını böyle bir oluğun içinde gezdirdi, oradaki yokluğu hissetti.

Emory, "Onlar ölçüsüz ödüller olarak kabul edilir," dedi. "Harding'in Gözleri'nin onlara sahip olana servet bahşettiği söylenir. Onları sadece cam üfleyicisi şekillendirebilir. Başka parçalar da üretir; karmaşık ve güzel eserleri dünyanın dört bir yanındaki en iyi malikânelerde bulunabilir, istediği fiyata satılabilir, o kadar iyi tanınır ve saygı görür ama Gözler farklı bir konudur. Cam üfleyicisi onları sadece Harding'in duvarları için yapıyor. Ve elbette, kimsenin duvardan bir Göz alamayacağını söylemeye gerek yok. Yine de," diye kabul etti Emory, "zaman zaman oluyor. Umudunu yitirmiş, seçenekleri tükenmiş çaresiz bir ruh -belki de karısı ölmek üzere olan bir adam ya da kötü bir bahiste tüm servetini kaybetmiş biri- bazen böyle çaresiz bir yaratık duvara tırmanır ve oradan bir Göz alır."

"İşe yarıyor mu?" Ama sordu. "Bir Göz, taşıyıcısına şans verir mi?"

"Bazıları öyle olduğunu söylüyor," dedi Emory. "Ama her zaman hırsız yakalanır." "O zaman ne olacak?"

"Biz zalim insanlar değiliz, Ama," dedi Emory. "Ama adil insanlarız. Harding yasaları bunu emreder: Göze göz."

Ama titredi. Güneş artık yoktu; Gözler parlamıyordu; vaşak yavrusu akşam yemeği için miyavlıyordu.

Duvarın içine, duvarın üçte biri yüksekliğinde büyük bir ahşap kapı yerleştirilmişti. Koyu renkli demir işçiliği kapıyı boydan boya keserek davetsiz misafirlere karşı güçlendiriyordu. Kapının ortasında ejderha başı şeklinde devasa bir altın tokmak vardı.

Emory uzanıp ejderhanın çenesinden sarkan yüzüğü yakaladı ve sertçe altındaki pirinç plakaya vurdu.

Bir an geçti ve Ama ejderha tokmağının hemen altında küçük bir pencere açılmadan önce bir kilidin döndüğünü duydu. Keskin yüzlü, beyaz tenli, yaralı bir yüz dışarı baktı.

Kapı bekçisinin gözleri büyüdü. "Prens Emory!" dedi.

Emory elini Ama'ya doğru uzattı ve Ama'nın nasıl göründüğünü hayal etti -karmakarışık saç örgüleri, kirden sertleşmiş erkek giysileri, gömleğinden görünen vahşi bir kedinin yüzü.

Emory dedi ki, "Bir prens olarak ayrıldım. Kral olarak dönüyorum."

Kapı bekçisinin gözleri Ama'nın üzerinde gezindi ve sonra saygıyla uzaklaştı. "Kralım," dedi ve sonra küçük açıklığı çarparak kapattı.

Birkaç dakika sonra büyük kapı, parmaklıkların ve kilitlerin şangırtısıyla açıldı. Bir çocuktan daha uzun olmayan ve Ama'nın Keder'i bulduğu tarladaki otlar kadar narin olan kapı bekçisi, yüzü dizlerine değecek şekilde eğildi. "Kralım," dedi tekrar ve sonra yayını Ama'ya doğru eğerek, "Bekleyen kraliçem."

Ama karşılığında başını eğdi, bu da bekçiyi şaşırtmış gibi görünüyordu, bekçi daha da aşağı eğildi, Ama tekrar başını salladı, bu da bekçinin o kadar aşağı eğilmesine neden oldu ki Ama ikiye ayrılabileceğinden korktu, bu yüzden bu sefer indirmek yerine çenesini kaldırdı, bu da ayakta durmaya geri dönen bekçiyi memnun etmiş gibi görünüyordu.

"Evinize hoş geldiniz," dedi ve bir kenarda durarak kapıdan geçip Harding'e girmelerini işaret etti.

Ama'nın Banyosu

Kapıdan geçip arkalarından kapandığını duymak, şatoya atılan ilk adımdı. Ama tepeden, Emory'nin evini çevreleyen geniş yapı labirentini görmüştü ve aralarında kıvrılan Arnavut kaldırımlı yollar dışarıdan göründükleri kadar dolambaçlıydı.

Emory vaşak postunu, kraliçeye teslim edileceğine dair söz veren kapı bekçisine teslim ettikten sonra Ama'yı ve yanındaki vaşak yavrusunu Reynard'ın üzerine oturttu. Emory, Ama'nın arkasına atladı ve topuklarıyla Reynard'ı dürttü. Eve, yatağına ve yulafına kavuşmak için sabırsızlanan Reynard, mecburen tırısla ilerledi.

Her yerde yüzler onlara bakıyordu -dönen krallarına, evet, ama Ama biliyordu ki ona da, Emory'nin yabancı bir ülkeden bir hatıra gibi eve getirdiği yabancıya da.

Köyün kalbine doğru ilerledikçe, sergilenen bir şey olma hissi daha da yoğunlaştı, çünkü her yerde gözler onun üzerindeydi - saz çatılı köy evlerinin açık pencerelerinden ve kapılarından; pazar tezgahlarından, müşteriler ve satıcılar boyunlarını ona doğru uzatırken; Ama, çocukların ailelerinden bu kadar uzakta kaybolacakları endişesini dile getirene kadar Reynard'ın arkasından gelen dilenci çocukların yüzlerinden ve Emory onlara kaba bir şekilde yollarına devam etmelerini söyledi.

Elleri Reynard'ın paltosuna, Emory'nin botuna, Ama'nın çıplak ayağına dokunmak için uzandı. Başını Ama'nın gömleğinin içine sokan Sorrow gibi olmak istiyordu; kendini bir başkasının içine sokmak, kaybolmak istiyordu. Bu yüzden Emory'nin kollarına gömüldü, yolu kendisi değil de Emory gösterdiği için minnettardı; dakikalarca gözlerini kapadı, sadece kaleye doğru ilerleyişlerini kontrol etmek için yeniden açtı, kendini uyuşmuş, görünmez olmaya razı etti.

Sonunda, tıpkı kalenin kendisi gibi parlak siyah taştan yapılmış kendi duvarları olan görkemli merkezi yapıya ulaştılar. Oraya vardıklarında hava kararmıştı ve yanan meşaleler turuncu yansımalarını korkuluklar boyunca yansıtıyordu. Meşale ışığının ulaşmadığı yerlerde kale duvarları mürekkep gibi bir gölgeye gömülüyordu.

Kale duvarının içinde Emory attan indi, Ama'nın inmesine yardım etti ve Reynard'ın dizginlerini bekleyen bir çocuğa verdi. Atın sağrısını tokatladı, ata "Aferin" ve çocuğa da "Ona iyi davran" dedi.

Ama, Reynard'ın arka tarafının kendisinden uzaklaştığını görünce üzüldü, ama bunu uzun uzun düşünecek zamanı olmadı, çünkü bir buket kadın reverans yaparak ve kıkırdayarak onlara doğru geldi ve Ama'nın etrafını sardılar. Sorrow başını Ama'nın yakasından dışarı çıkardı, kız kalabalığını gördü ve hoşnutsuzluğunu tısladı.

Pembe elbiseli bir kız korkudan çığlık attı ve birkaç kişi de bekleyen kraliçelerinin gömleğinde bir yaban kedisi olduğunu görünce kahkahalara boğuldu.

Emory kaşlarını çatarak, "Yeter, yeter," dedi ve cıvıldaşmalar ve kıkırdamalar kesildi.

"Kraliçem," dedi Emory, Ama'ya resmi bir selam vererek, "sizi hanımlarınıza teslim ediyorum, onlar sizi odanıza götürecek ve yıkanıp giyinmenizi sağlayacak."

Panik Ama'nın kalbini hızlandırdı. "Beni terk mi ediyorsun?" dedi. "Lütfen, beni bırakma."

"Sevgili kalbim," dedi Emory, ağzı yakışıklı bir sırıtışla açılarak, "yakında tekrar birlikte olacağız. Bana izin ver ki sana hak ettiğin gibi kokulu ve taze bir şekilde dönebileyim."

Bunun üzerine bir grup hanımefendi bir kez daha heyecanlandı ve Ama'nın beceriksizce reverans yapmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu; bir eli Sorrow'u tutarken, diğer eli eteği olmadığı için yanında amaçsızca sallanıyordu.

Sonra Emory tekrar eğildi ve Ama'nın daha önce fark etmediği adamlar tarafından kuşatılmış bir halde, Ama'yı kadınlara vererek ondan ayrıldı.

Şato soğuktu. Çok fazla taş, çok yüksek tavanlar. Etrafı hanımlar tarafından sarılmış olan Ama, ön salondan geçti, bir merdivenden çıktı, başka bir uzun geçitten indi ve ikinci bir merdiven dizisinden çıktı. Çok geçmeden nerede olduğunu unuttu; şatonun içinden geçen yol, Harding köyünden geçen yol kadar labirent gibiydi.

Ama'nın takip edemeyeceği kadar çok dallanan koridor ve bazıları açık, bazıları demir parmaklıklı kapılarla kapatılmış kapılar vardı; Duvarlarda hikâyeler anlatıyor gibi görünen duvar halıları vardı; bu koridorda, zırhlı, ata binmiş, ellerinde mızraklar, savaşta karşılaşan adamları tasvir eden bir dizi asma vardı ve son asmada, koridor dönmeden hemen önce, şövalyelerden biri diğerinin silahıyla şişlenmişti, sırtından kırmızı yapraklar fışkırıyordu, demir kasklı başı yana doğru eğilmişti.

Kısa bir merdivenden çıkıp bir sonraki salonun uzun şeridine inen Ama, yavaşça başka bir goblen hikâyesinin yanından geçti: Bu hikâye, arka planda parlak turuncu bir güneşle örülmüş, tek başına ata binmiş bir adamla başlıyordu. Bu herhangi bir soylu olabilirdi; benekli gri ve yüksek burunlu at, yaldızlı bir yolda zıplayarak ilerliyordu ve adam şık giyinmişti, çenesi yukarıda, yanakları sağlıkla kızarmıştı. Duvar asmalarının ilerleyişi, güneş arkasında batarken ve dolunay onun yerine yükselirken ve mevsimler de altın yazdan soğuk kışa doğru değişirken, onun yoldaki rotasını gösteriyordu. Bu resimlerde aslında hiçbir şey olmadı; etrafındaki dünya gündüzden geceye, yazdan kışa dönüşse de, adamın kendisi koltuğunda sabit kaldı, yüzünde aynı kurnaz gülümseme, gözlerinde aynı bilmiş bakış.

Şatonun derinliklerine doğru ilerlerken Ama kendini cıvıldayan kızlara bıraktı, onaylarcasına başını salladı ve gerektiğinde güldü, onlara kim olduğu hakkında verebileceği küçük bilgileri verdi - hepsi de Emory'nin ona verdiği bilgilerdi.

Adı ne? Ama.

Nereden gelmişti? Emory onu gri bir diyardaki bir ejderhadan kurtarmıştı.

Ondan önce mi? Bilmiyordu.

Halkı mı? Emory'nin kendisi dışında insanları olup olmadığını bilmiyordu. Evcil hayvanı? Sorrow adında bir vaşak.

Ama ne kadar yürüdüklerini takip edemiyor ya da kalenin taş kalbine doğru gittikleri derin rotayı anlamlandıramıyordu. Zaman ve mesafe onun için kaybolmuştu. Attıkları her turda, attıkları her adımda Ama kendi kalbinin daraldığını hissetti, sanki kalenin demiri ve taşı onu yakalamış ve sıkmıştı.

Sonunda bir oda kapısının önünde durdular. Kızlardan biri kapıyı iterek açtı, sonra Ama'nın içeri girebilmesi için kenara çekilip reverans yaptı. Ama ile

Hüzün hâlâ gömleğinin içindeydi, Ama eşikten geçip büyük taş odaya girdi.

Daha şimdiden şömineden büyük bir sıcaklık yayılıyordu, alevlerin çıtırtısı ve uğultusu Ama'nın şimdiye kadar duyduğu en dostane sesti. Odanın karşısında kumaşlar ve kürklerle kaplı, yüksek perdeli bir yatak vardı.

Ama ayakta durup odasını incelerken, arkasından bir düzine kız içeri doluştu, her biri koyu renk elbiseli ve beyaz önlüklüydü, kap kap sıcak su getirip yuvarlak, derin bir küveti doldurdular. Bir başkası da vaşak için su ve bir dilim et getirip yiyecek ve içecekleri bir köşeye koydu. Ama Sorrow'u yemeğin önüne koydu, ama yavru kedi önce yemedi, odanın çevresinde sinsice dolaştı, sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi tüyleri diken diken oldu. Ancak kapı, yüksekte yakılan ateşin sıcaklığını içeride tutmak ve meraklı gözleri dışarıda tutmak için sıkıca kapatılmıştı ve Sorrow odanın etrafında bir tur attıktan sonra eti yemeye koyuldu.

Ama'ya kendisine Tillie demesini söyleyen kaba gri elbiseli bir kız, Ama'nın tuniğini başından çekmek için uzandı. Ama buna izin verdi, kollarını bir çocuk gibi kaldırdı. Sonra Tillie, Emory'nin deri kemerinin düğümünü çözdü ve kızlar, Emory'nin onca yolu belinde kemer olmadan kat ettiğini düşünerek ve Ama'yı ininde bulduğunda, kollarında çırılçıplakken nasıl olmuş olabileceğini hayal ederek heyecanlandılar, çünkü bir şekilde Ama'nın kurtarılışının en kaba ayrıntılarını zaten duymuşlardı.

Tillie, genç, solgun, çilli yüzünde geniş, utanmaz bir sırıtışla, "Her gün seninki gibi bir hikâyeyle karşılaşmıyoruz," dedi. "Bir peri masalı gibi, işte bu."

Sonra Ama çıplak kaldı ve tüm kızlar bakarken yakalanmamak için gözlerini kaçırdı, ama elbette hepsi gizlice baktı, biri sonra diğeri ve kararlarını verdiler.

Sonunda Ama küvete girdi ve buharlı suya gömüldü, omuzlarındaki, sırtındaki, kalçalarındaki, bacaklarındaki kaslar gevşedi ve gevşedi, gergin bir şekilde tuttuğunu fark etmediği kaslar ve Tillie'nin karışık saçlarını çözmesine ve suya batırmasına izin verdi ve gözlerini kapattı ve göğsünü hava ile doldurdu.

Nefes aldı, banyoya yerleşti ve kendini evinde olmasa da en azından ısınmış hissetti. Gözlerini açtığında, Sorrow'un ateşin önünde güzelce oturduğunu, bıyıklarını yaladığını ve patisiyle yüzünü temizlediğini gördü.

Kraliçe'nin Hediyesi

Ama banyosundan hiç çıkmak istemiyordu ama su sonsuza kadar sıcak kalmıyordu ve çok geçmeden banyoda kalmak, banyodan çıkmaktan daha az rahat bir seçenek haline geldi.

Tillie elinde beyaz bir çarşafla onu karşıladı ve ateşin önünde kurutmak için Ama'nın vücudunun her tarafını ovdu. Ama kollarını kaldırdı ve Tillie oradaki ikiz kızıl saç tutamını ve daha aşağıda, Ama'nın bacaklarının arasındaki aynı tutamı ovarak kuruttu.

Tillie, Ama'nın saçlarını artık damlamayana kadar sıktı ve Ama'yı giydirmeye başlamadan önce başka bir keten parçasına sardı.

Önce iç giysisi geldi - kasıklarında bir yırtmaç bulunan bol bir pantolon ve Ama'nın omuzlarından ayak bileklerine kadar inen, kolları bileklerinde biten uzun, düz bir kombinezon. İç çamaşırı tam olmasa da üzerine oturmuştu ve Tillie Ama'yı giydirirken, Rohesia adını verdiği mavi giysili başka bir kıza seslendi: "Etek ucuna yarım santim eklememiz gerekecek," dedi, "ve göğsü biraz içeri çekmeliyiz. Kollar bu tarz için uygun, ancak bol kollu diğer elbise için bir inç eklemeliyiz."

Rohesia belindeki keseden çıkardığı deri ciltli deftere notlar alıyor, grafit çubukla bir şeyler karalıyordu.

Keder, Ama'nın ayaklarının dibinde, ateşin yanında, geyik derisinden bir kilimin üzerinde top gibi kıvrılmıştı ve en azından o, bu yeni evinde mutlu görünüyordu.

Tillie, uzun tenteli yatağın üzerine serilmiş iki elbiseyi inceledi. "Bence yeşil senin saçlarına daha çok yakışıyor," dedi Ama'dan çok kendi kendine konuşarak. "Ama ana kraliçe daha bu sabah kendi gardırobundan kırmızı elbiseyi gönderdi." Çarşafı Ama'nın saçından çekti ve elbiseyi onun yanında tutarak düşündü.

"Ana kraliçeyi kırmızıyla memnun etmek belki de kralı yeşille memnun etmekten daha önemlidir," dedi. "Kralın erkek pantolonuyla bile sizden memnun olduğu çok açık."

Tillie ve Rohesia elbiseyi Ama'nın başından aşağı indirip düğmelerini ve askılarını iliklerken, Ama da kendini uysallaştırdı. Ateş kıpkırmızı parlıyordu ve Ama açgözlü gözlerle ona bakıyordu. Yüzündeki sıcaklığın kızarması, hareketinin parlaklığı ve renkleri - kırmızı, evet, ama turuncu da, sarı ve alevlerin dibindeki morumsu mavi - hepsi birlikte Ama'nın kafasını huzura kavuşturdu ve sanki sonsuza kadar orada kalabilirmiş gibi hissetti, banyodakinden bile daha istekliydi, çünkü arzuladığı şey bu kuru sıcaklık ve alevin canlılığıydı.

Sonra Tillie onu tekrar döndürdü ve Ama kendini uzun, oval bir aynanın içinde buldu. Orada, ayaklarının dibinde, Keder uyuyordu. Koyu kırmızı kadife elbisesinin bilekleri ve yakası beyaz kürkle süslenmişti. Saçları hâlâ nemliydi, beline kadar dökülüyor ve ateşin ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu.

"Çok güzelsin," dedi Tillie ve sesinde ne kıskançlık ne de hayranlık vardı. Bu bir gerçeği ifade ediyordu, başka bir şey değil. "Şimdi saçlarınla ilgilen."

Ama'nın tek isteği, saçlarını şekillendirmek için ateşin sıcaklığını terk etmek yerine, onun için ateşin önüne bir sandalye çekmeleriydi. Bunun dışındaki kararları Tillie'ye bıraktı - neresinin örüleceği, neyin açık bırakılacağı, başına bir halka mı takılacağı yoksa Tillie'nin dediği gibi saçlarının "yıkıcı bir şekilde çıplak" mı bırakılacağı.

Tillie bazıları kalın, bazıları dar olan bir örgü ağı seçti ve onları Ama'nın başı boyunca ilmekleyip tutturdu, uçlarını altına soktu ve ensesine tutturdu.

İşini bitirdiğinde hava birkaç saattir karanlıktı ve kürklerle örtülü, uzun saçaklı yatak Ama'ya sesleniyor gibiydi. Oh, yorulmuştu!

Ama ona rahat yok, ne şimdi ne de yakında, çünkü Tillie, "Ana kraliçe ve kral sizi büyük salonda bekliyor leydim," dedi.

Ama'nın ayaklarının dibinde diz çöktü, Ama'nın giymesi için saten terlikler tuttu, sonra ayağa kalktı, elbisesini elleriyle düzleştirdi ve Ama'ya iyi hazırlanmış bir yemeğe ya da özenle düzenlenmiş bir demet çiçeğe bakar gibi baktı.

"Lütfen," dedi ve sonra güzel bir reverans yaparak gitmek üzere döndü.

"Bekle!" Ama seslendi. "Eğer ben büyük salona gideceksem, Sorrow'un yanında kim kalacak?"

"Kedi mi?" Tillie sordu. "Burada tek başına iyi olacak. Yemeğini yedi, şimdi uyuyor."

"Annesinden ayrıldığından beri hiç yalnız kalmadı," dedi Ama. "Ve bu onun yabancı bir odada ve herhangi bir çatı altındaki ilk gecesi. Burada tek başına bırakılmadığını bilmek beni rahatlatacaktır."

"O sadece bir evcil hayvan," dedi Tillie, ama sonra belki de Ama'nın yüz ifadesindeki bir şeyi gördü, çünkü başını eğdi ve "Ben de senin Keder'inle kalacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Ama, Tillie'nin elini kendi eliyle kavrayarak. "Nezaketinizi unutmayacağım."

Tillie bir kez daha reverans yaparak, "Bekleyen kraliçeme hizmet etmek benim için bir zevk," dedi.

Ama karşılığında neredeyse reverans yapacaktı, ama sonra kapı bekçisinin şaşkınlığını hatırladı ve bu yüzden yapmadı, bunun yerine bir kraliçenin yapabileceği gibi çenesini kaldırdı ve uyuyan vaşağı rahatsız etmemek için eteklerine dikkat ederek kapıya döndü.

Ama'nın Hikayeleri

Rohesia, Ama'yı kalenin labirentinde dolaştırdı ve Ama bir koridordan daha geçerken buranın mimari bilmecelerini çözmenin ne kadar süreceğini merak etti.

Sonunda mum ışığında parlayan büyük salona geldiler; mumlar dışında çıplak olan geniş ahşap masanın üzerinde büyük bir siyah demir avize asılıydı.

Alttaki ve üstteki mumlar dalgalanıp sallanıyor, etraftaki duvarlara gölgeler düşürüyordu. Başının hemen sağındaki masada ana kraliçe oturuyordu. Ama gibi o da kırmızı giyinmişti, ancak şakaklarında beyaz çizgiler bulunan simsiyah saçları bu renge daha çok yakışıyordu.

Dirseğinin dibinde Emory duruyordu, artık temizdi ve şık giyinmişti, ama aynı beyaz gülümsemesi, yıkanmış ve gevşetilmiş aynı koyu bukleleri vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydı ve orada durmuş Ama'yı beklerken yakışıklı bir görüntüsü vardı. Ama onu görünce ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti, çünkü bu yabancı yerde onun tanıdık yüzünü görmek rahatlatıcıydı ve onu gördüğünde gözlerinin zevkle parlaması, Ama'nın Tillie'nin elbisesine ve saçına gösterdiği özenden memnun hissetmesine neden oldu.

"Ama," dedi onun girişi üzerine. "Ne kadar güzel görünüyorsun!"

Koridorda ilerledi ve Ama'nın ellerini tutarak önce birini sonra diğerini öptü.

Daha iyi koktuğunu da fark etti Ama.

"Merhaba," dedi ve daha önceki denemelerinden çok daha iyi bir reverans yaptı. Çabuk öğreniyor gibi görünüyordu, diye düşündü Ama kendi kendine.

"Sen de kedini bir kenara bırakmışsın," dedi Emory, sesi özellikle memnun görünüyordu.

"Sadece akşam yemeği için," diye düzeltti Ama. "Tillie - benimle ilgilenen kızlardan biri - onunla birlikte."

Emory buna yüksek sesle güldü. "Duydun mu anne?" dedi. "Kedisi için bir bakıcı!"

Ana kraliçe, "Ben de en sevdiğim evcil hayvanım için aynısını yapardım," dedi. "Bu benim için hiç de sürpriz değil."

Emory hâlâ Ama'nın elinden tutarak onu koridorun karşısına geçirdi ve masaya götürdü. Orada onu annesine takdim etti. "Leydi Ama'yı takdim edeyim," dedi resmi bir şekilde, "uzak ve alacakaranlık kadar gri bir diyarda fethettiğim ejderhadan kurtardığım genç kızı."

Ama alacakaranlığın gri olmadığını düşündü. Alacakaranlık en renkli saatti; ufuk, esneyen güneşin nefesiyle alev alev yanıyordu. Yine de bunu söylemedi. Bundan daha iyi bir aklı vardı ve bunun yerine bir reverans daha yaptı, bu kez derin bir şekilde eğildi ve bakışlarını da alçalttı. "Ana Kraliçe," dedi. "Bu güzel elbise için teşekkür ederim. Umarım minnettar alıcısının üzerindeki görüntüsünden memnun kalmışsınızdır."

Ana kraliçe, "Yaklaş kızım," dedi ve Ama itaat etti. Emory elini bıraktı ve tek başına ana kraliçenin yanına yürüdü.

"Bana bak," dedi ana kraliçe ve Ama baktı. Ana kraliçe arkasına baktı ve her biri diğerini inceledi.

Ama ana kraliçenin ne gördüğünü bilmiyordu, ama ana kraliçenin yüzünde gri uçurumlar, parlak mücevher kümeleri ve buğulanmış pembe altın aynalar gördü.

Sonra gözlerini kırpıştırdı, tekrar baktı ve zarif bir başhemşire gördü, hâlâ güzeldi, siyah gözleri ve ince soluk dudakları vardı, yüzü göz, kaş, alın ve saçtan ibaretti.

Ama tekrar reverans yaptı.

"Bu kadar yeter," dedi ana kraliçe ve Emory'nin sol eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur," dedi ve Ama oturdu.

Ana kraliçe parmaklarını şıklattı ve Ama'nın fark etmediği hizmetkârlar canlandı, kadehlere şarap doldurdular, masanın omurgası boyunca uzanan mum fitillerini düzelttiler. Başka bir hizmetçi, Ama'dan daha büyük olmayan bir kız, yan masadaki tabakları açtı ve uzun boylu, asık suratlı, hem yüz hatlarının mumluğu hem de uzun, ince şekliyle mumu andıran bir adam masaya ilk yemeği getirdi.

"Majestelerine hizmet edebilir miyim?"

diye sordu. Emory ona, "Önce hanımlara hizmet et," dedi.

Mum adam başını eğdi ve kendisine emredileni yaptı, önce bir dilim eti ana kraliçenin gümüş tabağına koydu, sonra bir dilim daha

Ama's'ta.

Hizmetçiler geçit töreni gibi masaya geliyor, her biri Ama'nın tabağına başka bir yemekten bir porsiyon ekliyordu. Sonunda durana kadar önündeki yemek yığınını izledi.

Tabakta o kadar çok yemek vardı ki Ama sadece bakarken bile biraz hasta hissediyordu, bu yüzden yemek yerine kadehini kaldırdı ve her yudumda önce boğazını sonra da göğsünü ısıtan şarabı yudumladı.

"Yavaş ol," diye nazikçe uyardı Emory, "yoksa yarın pişman olursun."

Yemek yediler. Sadece üçünün oturabileceği uzun, geniş bir masaydı ve Ama tüm bu geniş, boş alana, oturulmayan sandalyelere bakarken, Emory, "Yarın salon her zaman olduğu gibi dolu olacak, ama bu sizin şatodaki ilk geceniz ve Annem hepinizin bize ait olmasını istedi," dedi.

"Sarayın geri kalanı pençelerini sana geçirdiğinde," dedi ana kraliçe, çatalında bir parça etle, "asla bırakmayabilirler. En iyisi önce biz konuşalım ve onlar senden almaya çalışmadan önce kendin hakkında ne bildiğini öğrenelim."

"Sana söyledim anne," dedi Emory, sanki bunu ona daha önce defalarca açıklamış gibi bıkkın bir havayla, "Ama kurtarılmadan önceki zamanına dair hiçbir şey bilmiyor."

Ana kraliçe Emory'ye, "Kızın kendisini dinleme şansını benden esirgeme," dedi ve sonra Ama'ya, "Ee?" diye sordu.

Ama yutkundu. "Peki, ne?" dedi yüksek sesle.

Küstahçaydı, beklenmedikti ve belki de şarabın etkisiyle hızlıca içilmişti ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Ama onları geri çağırabilmeyi diledi.

Sanki bir pencere açılmış ve içeriye dondurucu bir hava akımı girmiş, herkesi buz gibi bir sükûnete büründürmüştü. Hizmetçiler durdukları yerde durdular, Emory lokmasının ortasında durakladı. Mumların titreşimi bile kesilmiş gibiydi.

Ve sonra ana kraliçe kahkaha attı; Ama'nın tahmin edebileceğinden çok daha yüksek, muzaffer bir ses.

"Arsız!" dedi ve kadehini kaldırıp Ama'ya doğru kaldırdı. "Bunu sevdim." Derin derin içti ve kadehini bir takırtıyla geri koydu. "*Peki,*" diye yeniden başladı. "Ejderhanın elinde geçirdiğin zamana ve ondan öncesine dair ne hatırlıyorsun çocuğum?"

Ama kendini geriye, geriye, geriye attı. Renkler vardı. Ve ışık vardı. Ve sıcaklık-oh, ne hoş bir sıcaklık.

Ama hepsi bu kadardı.

Şimdi, onu kurtaran, ona böylesine nazik bir ilgiyle bakan bu adam, cüretkâr, harika kahkahası olan bu kraliçe anne vardı. İşte, yiyecek, gereğinden fazla yiyecek ve hoş bir içecek. Sıcak giysiler. Üst katta, vaşağı. Onu bekleyen sıcak bir yatak. Kendisine ait bir odada, kendisine ait bir ateş.

Bu kadarı yeter, diye düşündü Ama. Öyle olmak zorundaydı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi ana kraliçeye. "Sanırım yeni hikâyelere ihtiyacım olacak."

"O zaman canım," dedi ana kraliçe, "onları yapmana yardım edelim."

Ve bir kez daha kadehini kaldırdı, Ama da kendi kadehini kaldırdı ve Emory de kendi kadehini kaldırdı. Ana kraliçe "Yeni hikayelere" dedi ve üç kadeh bir çınlamayla buluştu ve birlikte geleceğe içtiler.

Yemek tabakları kaldırılıp önlerine tatlılar konulduğunda, ana kraliçe sanki biraz şekerin Ama'nın yutkunmasına yardımcı olacağını sezmiş gibi, Ama'nın sessizce içinde tuttuğu soruyu yöneltti.

"Şimdi," dedi ana kraliçe, konuşurken şekerli bir meyveyi mızraklayarak, "planlamamız gereken bir düğün var."

Ama'nın da yaldızlı tabağında çeşitli lezzetler vardı ama o çatalını sessizce yere bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Ve düğünden önce, taç giyme töreni," dedi Emory. "Ne de olsa eve bir ejderha öldürmüş bir genç kızla döndüm."

"Gerçekten de oğlum," dedi ana kraliçe. "Sen bir kralsın, bu kesin ve bunu duyurmak için hiç vakit kaybetmemeliyiz. Ne de olsa son kral bu dünyayı terk edeli bir aydan fazla oldu ve halk Harding'in yeni bir kralın koruması altında olduğunu bilmeyi hak ediyor. Yarın için hazırlıklar çoktan yapıldı, Emory."

Bunun üzerine Emory'nin gözleri büyüdü. "Taç giyme törenini benim yokluğumda mı düzenlediniz?"

"Elbette," dedi ana kraliçe. "Ama

eğer dönmemiş olsaydım-"

"Bu bir annenin düşünebileceği bir şey değil," diye araya girdi ana kraliçe, sanki Emory'nin şatoya dönememesi fikri bile düşünülemeyecek kadar acıymış gibi. "Sen Harding'e kral olarak döndün.

Geleneklerin gerektirdiği şekilde konumunuz belirlenecek ve gecikmeksizin bu şekilde kutlanacaksınız."

Emory uzanıp annesinin elini tuttu ve sıktı. Ama anne ve oğlunun derin ve uzun bakışlarını izledi, her birinin diğerine olan sevgisi yüzlerinde açıkça okunuyordu.

Ama hem masada olduğunu hem de tamamen görünmez olduğunu hissetti. Emory'nin onu ejderhadan kurtarması sayesinde şimdi kral olarak taç giyecekti ama Ama şu anda herhangi biri, herhangi biri olup olamayacağını merak ediyordu ve masaya yayılan tabaklar yine aynı şekerli meyveler ve krema tabaklarıyla dolu olurdu.

Ama'nın aynı anda hem korkunç derecede önemli hem de korkunç derecede önemsiz olduğunu gördü.

Tabağından başını kaldırdığında, ana kraliçenin bakışlarını Emory'den Ama'ya çevirdiğini gördü; anne sevgisinin nazik bakışları gitmiş, yerine başka bir şey gelmişti. Daha keskin bir şey.

"Sevgili kızım," dedi ana kraliçe. "Yarın Emory'mizin kral olarak taç giydiğini göreceksin ve iki aydan kısa bir süre sonra, kış gündönümünde onun kraliçesi olacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu bir mucize," dedi Ama. "Gerçekten de öyle."

"Gerçekten de öyle," dedi ana kraliçe ve kadehini narin sapından tutarak kaldırdı. Bir mumun önünde tuttu ve parıldayan kırmızı şaraba bakarak döndürdü. "Baş döndürücü, her şeyin harikası." Kadehi dudaklarına götürdü ve boşalttı. Kadeh daha masaya ulaşmadan bir hizmetçi dirseğinin dibindeydi ve uzun bir şarap daha doldurdu.

"Yine de," dedi Ama, kelimelerini dikkatle seçerek, "belki ailem için bir araştırma yapılabilir? Böylece kaderimi öğrenebilirler mi?"

Emory konuşmak ister gibi boğazını temizledi ama ana kraliçe elini koluna koydu.

"Aileniz mi?" dedi ana kraliçe.

"Eh," dedi Ama, "sonuçta *birileri olmalı.* Yani herkes bir anne ve babadan geliyor, öyle değil mi? Muhakkak bir yerlerde birileri benim ejderhadan sağ salim kurtulduğumu duymak için sabırsızlanıyordur, tıpkı senin oğlunun sağ salim eve döndüğünü görmek için sabırsızlandığın gibi."

"Sevgili kızım," dedi ana kraliçe sertçe. "Senin bir ailen yok."

"Ailem yok mu?" Ama dedi, boğazı düğümlenerek. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ejderhalar, aileleri olan kızları kabul etmezler." Ana kraliçenin yüzü nazik ve sempatikti. "Emory sana söylemedi mi?"

Ama başını salladı.

"Öyle yapmalıydı," dedi ana kraliçe oğluna kaşlarını çatarak, "böylece boş umutlara kapılmazdın. Böylesi daha nazik."

Emory şimdi Ama'ya doğru eğilerek, "Bu doğru, Ama," dedi. "Genç kızın asla akrabası olmaz. Bu biliniyor."

"Kim tarafından?" Ama sordu ama onun sözlerinin doğruluğunu iliklerinde hissetti.

"Herkes adına," dedi ana kraliçe, sanki bu meseleyi çözmüş gibi. Öyle de oldu. "Ama biz senin halkın olacağız," dedi Emory ve sıcak elini hafifçe Ama'nınkinin üstüne koydu. O bunu yaparken, hizmetçiler daha fazla yiyecekle ortaya çıktılar ve önlerine bir tabak olgun erik koydular.

Ana kraliçe, "Yedi hafta içinde oğlum senin kocan olacak ve sana bir erkek çocuk verecek; ihtiyacın olan tek aile bu," dedi.

"Yedi hafta," diye yineledi Emory, bir erik aldı ve suyunu fışkırtarak kırmızı etini ısırdı. "Harding'in yöntemlerini, kalenin yöntemlerini ve bir kraliçenin yöntemlerini öğrenmek için yedi hafta."

Yılın en kısa gününe ve en uzun gecesine yedi hafta vardı. Ama'nın boğazı sıkıştı ve kurudu. Bardağını kaldırdı -ne kadar güzel bir bardak olduğunu fark etti- ve boşalttı.

Ama'nın Ziyaretçisi

Ama odasına döndüğünde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Tillie söz verdiği gibi oradaydı ve Ama'nın saçını şekillendirmek için oturduğu sandalyede oturuyordu.

Belki de Tillie uyuyordu, çünkü Ama Rohesia'nın önderliğinde içeri girdiğinde, sanki irkilerek uyanmış gibi hızla ayağa kalktı.

Vaşak hâlâ kıvrılmış bir halde ocaklığın üzerinde yatıyordu ve Ama'nın girişi onu hiç rahatsız etmedi. Ama birinin bir kutu kum getirdiğini ve Sorrow'un kullanması için bir köşeye koyduğunu fark etti.

Tillie reverans yaparak, "Leydim," dedi.

"Sorrow'un yanında kaldığın için teşekkür ederim," dedi Ama. "Onun senin gözetiminde olduğunu bilmek beni rahatlattı."

Tillie, "Endişelenmeyin leydim," dedi, ama şimdi Ama Tillie'nin görev yüzünden akşam yemeğini kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu. Ama sorduğunda Tillie başını salladı ve "Endişelenmen çok nazikçe ama ihtiyacım yok," dedi.

Ama bunun aç olmadığını söylemenin garip bir yolu olduğunu düşündü.

Sonra Rohesia ateşi yakmaya koyuldu ve Sorrow ateşin yeni sıcaklığıyla kıpırdandı, bacaklarını gerdi ve esnedi, keskin kedi dişleri dilinin pembeliğine karşı bembeyazdı.

Tillie, Ama'nın elbisesini ve iç giysilerini çıkarmasına ve ince, soluk bir kombinezon giymesine yardım etti. Ama'nın saçlarını indirdi ve basit bir örgü haline getirdi, sonra Ama'nın yatağa girmesi için örtüleri ve kürkleri geri çevirdi.

Çarşafların arasına sıkıştırılmış taşlarla ısıtılan sıcak bir yatağa girmek ne büyük lükstü. Ah, ne büyük lüks, başını yastığa yaslayıp Tillie'nin tentenin perdelerini açıp kapatmasını izlemek.

Sorrow, Tillie son perdeyi indirmeden hemen önce yatağın ayak ucuna güzelce sıçradı ve hışımla, "Hanımefendinin yatağından çık, seni canavar," dedi. Ama Ama uzandı ve kediyi okşadı.

"Bırak onu," dedi ve Tillie tartışmak ister gibi ağzını büzdü, ama burada, odasında, Ama'nın yetkili olduğu açıktı ve bu yüzden Tillie itiraz etmedi.

"Tatlı rüyalar, hanımefendi," dedi ve perdeyi indirip odadan çıktı.

Ama o *zamandan* beri ilk kez yalnızdı... daha doğrusu, zamanın önemli olduğu her zamandan beri. Daha *öncesine* dair hiçbir anısı olmayan Ama'nın sahip olduğu tek şey Emory'yle geçirdiği günler ve bu akşam şatodaydı. Tek başına, güvenli ve rahat bir yatakta, yanında sadece Sorrow'la olmak büyük bir rahatlama gibi geliyordu. Sanki hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kimse onu izlemiyormuş gibiydi.

Peki Ama bu ilk gizli özgürlükle ne yapacaktı?

Sorrow'u Ama'nın dizlerinin dibinde yattığı yerden kaldırdı, kollarını vaşağın sıcak, yumuşak postuna doladı ve boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladı, yavru kedi kaba diliyle onun gözyaşlarını yaladı.

Ama ağladı. Sonunda uyuyana kadar.

Ama kapı kolunun dönüşünü duymadı. İtilerek açılan kapının gıcırtısını duymadı. Ayak seslerinin odasının döşeme tahtalarını aştığını duymadı.

Ama yatağın perdesi geri çekildiğinde, başının hemen yanında bir kumaş fısıltısı duydu.

Uyandı, nefesi boğazında düğümlenmişti, midesi bulanıyordu, oda karanlıkta dönüyordu - korkudan mı yoksa şaraptan mı, Ama bilmiyordu. Yanında, hâlâ kollarına sarılmış olan Sorrow hırladı, alçak ve korkunç bir ses.

"Gardını indir Ama," diye seslendi Emory. "Benim."

Ama, Sorrow'un postunu okşadı ve bir yanı belki de Sorrow'un uyarısının yersiz olmadığını hissetse de, hırıltı kesilene kadar kediyi susturdu.

"Bana yer açın," dedi Emory ve Ama, Emory'nin yanına oturabilmesi için yatağında yana kaydı.

Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ve Emory'nin ısrarlı eli omzunda olmasaydı tamamen dik oturacaktı, onu orada sabitledi ve sonra ısrarlı ağzı onunkine doğru kaymaya başladı.

Ağzı sıcak, ıslak ve açıktı ve akşamki şarap ve etin tadındaydı. Adamın ağırlığının altında -önce ağzı, sonra da göğsü Ama'yı yatağa bastırıyordu- Ama kendini nefessiz ve kapana kısılmış hissetti, sanki suyun altındaydı.

Akşamın erken saatlerinde burayı kendi odası gibi hissetmişti ama şimdi odanın ve içindeki her şeyin -Ama'nın kendisi de dahil olmak üzere- şatonun ve şatonun efendisi olan Emory'nin malı olduğu açıktı.

Sadece Sorrow'un sırtında duran tek eli Ama'nınki gibi hissediyordu. Kadının geri kalanı odanın manzarasının bir parçası haline gelmişti: Emory'nin dişlerinin arasına sıkışmış dudakları. Çaresiz eliyle düzgün örgüsünden koparılan saçları. Ağırlığını yukarı kaydırıp elini başından göğsüne doğru kaydırdığında göğsü, kombinezonunun kurdelelerini ayırdı, kumaşı açtı ve altında çıplak tenini buldu. Eli, sanki ondan bir şey yapmaya çalışacakmış gibi etini sıktı ve avucunun nasırları meme ucuna sürtünerek sertleşmesine neden oldu, Ama bunu sanki elini attığı tenin içinden değil de uzaktan izliyormuş gibi fark etti.

Ama Emory Ama'nın elbisesinin eteklerini çekiştirip kumaşını belinde topladığında ve elini önce bacaklarının arasındaki tüy yuvasında gezdirip sonra parmaklarını içine sokarak onu açılabileceğini bilmediği bir şekilde açtığında, Sorrow bir kez daha hırladı.

Ama bu sefer parmaklarını vaşağın postundan gevşetti, Ama'nın yapamadığını yapmak için sessiz bir izin.

Artık vahşi olan vaşak sırtını dikleştirdi ve tısladı, gözleri son ateşte parlıyordu. Pençeleri siyah pençelerdi ve onları tehditkâr bir şekilde gerdi. Dudakları dişlerinden geriye doğru çekilmiş olan Sorrow tehlikeli ve vahşiydi.

Emory'nin eli dondu, parmakları Ama'nın içine gömüldü ve sonra yavaşça geri çekerek onu yaralı ve çıplak bıraktı.

Emory boğazını temizledi, kendini yataktan kaldırdı ve pantolonunun içinde sert ve talepkâr bir şekilde duran avlusunu düzenledi.

"Affet beni," dedi Ama'ya ya da Hüzün'e, bilmiyordu. "Şarabın ve burada, kalemde bulunmanızın etkisindeyim. Gündönümünden sonra böyle şeyler için zamanımız olacak."

Eğildi, yatağın perdesini indirdi ve kapıya doğru döndü.

Ama odadan çıkmadan önce bir şey daha söyledi: "Düğün gecemize kadar, Ama, o yaratık gitmiş olacak."

Tillie'nin Teyzesi

Ama tekrar uyandığında, odasındaki kadınların sesleriyle karşılaştı. Ateş yeniden yakılmış, yatağın perdeleri açılmıştı.

Tillie oradaydı ve Ama onun çilli yüzünü gördüğüne sevinmişti. O Tillie'ydi.

Ama'ya lazımlığı veren Rohesia'ydı ama daha sonra onu geri aldı.

Bir gece önce akşam yemeğinde servise yardım etmiş olan kız, Ama'ya mutfaktan bir tepsi getirdi. Yüzü, Tillie'ninkinin aksine, Ama'ya açık değildi; gözleri kapalı, somurtkan ağızlı kız, tepsiyi kayıtsız bir görevle Ama'nın yatağına götürdü. Tepsiyi Ama'nın kucağına koyduğunda, sıcak sabah içeceği fincandan dışarı sıçradı.

"Kendine iyi bak, Fabiana!" Tillie azarladı.

"Özür dilerim," dedi Fabiana, Ama'nın açıkça göstermelik olduğunu anlayabildiği hızlı bir reveransla.

"Şu kız," dedi Tillie, dökülen içeceği silerken. "Ona aldırış etme."

"Mutsuz görünüyor," dedi Ama.

Tillie daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı ama bunun yerine tepsiyi Ama'ya doğru itti ve "Hazır yiyebiliyorken yiyin hanımefendi. Önümüzde uzun bir gün var."

Ve öyle de yaptılar. Tillie ölçüleri alırken ve Rohesia notlar tutarken sabahın büyük bir kısmı taç giyme töreni için çeşitli elbiseleri giyip çıkarmakla geçti. Bunlardan yarım düzine kadar vardı, ayrıca iç giysiler, bir pelerin ve pelerin de vardı.

Ama kendini Tillie'nin becerikli ellerine bıraktı ve Tillie son elbiseyi bağlarken, vücuduna bu şekilde, bağımsız ve faydacı bir şekilde dokunulmasını, Emory'nin bir gece önce dokunduğu şekilde dokunulmasına tercih ettiğini düşündü.

Tillie elbisenin bedenine uygunluğunu kontrol ederken, Tillie etek ucunu ölçerken o yana bu yana döndü.

"Bu elbiseyi mi yoksa sonuncusunu mu tercih edersin?" Tillie sordu.

"Sonuncusu," dedi Ama. "Göğsüm daha gevşekti. Daha rahat nefes alabiliyordum."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Tillie. "Hangi elbisenin görünümünü tercih ettiniz? Sence hangisi daha çok yakışırdı?"

"Oh," dedi Ama. "Bu konuda bir tercihim yok. Hangisini düşünürseniz düşünün, eminim."

Tillie gülümsedi. "Teyzem bana ana kraliçenin de şatoya ilk geldiğinde bu tür tercihleri olmadığını söyledi. Ama öğrenmiş, öğrenmiş ve şimdi kendisini en iyi neyin pohpohladığına dair keskin gözleriyle tanınıyor. Bahse girerim siz de zamanla aynı olacaksınız."

Bu Ama'nın dikkatini çekti. Ana kraliçe dün akşam yemekte ne demişti? Emory'nin bir genç kızı bir ejderhadan kurtardığını ve "geleneklerin gerektirdiği gibi konumunu hak ettiğini". Bu, ana kraliçenin kendisinin de bir zamanlar genç bir kız olduğu anlamına geliyordu. "Tillie," dedi Ama, "bana ana kraliçe hakkında daha fazla şey anlat."

"O burada doğmadı tabii ki. O da senin gibiydi; bir ejderhadan kurtarıldı, kral tarafından kurtarıldı." Tillie'nin dili işine olan dikkati yüzünden gevşemişti, ölçmek için eğiliyor, Rohesia'ya sesleniyor, ayağa kalkıyor, Ama'yı çeviriyor, tekrar ölçüyordu. "Hafızamızın alabildiği kadarıyla tüm krallar aynı şekilde yaratılır. Prens Harding'den uzaklara tek başına gitmeli. Bir ejderha bulmalı. Ejderhayı fethetmeli ve genç kızı esaretten kurtarmalı. Ödülüyle birlikte eve döndüğünde, taca layık olduğunu kanıtlamış olur ve kral ilan edilir."

"Söylesene," dedi Ama, cevabı Tillie'den duymak istercesine, "Ana kraliçeyi ejderha tarafından kaçırılmadan önce tanıyan, kurtuluşunu ve kralla evlenmesini kutlamak için Harding'e gelen insanlar var mıydı?"

Tillie çalışmasını durdurdu, doğruldu, kaşlarını çattı. "Oh, hayır," dedi. "Bir genç kızın asla insanları olmaz, bilirsiniz, ta ki bir eş ve sonra da bir anne olana kadar. Ve taç giyme töreni neredeyse yaklaşan da onun oğlu, leydim. Onun bekleyen kraliçesi olarak saraya ve kalabalığa takdim edilmenize sadece saatler kaldı. İşte bu yüzden merak ediyorum, bu elbiseyi mi yoksa diğerini mi?"

"Bu elbise iş görür," dedi Ama, uzun oval aynadaki yansımasına bakarak. Ana kraliçenin hiç kimsesi yoktu. Ama'nın da kimsesi yoktu,

Aynı şekilde.

"Bu elbiseyi seçmeniz çok tuhaf," dedi Tillie, "çünkü bu elbise yirmi yıl önce kraliçe annenin saraya ve kalabalığa bekleyen kraliçe olarak takdim edilirken seçtiği elbisenin ta kendisi."

"Öyle mi?" dedi Ama. "Bunu nereden biliyorsun? Eminim bu senin zamanından çok önceydi."

Tillie, "Teyzem sizin gelişinizi beklerken bu elbiseleri depodan çıkarmamda bana yardım etti," dedi. "Ana kraliçeye kaledeki ilk aylarında hizmet etti, tıpkı benim size hizmet ettiğim gibi."

Ama elbisenin mor kollarının geniş kadife kıvrımlarına baktı. Ayna camında tersine dönmüş kendi ellerinin yansımasını gördü. "Teyzenizle tanışmak istiyorum," dedi Tillie'ye. "Onu bana getir lütfen." Tillie başını eğip teyzesini getirmeye giderken, Ama öyle olduğunu düşündü, Ama'nın verdiği ilk emir.

Tillie'nin teyzesi Ama'nın odasına geldi, yüzü bir peçeyle örtülüydü. "Beni mi çağırdınız leydim?" dedi derin bir reverans yaparak. Elbisesi küçük hizmetkârların kaba yontulmuş kenevirinden değil, düz siyah, sağlam bir kumaştan yapılmıştı. Tasarım olarak sadeydi, elbisesi, ciddi anlamda sadeydi.

"Evet," dedi Ama. "Tillie bana ana kraliçe kaleye ilk geldiğinde ona hizmet ettiğinizi söyledi. Umarım buradaki yerimi öğrenmeme yardımcı olabilirsiniz, çünkü daha önce kaleye gelen bir genç kız görmüşsünüzdür."

"Bekleyen bir kraliçeye yerini söylemek bana düşmez," dedi Tillie'nin teyzesi. "Olsa olsa onun bana benim yerimi söylemesi gerekir."

"Senin yerin," dedi Ama, "şu anda burası, kulağımın dibi. Ve senden özgürce konuşmanı ve bana kraliçe ana ve benden önce gelen diğer genç kızlar hakkında anlatabileceklerini anlatmanı rica ediyorum."

Tillie'nin teyzesi hiçbir şey söylemedi. Ama, kadının yüzünü örten perdenin arkasından çok yakından incelendiğini hissetti.

Bir an için kendini incelenmeye bıraktı ama başkalarının bakışlarının nesnesi olmaktan yorulduğunu fark etti. "Adın ne senin?" diye sordu Tillie'nin teyzesine.

"Allys, öyle," diye yanıtladı Tillie'nin teyzesi.

"Allys," dedi Ama. "Lütfen peçenizi çıkarın. Eğer bana böyle bir bakışla bakacaksanız, ben de sizin yüzünüzü aynı netlikte görmek isterim."

Allys başını eğdi ve ellerini peçesine götürdü. Peçeyi eteklerinden tutup kaldırdı ve çelik grisi saçlarının üzerinden geriye doğru katladı.

Sonra bakışlarını kaldırdı ve Ama onun yüzüne ve tek yeşil gözüne baktı.

Allys'in Tavsiyesi

Diğer gözün olması gereken yerde sadece karanlık vardı. Yarı kapalı bir kapak, içine çökmüş, başka bir şey yok.

Ama ağzının açık kaldığını hissetti ve kendini onu kapatmaya zorladı. Bakışlarını kayıp gözden Allys'in kalan gözüne çevirdi, yeşil ve algılayıcı bir gözdü bu, şimdi Ama'nın bakışlarını izliyordu.

"Bu sizi iğrendiriyor mu hanımefendi?" Allys sordu.

"Hayır," dedi Ama ve sesi sabitti. "Bu beni meraklandırıyor."

"Evet," dedi Allys, "öyle." Ama Ama'nın sorulmamış sorusuna bir yanıt vermedi. Bunun yerine, "Size ne söyleyebilirim hanımefendi?" dedi.

"Lütfen," dedi Ama, "bana ana kraliçenin ilk günlerinden, buraya yeni geldiği zamanlardan bahset."

"Çok güzeldi," diye söze başladı Allys, sanki bu verebileceği en önemli bilgiymiş gibi. "Mürekkep siyahı saçları vardı ve parlaktı. Gözleri kehribar rengindeydi. Risk ne olursa olsun kurtarılmaya değer bir figür. Göğüsler, muazzam göğüsler, kralın ellerinin tutabileceğinden daha büyük olmayan bir bel. Küçük ayaklar. Güzel eller."

Konuşurken gözleri Ama'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ve sesinde, söylediği kelimelerden farklı bir hikâye anlatan bir ton vardı - sesi ve gezinen bakışları, ana kraliçenin Ama'dan daha güzel, daha biçimli, daha kadınsı, daha ince olduğunu açıkça söylüyordu. Geldiğinde ana kraliçenin yanında Ama ancak bir gölge olabilirdi, o kadar.

Ama buna aldırmadı. Kendini bedenine ya da başkalarının onun hakkında ne düşünebileceğine o kadar da bağlı bulmuyordu.

"Aklından ne geçiyor?" Ama sordu. "Ne hatırlıyordu?"

"Hatırlamak mı?" Allys sordu.

"Evet," dedi Ama. "Hatırla. Kurtarılmasından önceki zamanı. Daha önceki hayatını."

Allys gülümsedi ve yeşil gözleri parladı. "Hiçbir şey, elbette," dedi. "Genç kızların hafızası yoktur."

"Asla mı?" dedi Ama.

"Asla," dedi Allys, sanki Ama'nın ona yanıldığını söylemesine cesaret ediyormuş gibi. "Ama ... neden?"

"'Neden' kelimesinin tehlikeli bir kelime olduğunu öğrendim hanımefendi."

Konuşmanın gidişatından belli belirsiz bir rahatsızlık duyarak sessizce duran Tillie araya girerek, "Hepsi bu kadarsa, hanımefendi, taç giyme töreni hazırlıklarımıza geri dönmeliyiz. Sizden şık ve bakımlı olmanız beklenecek."

"Bugün senin için önemli bir gün," diye onayladı Allys. "Saray ve kalabalıklar seninle ilgili ilk ölçülerini alacaklar ve bu konuda yetersiz kalmamalısın." Eğildi ve ayrılmak üzere döndü.

"Ama bana hiçbir şey söylemedin," dedi Ama ve kızgındı.

Allys arkasını döndü. "Size söyleyecek bir şey yok," diye yanıtladı Allys. "Genç kızlar hiçbir şeyin mirasıdır; ne bir anı, ne bir geçmiş, ne de bir aile. Hiçliğinizi kabullenin ve öyle kalması için dua edin."

"Dua et de öyle kalsın, öyle mi diyorsun?" Allys'in gözleri odanın içinde gezindi.

"Yani hatırlamam gereken bir şey *olduğunu* söylüyorsun," diye bastırdı Ama. Allys yüzünü buruşturdu. Hiçbir şey söylemedi.

Ama bekledi.

Sonunda Allys, "Hanımefendi, siz bu kalede gördüğüm üçüncü genç kızsınız. İlerleyen bir genç kız ve geri dönen bir genç kız gördüm. Büyük bir neşe ve korkunç bir kalp kırıklığı gördüm. Güç gördüm ve zayıflık gördüm. Bana size ne söyleyebileceğimi soruyorsunuz. Ben de sana şunu söyleyebilirim: Kale senin evin. Kral Emory senin kocan olacak. Sadece ilerisi var."

Ama Allys'in tek gözünün içine baktı. Orada ne aradığını bilmiyordu.

"Lütfen," dedi Allys'e, "o zaman bana kral hakkında bir şeyler anlat." "Kralla ilgili bir şey," diye tekrarladı Allys.

"Emory iyi bir adam mı?" Ama sordu. Şimdi kendini çaresiz hissediyordu. Elbisesi çok dardı. Ayakları üşüyordu. Bacaklarının arası hassaslaşmıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

Allys hemen cevap vermedi. Onun yerine, sabah yemeğini bitirmiş olan ve bir kumaş parçasına vurmaya çalışan Sorrow'a baktı.

Tillie, Ama'nın elbiselerinden birinin eteğinden kesmişti.

"Söyle bana," dedi Ama'ya, "hangisi daha hoş bir evcil hayvan olur, kedi mi tavşan mı?"

"Bir kedi," dedi Ama hemen.

"Evet," dedi Allys. "Bir kedi. Peki nedenini biliyor musun?" Ama düşündü. "Daha oyuncu oldukları için mi?"

"Belki de," diye yanıtladı Allys. "Ya da belki de daha tehlikeli oldukları için."

Sorrow kumaş şeridin üzerine atladı, onu ön patilerinin arasına sıkıştırdı ve dişleriyle ikiye ayırdı.

"Tavşan olmayın hanımefendi," dedi Allys. "Aklı başında olan herkes kedi olmayı tercih eder. Bunu bilmem gerekirdi," diye ekledi alaycı bir tavırla, "ben de bir tavşandan başka bir şey değilim."

Ama devam etti. "Üçüncü bir sorum var ve söz veriyorum sonuncusu olacak." "Gözüm hakkında, değil mi?"

Ama başını salladı. "Söyle bana," dedi, "duvardan bir Göz aldığında ne diledin? Bir gözü riske atacak kadar büyük ne ihtiyacın vardı?"

Allys kalan tek gözünü kırpıştırdı. "Bu hoş bir hikâye değil hanımefendi," dedi.

"Evet," dedi Ama. "O kadarını tahmin etmiştim."

Tillie, sanki teyzesini bu hikâyeyi anlatmak zorunda kalmaktan kurtarmak istermiş gibi, "Yıllar önce, ben doğmadan önce, kraliçenin hizmetindeyken, teyzem burada, şatoda bir adamın dikkatini çekmiş. İstenmeyen bir şeydi ve çoğu zaman şiddet içeriyordu."

Ama Allys'e döndü. "Şiddet mi?"

"Erkeklerin zevkleri her zaman iyi değildir," dedi Allys. "Ben bu adamın talihsiz tercihlerinin talihsiz bir alıcısıydım."

Ama, "Kimdi bu adam?" diye sordu.

"Önemli değil," diye yanıtladı Allys. "Sadece gücümün olmadığını ve hayatımdan endişe ettiğimi söylemeliyim."

"Yani duvara gittin," dedi Ama, "ve bir Göz aldın ve bu adamın ölmesini mi diledin?"

Allys bir kahkaha attı. "Bu benim dilediğimden daha akıllıca bir dilek olabilir," dedi. Ve sonra, "Ama size söyledim hanımefendi, ben bir tavşanım, kedi değil. Onun ölmesini dilemedim. Sadece güvenliğim için diledim. Onun tarafından yalnız bırakılmak, duvara gidip bir Göz kopardığımda tek istediğim buydu. Yeşil bir gözdü, hatırlıyorum, en parlak yeşildi." Sanki çalınan Göz'ü elinde hayal ediyormuş gibi bir an durakladı. Sonra Ama'ya döndü ve onu

tek bakışında. "Göz'ü havanından sökmeyi başarır başarmaz beni onunla birlikte yakaladılar. Mahkemeye gerek yoktu. Hiç kimse benden daha açık bir şekilde suçlu olmamıştı ve bu yüzden duvarın Gözü'nü elimden, benimkini de başımdan aldılar ve beni yoluma gönderdiler."

"Oh," dedi Ama. "Ama sen sadece kendini korumaya çalışıyordun!"

"Kanun kanundur," diye cevap verdi Allys. "Acıdan bayıldım ve kız kardeşim

-bunun annesi- beni eve getirdi. Enfeksiyondan ateşim çıktı ve neredeyse ölüyordum. İyileşmem haftalar sürdü ve tekrar çalışabilmem için haftalar daha geçmesi gerekti. Ama yaşadım. Yaşadım. Ve tekrar kendime geldiğimde, o çok korktuğum adamın artık benimle bir şey yapmak istemediğini gördüm, olduğum gibi çirkinleşmiştim.

"Gördüğünüz gibi hanımefendi, sonunda dileğim kabul oldu."

Dört

Emory'nin Taç Giyme Töreni

Tillie, Sorrow için deri bir tasma bulmuştu ve Ama vaşağı zapt etme fikrinden nefret etse de, onu geride bırakma düşüncesinden daha da çok nefret ediyordu. Tillie tasmayı Sorrow'un boynuna ilk taktığında vaşak yavrusu yan yattı ve arka pençeleriyle tasmayı tırmaladı.

Bu tür bir muameleyle başının üzerinden çıkmayacak kadar sıkıydı, ama rahatsızlık verecek kadar da sıkı değildi ve Ama ona oyalanması için bir parça tütsülenmiş balık sunduğunda, Sorrow onu ve tasmayı da kabul etti.

Tasma ince altın zincirden yapılmıştı, Ama'nın elinde serin ve kaygandı, sap yerine deri bir kayışı vardı. Tillie tasmayı tasmaya bağladı ve Ama'ya verdi, o da birkaç dakika boyunca kiti odanın içinde gezdirmeye çalıştı.

Sorrow zeki bir öğrenciydi ve zincirlenmektense özgürlüğü tercih edeceği kesin olsa da, düzenli olarak tütsülenmiş balık ve kulaklarının arkasındaki çiziklerle ödüllendirilmesi onu yeterince kayıtsız olmaya ikna etmiş görünüyordu.

Ve hâlâ Sorrow kalabalıktan bunalırsa Ama'nın onu taşıyabileceği kadar küçüktü, gerçi annesi kadar büyürse bu her zaman bir seçenek olmayacaktı.

Ve Emory, Sorrow'un düğün gecesinden önce gitmesi gerektiğini söyledi, diye düşündü Ama.

Keder kış ortasında henüz tam olarak büyümemiş olacaktı. En iyi ihtimalle çelimsiz bir genç olacaktı. Ormanda tek başına ve soğukta şansı ne olabilirdi ki?

Ama'nın bir amacı vardı: Emory'yi, Sorrow'u en azından düğünden sonra ve belki de her zaman yanında tutmasına izin vermeye ikna etmeliydi.

"Taç giyme töreni dışarıda, yüksek balkonda yapılacak," dedi Tillie, bir sandalyeden kürklü bir örtü alarak. "Senin vaşak olacak

Yeterince sıcak, ama bunu giymelisin." Mantoyu Ama'nın omuzlarına geçirdi ve sol omzuna büyük bir broşla tutturdu.

Ama pelerinin ağırlığını sevdi; yaldızlı mavi taşlı tokasını sevdi; kapüşon saçlarının üzerine çekiliyken koyu renkli kürkün yumuşak tüylerinin yanağına değmesini sevdi.

Tillie, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. "Kral seni yanında görmekten çok memnun olmalı."

Ama, Sorrow'un altın tasmasının deri kayışını eline aldı. Akıllı vaşak, Ama odayı geçip aynaya doğru ilerlerken onu yakından takip etti. Orada bir kadın vardı, kehribar gözleri kürklü kapüşonuyla gölgelenmişti, göğsünde kurdeleyle bağlanmış kırmızı bir örgü, mor kadife bir elbise ve topuğunda dişleri ve pençeleri keskin bir vaşak olan bir kadın.

Aynadaki kadın Ama'nın hem tanımaktan memnun olacağı birine hem de tamamen yabancı birine benziyordu.

"Hazırsın." Tillie'nin sesi kesin gibiydi ve kendi tenine yabancı olan Ama, Tillie'nin bildiklerine güvenmenin kendisinin hissedebileceklerinden daha akıllıca olduğunu düşündü.

Tillie hazır olduğunu söyledi; ve böylece Ama gitti.

Ama yüksek balkonun hemen içinde Emory'nin kendisini beklediğini gördü.

"Ve ben senin daha güzel olamayacağını düşünürken," dedi başını eğerek, "işte kadife ve kürkten bir zevkle yanıldığımı kanıtlamaya geldin. Vaşak arkadaşın çok hoş bir aksesuar olmuş, hakkını vermeliyim."

Emory Ama'nın eline uzandı ve Ama elini uzatmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Elini ters çevirdi ve onu avucunun yumuşak beyaz ortasından öptü.

Sonra onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Sevgilim, dün gece kamaranda göründüğüm için lütfen özrümü kabul et. Böyle tutkulu bir şekilde davranmak kesinlikle benim karakterime uygun değil. Ama senin gibi bir güzel benim çatım altındayken ve karım olmaya bu kadar yakınken beni kim suçlayabilir ki? Kuşkusuz, aynı durumla karşılaşan pek çok erkek kendini dizginleyemezdi."

Hafifçe geri çekildi, böylece Ama onun masmavi gözlerinin içini görebildi, böylece Ama onun yumuşakça eğilen gülümsemesini görebildi.

Kendi ağzının da bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti ve bakışlarını aşağıya çevirdi. "Eşine az rastlanır itidaliniz için teşekkür ederim lordum," diye cevap verdi.

Emory, "Böyle bir kısıtlamanın benden istenmeyeceği zaman çok yakında gelecek," dedi. "Ve o gün gerçekten beklediğim bir gün. O zamana kadar, kadınsı güçlerinizin beni bir daha böyle bir ziyarete teşvik etmesine izin vermemeye çalışacağım."

Ama, bir eli hâlâ Emory'nin elini tutarken diğer eliyle de Sorrow'un tasmasını kavrayarak elinden geldiğince reverans yaptı.

Arkasında ana kraliçenin eteklerinin hışırtısını duyduğunda rahatladı ve Emory onu selamlamak için elini bıraktı.

"Anne," dedi, sesi şimdi dolgun ve yüksekti, "kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Ama döndü ve reverans yaptı.

Ana kraliçenin keskin siyah taftadan yapılmış elbisesinin her tarafı mücevherlerden oluşan çiçeklerle kaplıydı; göğsünde yakut, sitrin, safir ve elmastan oluşan bir buket vardı; belinden aşağıya doğru ve eteğinin geniş kısmı boyunca zümrüt iplerle işlenmiş dikenli saplardan oluşan kıvrımlar uzanıyordu. Büyük olasılıkla elbisesinin ince mücevher işçiliğini gizlemek istemediği için pelerin giymemişti ama saçları asma benzeri bir örgü ağıyla toplanmıştı ve başını çevreleyen gül altından tacın telkârisine pembe mücevherlerden güller sıkıştırılmıştı.

"Ama," dedi Ama reveransından kalkarken, "beni bu muhteşem evcil hayvanınızla tanıştırmalısınız."

"Elbette, Ana Kraliçe," dedi Ama, vaşağın uslu durması için yaptığı sessiz ricaları umutsuzca kabul edeceğini umarak. "Bu Sorrow adını verdiğim yavru."

Ana kraliçe elini uzattı ve Sorrow elini kokladı, sonra da güzel pembe dilini uzatarak öptü.

Ana kraliçe hayranlıkla, "Çok tatlı," dedi ve kedinin kulaklarının arasını kaşıdı. Keder bir adım öne çıkıp başını ana kraliçenin eteğine sürttü ve derin bir sesle mırıldandı.

Ana kraliçe sevinçle güldü. "Sanırım Keder'iniz bende sempatik bir dost buluyor," dedi ve sonra Ama'ya öyle yakıcı bir ifadeyle baktı ki, Ama sanki bakışların gücü elbiselerini uzuvlarından ayırmış ve derisini de yakmış gibi çıplak hissetti.

"Umarım Sorrow'un hanımı da beni aynı derecede sempatik bulur," dedi.

"Gerçekten de," diye cevap verdi Ama hemen, çünkü gerçek olsun ya da olmasın bunun doğru cevap olduğunu biliyordu.

"Beni odamda ziyaret etmeli ve evcil hayvanlarımla tanışmalısınız," diye devam etti ana kraliçe.

Ama davet için teşekkür ederek başını eğdi.

"Gidelim mi?" Emory dedi ve sonra döndüler - Emory ortada, sağında ana kraliçe ve solunda Sorrow'un eşlik ettiği Ama vardı.

Muhafızlar yüksek balkonun kapılarını açtı ve Ama bir ses ve soğuk dalgasının saldırısına uğradı. Taşın üzerine, buz gibi bir ıslaklığın içine adım attılar.

-Ne yağmur ne de karla karışık yağmur... Kalabalığın gürültüsü sağır edici bir uğultuya dönüştü. Emory ve ana kraliçe selamlamak için ellerini kaldırdı, Ama da öyle yaptı. Yanındaki Sorrow miyavladı ve kalabalıktan bunalmış bir halde ona doğru bastırdı.

Ama, aşağıdaki insan kalabalığına bakarken -bu havada ne kadar zamandır krallarını görmek için bekliyorlardı- kendini bunalmış hissetti ve vaşağı kucağına almak için eğildi. Onu pelerininin altına soktu ve kalabalığın gürültüsünden korumak için pelerini kapattı.

Aşağıda kırmızı yüzlü çocuklar vardı, burunlarından sümük akıyordu, bazılarının ayakkabısı yoktu. Bebek emziren kadınlar ve küçük pankartlar sallayan adamlar vardı, Ama'nın tahminine göre Harding amblemi üzerlerine boyanmıştı: yeşil bir ejderha ve arkasında bir kralın gölge figürü.

Pankartlar her yerdeydi; elde taşınan bayraklarda, dalgalanan pankartlarda, yüksek balkonun iki yanına asılan duvar halılarında.

Ama başka birinin hikâyesine girmiş olmanın dikenli hissini yaşıyordu; kendisi dışında herkesin rolünü ve repliklerini bildiği bir hikâyeye. Kralın işi fethetmekti. Emory bu konuda takdire şayan olduğunu kanıtlamıştı, kimse aksini söyleyemezdi. Ejderhanın işi ise yok edilmekti ve şu anda etrafta kaba çizimler dışında görülebilecek bir ejderha olmadığına göre, ejderha da görevini yapmış görünüyordu.

Ama ejderha ile kral arasında üçüncü bir figür olmalıydı, diye düşündü Ama. Bir genç kız olmalıydı.

"Gülümse," diye tısladı Emory onun kulağına, kendi yüzü de bir sırıtışla kıvrılmıştı, "ve el salla. İnsanlar seni bekliyor."

Ama kendisine söylendiği gibi yüzünü düzeltti. Vaşağı sıkıca kavradı ve elini aşağıdaki insanlara doğru kaldırdı. Tezahüratlar patladı ve pelerininin altında, herkesten gizlenen Sorrow pençelerini Ama'nın göğsüne sapladı ve ince kadife elbiseyi kanla ıslattı.

Müzisyenlerin Şarkısı

Büyük salon, Ama'nın bir gece önce geç saatlerde onu son gördüğü zamandan **bu** yana neredeyse büyülü bir dönüşüm geçirmişti. O zamanlar neredeyse boş, gölgeli ve bir o kadar da ciddiydi. Şimdi ise Ama taç giyme töreninin sonunda kralının kolunda içeri girdiğinde, burası coşkulu ve neşeli bir kutlamaya sahne oluyordu.

Şık giyimli bedenler omuz omuza vermiş, Kral Emory'yi tebrik etmek ve genç kız ödülüyle tanışmak için bekliyordu. İnsanların bazıları uzun, özenli peruklar takmıştı; bazıları mücevherlerle süslenmişti; bazıları paltolarının ve elbiselerinin içine sıkışmış görünüyordu, sanki yiyecekleri yemek zaten gergin olan dikişleri patlatacakmış gibi; diğerleri sanki doğal halleri bu zarif kıyafet içindeymiş gibi görünüyordu, kendilerini neredeyse yüzüyormuş gibi taşıyorlardı.

Üçlü bir müzisyen telli çalgılarını tıngırdatıyordu ama çıkardıkları ses, kalabalığın sesleriyle örtüştüğü için zar zor duyuluyordu - yüksek sesli konuşmalar, delici kahkahalar, şurada burada bir tartışma, ay gibi bir parlayıp bir sönen ateşli çatışma tonları.

Ama Sorrow'u Tillie'yle birlikte odasına geri gönderdiği için memnundu; burası gergin bir hayvana göre değildi. Keşke o da ziyafete katılmasaydı diye düşündü. Ama Emory onun elini sıkıca kavramış, havaya kaldırmıştı ve tıpkı başına taktığı yeni taç gibi ona da hava atmaya niyetli görünüyordu; platin, bronz ve pembe altından oluşan, iç içe geçmiş üç metalden oluşan ağır bir halkaydı bu ve tepesinde bir dizi tehlikeli görünümlü sivri uç vardı.

Ana kraliçenin çok değerli olmasına rağmen yumuşak hatlara sahip olan tacının aksine, Emory'nin yeni başlığı bir silah kadar ölümcül görünüyordu; her bir sivri ucu keskin bir uçtu ve yapıldığı üç metal hakimiyet için bir savaşa kilitlenmişti.

Herkes Ama ve Emory'ye dokunmak istiyordu. Emory onu en yakın arkadaşları ve danışmanlarıyla tanıştırırken el üstüne el uzatılıyordu.

Emory Ama'ya, "Bunlar Cromming Dükü ve Düşesi," dedi ve dük onun elini öptü, sonra da düşes reverans yaparken elini parmaklarından tuttu.

"Bu Peder Jacob," dedi Emory, yuvarlak yüzlü rahip Ama'nın terli avuçlarının arasında tuttuğu eline başını sallayarak bakarken.

Tanışma faslı devam etti ve her reverans, her öpücük, her el tutuşta Ama kendini masadaki koyun etiymiş gibi hissediyor, lokma lokma tüketiliyordu.

Sonunda oturdular ve ancak herkes masalara yerleştiğinde ana kraliçe içeri girdi, karşılayıcıların izdihamından kaçındı ve kralın yanındaki koltuğuna sorunsuzca kaydı.

Ama'nın kıskanç ifadesini gördü ve güldü. "Ben yıllarımı verdim," dedi. "Şimdi bu yükü taşıma sırası sende."

Sonra yemek başladı ve kalabalık et ve bal likörünü yudumlarken sessizleşti, böylece Ama sonunda müzisyenlerin şarkısını net bir şekilde duyabildi.

Daha önce hiç böyle bir şey duymadığını hemen fark etti - *müzik* gibi. Emory onu ejderhadan kurtardığından beri böyle bir şey duymamıştı ve çok net bir şekilde biliyordu ki ondan önce de böyle bir şey duymamıştı.

Bir anıya en çok yaklaştığı şey buydu: bu yokluğun kesinliği, kulaklarının daha önce hiç şarkı duymamış olduğu bilgisi. Bu sadece ona ait olan bir gerçekti, gizli bir mücevher gibi sakladığı bir sırdı.

Tabağında et, bardağında bal likörü vardı ama Ama ikisini de istemiyordu. Başını müzisyenlere doğru eğdi, ezgiye daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapattı ve olabildiğince sessiz nefes aldı.

Bir neşe ve kutlama şarkısıydı; bu çok açıktı. Hızlı, gürültülü, neşeli. Müzisyenlerden ikisi notaları tellerden koparıyor, ama üçüncüsü şarkısını serbest bırakmak için enstrümanının üzerine bir yay çekiyordu. Üç enstrüman birlikte, ayrı notaları herhangi birinin tek başına üretebileceğinden daha büyük bir şeye dönüştürdü. Ama'nın kalbi aynı anda hem dolu hem de hafif hissetti.

"Sen iyi misin?" Emory dikkatini dağıtarak sordu.

Ama'nın gözleri birden açıldı. Cesetlerle ve kokularla dolu zengin, aşırı kalabalık salona geri dönmüştü - bir sürü koku, et ve sebzeler, tereyağı ve meyve sularıyla yağlı; bal likörü, ekşi ve ağır; cesetler

Ve kendi bedeni de çok sıkı kadifenin içinde daralmış, sanki başka bir yemekmiş gibi haşlanıyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Sadece müzik dinliyordum."

Emory bıçağıyla uzun masayı işaret ederek, "O zaman etini ye," dedi. "Diğer herkes sana hürmeten ziyafet çekmeyi bıraktı."

Ama bunun doğru olduğunu gördü. Masanın her yerinde çatal ve bıçaklar havada asılı duruyor ya da bir kenara bırakılıyordu, çünkü mahkeme onun yüzünü izliyor ve yemeğinin tadını çıkarmasını bekliyordu.

Herkesin gözlerinin yüzündeki korkunç yükü, Ama'nın hissetmiş olabileceği açlığı tamamen ortadan kaldırdı.

Yine de bu onun göreviydi, birçok görevden biriydi, Ama öğreniyordu ve bu yüzden gülümsedi ve bir çatal dolusu patates alıp ağzına götürdü. Çiğnedi. Yuttu.

Masadaki konuklar memnun bir şekilde kendi tabaklarına döndüler ve bir süre yavaşça yedikten sonra Ama kendisinden bekleneni yapmanın bir sığınak olduğunu gördü; rolünden koptuğu zaman dikkat özellikle ağırlaşıyordu.

Önce çatalını, sonra fincanını, sonra da peçetesini kaldırıp indirmekle meşgul olduğunda, odanın dokusu içinde kayboluyor gibiydi. Onun yanında, sandalyesinde arkasına yaslanıp salonu inceleyen Emory'den hissedilir bir memnuniyet havası yayılıyordu.

"Çok güzel, değil mi Ama?" diye sordu, yemeklerle dolup taşan altın tepsileri, içki dolu sürahileri, köşelerindeki müzisyenleri, uzun masanın üzerindeki saten ve ipeklerden oluşan gökkuşağını işaret ederek. "Pawlin'in avından taç giyme törenine yetişememiş olması benim için tek üzüntü kaynağı. İyi bir ziyafeti sever."

"Eminim döndüğünde bu haberi duyduğuna çok sevinecektir, kralım."

"Kuşkusuz," dedi Emory ve bakışları usulca Ama'ya kaydı. "Ve
Daha da iyisi, genç kızımı bulduğumu onunla paylaşmak olacak." Emory'nin eli, sıcak bir ağırlık olarak Ama'nın elinin üzerine yerleşti. "Sen yanımdayken bunların hepsi daha tatlı, aşkım."

Ama'nın parmakları Emory'ninkilerin birbirine geçmesine izin vermek için açıldı. Onun elinin ağırlığı ve varlığı bir bakıma rahatlatıcıydı.

"Ne kadar hoş bir çift." Emory'nin taç giyme töreninde törensel sözleri söyleyen kişi, kolları bacakları örümcek gibi uzun, beyaz saçları başında bir ağ gibi olan bir adamdı. Kıpkırmızı resmi cübbesini çıkarmış

ve şimdi çenesinden ayak parmaklarına kadar düz bir çizgi halinde inen zengin, siyah bir cüppe giymişti.

Ama mücevherlerini bir kenara bırakmadığını fark etti; sivri uçlu üçgen kolye hâlâ boynundaki cilalı gümüş zincirde asılıydı ve yedi yüzükten oluşan bir ürün yelpazesi hâlâ sağ elinin dört parmağını ve sol elinin işaret parmağı hariç hepsini süslüyordu.

Emory ile taç giyme töreni hakkında konuşurken -kalabalığın büyüklüğü, şiddetli yağmurun o güne denk gelmemesi gibi- Emma yüzüklerden gözlerini alamadığını fark etti. Öncünün sol elinde sarı bir taş, yeşil bir taş ve mor bir taş; sağ elinde ise mavi bir taş, kırmızı bir taş, çivit rengi bir taş ve turuncu bir taş vardı.

"Mor taşı sağ elinize, mavi taşı da sol elinize takmayı düşündünüz mü?" Ama sonunda daha fazla dayanamayarak ağzından kaçırdı.

Emory'nin dudağı sanki kötü bir koku almış gibi hafifçe kıvrıldı. "O da ne kızım?" diye sordu öncü, duymak için eğilerek.

Ama şimdi onun sözünü yarıda kestiğini fark etti ve yüzü utançla kızardı.

"Affet beni," dedi ve gözlerini yere indirdi.

Adamlar konuşmalarına devam etmek için birbirlerine döndüler. "Sadece," dedi Ama, sesi amaçladığından daha yüksekti, "görüyorsunuz, eğer

Eğer mavi taşlı yüzüğü mor taşlı yüzükle değiştirirseniz -ki değiştirebilirsiniz, değil mi, her biri orta parmakta- Prior, sağ elinizdeki taşların renkleri sol elinizdeki taşların renkleriyle birleştirilerek oluşturulabilir."

Kral usulca araya girerek, "O bizim yöntemlerimizde yeni, Başrahip," dedi. "Terbiyesizliğini bağışlamalısınız."

"Bundan daha iyisini yapacağım," dedi rahip hızlı bir gülümsemeyle. "Şaka yapacağım." Mavi ve mor yüzüğü çıkarıp Ama'nın önerdiği şekilde yeniden düzenledi. "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok," diye yanıtladı Ama ve teşekkür etmek için başını salladı. "Bu şekilde göze hoş gelmiyorlar mı?"

Ama şimdi fark etti ki, oldukça kalabalık bir grup insan onların konuşmalarını dinliyor ve rahibin ellerine bakmasını izliyordu.

"Böyle şeylere dikkat etmek benim işim değil," dedi sonunda rahip, "ama evet, majesteleri, sanırım bu şekilde de göze hoş geliyorlar."

Emory boğazını temizledi. "Taç giyme töreninde yaptığınız güzel konuşma için size teşekkür etmeliyim, Başrahip."

"Ah, kralım," dedi başrahip, eğilirken eteğini sallayarak, "taç giyme törenini yönetmek ne büyük bir zevkti. İki krala taç giydirme şerefine nail olmak her rahibe nasip olmaz. O tacın içinde babanızınkine neredeyse ikiz bir figür çizdiniz, sadece daha uzun. Biliyorsun," dedi Ama'ya dönerek, "ben de iki kraliçeyi krallarıyla evlendirme şerefine nail olacağım."

"Öyle mi?" Ama dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi öncü. Göz kırparak Emory'ye döndü. "Ama yatak takımları kralım, tamamen sizin göreviniz."

İki adam gülüştü ve Ama kızardığını hissetti, kendini ters yüz etmeyi ya da yok olmayı diledi. Bilmediği bir şeyden dolayı bir utanç sarsıntısı hissetti. Buradan başka bir yerde, herhangi bir yerde olmayı arzuladı ve gözleri sanki kaçacakmış gibi masanın etrafında dolandı.

Masanın ortasında, içinde birkaç mumun yüzdüğü, küçük alevleri sabit ve parlak, sudan ve kasenin kenarlarından yansıyan, yarıya kadar suyla dolu, kalın tabanlı, mor bir cam kase vardı. Ama'ya çok hoş gelmişti. Bu cam üfleyicisinin eserlerinden biri olmalı, diye düşündü ve cam üfleyicisini düşünmek aklını duvardaki Gözler'e, izleyen ve yargılayan Gözler'e, belki de istemeye cesaret edilirse dilekleri yerine getiren Gözler'e çevirdi. Büyük salon gürültülü ve kalabalıktı, açık ara çok gürültülü ve çok kalabalıktı, ama Ama kıpırdamadan oturdu ve ışığın su ve cam üzerindeki titreşimini izlerken kendi gözlerinin bulanıklaşmasına izin verdi.

Isolda'nın Jesses'i

Ertesi sabah hâlâ soğuktu, belki de bir önceki günden daha soğuktu ama Ama'nın penceresinin dışındaki gökyüzü berrak, parlak bir maviydi. Gökyüzünde soğuk, uzak bir güneş asılı duruyordu, düz ve bakması acı verici olsa da, Ama'nın gözleri sanki bir manyetizma tarafından oraya çekilmiş gibi tekrar tekrar ona döndü.

Güneşe baktığında kalbi acıyordu, donuk bir ağrı ve gözlerinin arkasında da keskin bir acı vardı. Ama başka tarafa bakmakta zorlanıyordu. Aklına bir kelime geldi - "ev hasreti"- ve Ama gözlerini kırpıştırdı, gözlerini ovuşturdu, odasına ve ateşine geri döndü.

Şimdi, sanki güneş gözlerine basılmış gibi, Ama baktığı her yerde onun gölgesini, görüş alanında yüzen küçük siyah daireleri görüyordu. Bu etkiyle oynadı, bir gözünü ve sonra diğerini kapattı, odasına, ateşine ve vaşağına sadece kendisinin görebildiği hayalet güneşlerin hayaleti aracılığıyla baktı, ta ki onlar solana, solana, kaybolana ve odası bir kez daha sıradan olana kadar.

Yine de vaşağında sıradan olan hiçbir şey yoktu. Ama ona bir anne gururuyla bakıyordu; ateşin önünde uzun uzun uzanışına, alaca kürküne, siyah uçlu kulaklarına, ön ve arka taraftaki büyük patilerine, komik sallanan kuyruğuna.

"Sanırım çok uzun süredir içerideydiniz," dedi Ama kediye. "İkimiz de öyle."

Tillie, bu kez hazırlanması haftalar sürecek olan gelinlik provası için odaya döndüğünde Ama ona, "Bunu başka bir zaman yaparız. Şimdi pelerinime ve Sorrow'un tasmasına ihtiyacım var. O ve ben dışarı çıkıyoruz."

Tillie başını eğdi ve istenileni yaptı, Ama'nın deri galoşları giymesine yardım etti ve kürklü pelerini Ama'nın omuzlarına örttü. Ama broşunu taktı, Tillie'nin ona verdiği eldivenleri giydi ve Sorrow'un tasmasını eline aldı.

"Eşlik etmemi ister misiniz, bayan?" Tillie sordu.

"Kederim varken asla yalnız değilim," diye cevap verdi Ama. "Belki ben dışarıdayken kendine biraz zaman ayırabilirsin."

Tillie, Ama'nın kızarmasına neden olacak şekilde gözlerini kırpmadan ona boş boş baktı. Böyle bir şey önermesinin uygunsuz olduğunu hemen anladı. Ama yine de devam etti. "İstersen burada kalabilir, ateşin ve kahvaltı tepsisinin tadını çıkarabilirsin."

Sonra, Tillie cevap veremeden Ama kapıya döndü, Sorrow'un pençeleri yanındaki sert zeminde tıkırdıyordu.

Ama merdivene çıktığında korkunun içine sızmasına izin verdi. Nereye gittiği ya da kendi odasına nasıl döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Boş ver bunları," dedi Sorrow'a, ama Sorrow endişelenmiş gibi görünmüyordu. "Bunu daha sonra çözeceğiz. Şimdilik bahçeleri bulalım."

Birkaç merdiven ve birçok yanlış dönüşten sonra Ama kendisini dışarı çıkaran bir kapı buldu. Karşılaştığı hizmetkârların meraklı bakışlarını görmezden gelmiş ve kaleden çıkarken Emory ile karşılaşmamayı umarken bulmuştu kendini.

Belki de dışarı çıkmasına izin vermeyecektir, diye düşündü Ama, bu da midesini bulandırdı.

Ancak eşikten geçip dış dünyaya adım attığında tüm bu düşünceler aklından uçup gitti. Ama, aynı abanoz taşından sütunlarla çevrili geniş siyah taş verandada kollarını iki yana açıp göğsünü soğuk ve temiz havayla doldururken gülümsediğini hissetti.

Sorrow eteğinin ucunu ısırarak onu tekrar harekete geçirdi ve Ama tekrar hızlıca yola koyuldu, merdivenlerden zıplayarak sert, düz zemine indi. "Bakalım bu yol bizi nereye götürecek, değil mi?" dedi vaşak arkadaşına ve Sorrow'un tırısa kalkışından bu maceradan çok memnun olduğu anlaşılıyordu.

Ama'nın dikkati gökyüzünün mavisi, içindeki güneş diskinin beyazı, deri ayakkabılarının altındaki toprak ve çakıl taşlarının tatmin edici çıtırtısı, yüzündeki soğuk sonbahar havasının buz gibi nefesi, kapüşonunun kürkünün yanağına değen zarif yumuşaklığı, yanındaki vaşağın neşeli yürüyüşü arasında bölünmüştü.

Her şey yolunda, diye düşündü birden ve kendini mutlu hissetti. Arkasında kara kale, ondan uzaklaştıkça ağırlığını daha da hafif hissederek dolaştı.

Sonra çitlerin arasındaki uzun bir dönemeci döndü ve kendini kapalı bir alanda buldu -çepeçevre on metrelik çitler, kişisel odasından daha büyük ama büyük salondan daha küçük, ortasındaki daha küçük, yuvarlak bir çit saksısı dışında açık, bunlar bel hizasına kadar kesilmişti. Şato arazisinin diğer yerlerinde olduğu gibi buradaki tüm çitler de kış ayları boyunca uykudaydı, yaprakları dökülmüş, baharın gelişiyle yeniden büyüyecek dallardan oluşan bir ağ. Yapraklar filizlenip çiçekler açtığında Ama bir eş ve kraliçe olacaktı.

Bu düşünceden vazgeçti ve Sorrow'un yanına diz çöktü. Yavru kedi toprağı kokluyordu ve durup Ama'nın gözlerinin içine baktı. Ama kendi gözlerinin de yaşlarla dolduğunu hissetti, sanki vurulmuş gibiydi, sanki yavru kedi tarafından bu kadar net bir şekilde bakılmak acı vericiydi.

"Burası seni serbest bırakmak için kesinlikle güvenli bir yer," dedi Ama ve Sorrow'un boynundaki tasmayı çözüp onu ve tasmayı yere bıraktı.

Memnun olan Sorrow koşar adımlarla alanda dolaştı ve Ama da onu takip etti. Yavru kedi tuvaletini yapmak için çömeldi, idrar birikintisi kuru toprağa yayıldı.

"Ho, bu da ne?"

Ama'nın girdiği çitteki yarıktan aniden bir erkek sesi geldi.

Arkasını döndü ve içgüdüsel olarak mantosunun boynunu kavradı.

"Seni şaşırttım," dedi adam sırıtarak.

Yeterince yakışıklı bir adamda yeterince hoş bir sırıtıştı, ama ne sırıtış ne de adam Ama'nın dikkatini taşıdığı kuş kadar çekmedi.

Kanatlarında ve bacaklarında pas rengi tüyleri ve korkunç pençelerle sonlanan pullu sarı pençeleri olan büyük, siyah bir şahindi. Gözlerini kırpmadan kahverengi gözleriyle Ama'ya baktı. Gözlerinden siyah gagasına kadar yüzü de ayaklarıyla aynı sarıydı. Kancalı gagası tehlikeli bir sivri uçla sonlanıyordu. Yüz ifadesi ya mağrur ya da çaresizce üzgündü -Ama hangisini seçeceğini bilemiyordu.

"Sen Pawlin'sin," dedi Ama, "ve sanırım bu da Isolda?"

"Her iki açıdan da doğru," dedi Pawlin başını eğerek ve kısa pelerinini alaycı bir şekilde savurarak. Eğilirken şahin kolunu yere paralel tuttu,

Belli ki iyi pratik yapmıştı. Pawlin sırıtarak, "Ve siz de hanımefendi Ama'sınız," dedi.

"Bana söylenen bu," diye cevap verdi Ama.

"Zeki olarak iyi olarak güzel," Pawlin dedi, ve olup olmadığını o oldu Bir iltifat ya da değerlendirme fark etmezdi.

Mesanesini boşaltmayı bitiren Sorrow, dikkatli patileriyle Ama'nın yanına döndü ve gözlerini şahine dikti.

"Canavarın çok güzel," dedi Pawlin ve artık takdirini açıkça belli ediyordu. "Bana ondan bahset."

Ama diz çöktü ve kaleye geldiklerinden beri daha da ağırlaşmış olan yavruyu kucağına aldı. "Bu benim Kederim," dedi.

"Bir evcil hayvan için talihsiz bir isim," dedi Pawlin. "Belki de daha sportif bir şey düşünmelisiniz. Örneğin Bounder. Ya da Fleetfoot."

Ama'ya göre bunlar son derece korkunç isimlerdi. "Fikirleriniz için teşekkür ederim," diye itiraz etti, "ama onun adı Keder ve öyle de kalacak."

Pawlin gözlerini kıstı ve Ama, onun da Emory gibi fikirlerinin sık sık reddedildiğini duyan bir adam olmadığı izlenimine kapıldı.

Ama o Emory değildi ve onun yanında bir efendisi yoktu, bu yüzden çenesini kaldırdı ve bu konuda başka bir şey söylemesi için ona meydan okudu.

"Merak ediyorum," dedi Pawlin, "senin canavarınla benimki arasında bir yarışma olsa ödülü kim alırdı?" Isolda'nın sırtındaki zarif tüyleri okşadı ve Ama yemin edebilirdi ki Isolda gülümsedi, gerçi bir gaga gülümseyemezdi.

"Hüznüm henüz büyümedi," dedi Ama. "Büyüdüğünde, eminim ki galip gelen o olacak."

"Ama bugün," dedi Pawlin ve boştaki eli eldiveninin üzerindeki jesslere gitti, "bugünü merak ediyorum."

Ama, Pawlin'in parmaklarının ince, düğümlü deri şeritleri tutup çekmeye başlamasını giderek artan bir dehşetle izledi.

Kederin Tasması

Pawlin'in parmakları ilk deri kayış setini çözerken Ama vaşak yavrusunu göğsüne yakın tuttu. Artık şahinin sol ayağı serbestti. Pawlin'in yavaşça ikinci deri kayışlara doğru ilerleyişini, onları ayırmaya hazırlanışını, gözlerinin yüzüne kilitlenişini ve ağzının korkunç bir şekilde sırıtışını izledi.

"Lütfen," diye soludu Ama, Emory üzerinde böylesine etkili olan o kelimeyi söyleyerek, "yalvarırım, lütfen. Kederim sahip olduğum tek şey, benim olan her şey."

"Sahip olduğun her şey mi?" dedi Pawlin, parmakları havada duraklayarak. "Peki ya kralınız?"

"Elbette," dedi Ama aceleyle, "o da bende. Emory benim elimde."

"Acaba öyle mi," dedi Pawlin ve artık gülümsemiyordu. "Gerçekten de *sana* sahip *olup olmadığını merak ediyorum.*"

Ama onun bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Tabii ki* Emory onu

-Onu ejderhadan kurtarmış, buraya, şatoya getirmiş, duvarlarına, bu kadife elbiseye ve bu deri ayakkabılara hapsetmişti. Güneş gibi emindi.

"Gerçekten de öyle," diye nefes aldı Ama ve sesinin ne kadar zayıf çıktığından, Pawlin'in şu anda parmaklarının ucunda ne kadar çok güç olduğundan nefret etti. Çünkü eğer son düğümü de çözerse, Isolda saldıracaktı, buna hiç şüphe yoktu. O bir avcıydı, yakalamak ve parçalamak için pençeleri ve gagası vardı.

Düğümü çözebilir miydi? Büyük şahin Emory'nin silahının annesinin boğazını yırttığı gibi onun boğazını yırtarken kendi Kederini kollarında tutabilir miydi?

Bunu bugün öğrenemeyecekti, çünkü o anda çitlerin arasından bir hışırtı daha geldi ve Emory ortaya çıktı.

Ama onu gördüğü için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Dudaklarından ağlamaya benzer küçük bir ses çıktı ve yavru kedi hâlâ kollarındayken ona doğru koştu.

Onu.

"Kralım," dedi ve kollarını beline doladı, başını çenesinin altına sıkıştırdı. Bedenlerinin arasında, şimdi güvende, korunmuş olan Sorrow vardı.

"Bu da ne?" diye gürledi Emory. "Arkadaşım ve leydim, bu kış bahçesinde gizli bir buluşma mı yapıyorlar?" Belki de şaka yapıyordu. Belki de şaka yapmıyordu. Bunu söylemek mümkün değildi.

"Dışarı çıkmak istedim," dedi Ama, kendi sesinden nefret ederek. "Hava o kadar temiz ve gün o kadar güzeldi ki uzun süre yürüdüm ve kendimi burada buldum."

Emory, "Arkadaşlığımı ya da en azından rızamı almak için haber göndermediğinize şaşıyorum," dedi. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Ama yüzünü gömdüğü Emory'nin boynunun kıvrımından çekildi ve gözlerini Emory'ninkilere çevirdi. Ama Emory ona bakmıyordu; Pawlin'e bakıyordu. Ama da aynısını yaptı ve Isolda'nın giysilerini yeniden bağlayan Pawlin'e döndü. Onun ve kuşun yüzü mağrur bir bilinmezliğin ikiz maskeleriydi.

"Pawlin," dedi Emory, sesi artık dostçaydı. "Avdan döndüğünü bilmiyordum."

"Bu sabah güneşle birlikte geldim," dedi Pawlin gülümseyerek. "Kendi keşif gezinizde bu kadar hızlı olacağınızı bilseydim eve dönmek için acele ederdim lordum."

"Artık 'benim kralım', değil mi?" dedi Emory, tacını göstererek.

"Duyduğum gibi, kralım," diye cevap verdi Pawlin ve doğru kelimeleri söyleyip doğru selamları vermesine rağmen, ses tonu ve duruşu aralarındaki rütbe farkını göstermiyordu.

Bu durum Emory'yi rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, yüksek sesle güldü ve Pawlin'i omuzlarından sert bir şekilde kucaklamak için Ama'dan uzaklaştı.

Ayrıldıklarında Pawlin, "Demek öyle oldu," dedi, "genç kız ödülünüz efsanelerde anlatıldığı kadar güzelmiş."

"Daha sevecen," dedi Emory, sesinin tonu değişmişti. "Daha sevimli," diye düzeltti Pawlin. "Gerçekten de daha sevimli."

Şimdi ikisi de onu ve Isolda'yı değerlendiriyordu ve eğer Sorrow'u kollarında tutmasaydı, ortak bakışlarının incelemesi altında kendini çıplak hissedecekti.

"Sevimli," dedi Emory, "evet. Ama itaatkâr . . belki, hayır. Henüz değil." "Lütfen kralım," diye yalvardı Ama, ama ne için, bilmiyordu.

Emory eğildi ve Sorrow'un tasmasını Ama'nın bir kenara bıraktığı yerden aldı. Altın zinciri yumruğuna doladı -bir, iki, üç kez- ve yavaşça Ama'nın yanına yürüdü.

"Sevgili Ama," dedi ve sesi nazikti. Şakacıydı. Öyle değil miydi?

Sorrow alçak sesle ama şiddetli bir şekilde hırladı ve Ama parmaklarını yavru kedinin ensesine sokarak hayvana sessiz olmasını söyledi.

Emory'nin bakışları Sorrow'a, Ama'nın hayvanın tüylerini kavrayan beyaz eklemlerine gitti. Gözleri kısıldı ve Ama bir an için Emory'nin Sorrow'u öldürmeyi ne kadar çok istediğini gördü.

Emory zincire sarılı yumruğuyla uzandı ve nazikçe -çok nazikçe- Ama'nın kapüşonunu geri itti. Soğuk, Ama'nın başının üzerinden kulaklarına doğru aktı. Kendi kafasının içinden gelen yüksek ve keskin bir çınlama sesi duydu.

Soğuk altın zincir Ama'nın yanağını, çenesinin uzunluğu boyunca, boğazının hizasından aşağıya doğru fırçaladı.

"Lütfen," dedi tekrar.

Emory'nin boştaki eli zincirin ucuna takılı deri tasmayı aldı ve Ama'nın boynuna geçirdi.

Sımsıkı oturmuştu, ama oturmuştu işte... Tokayı öyle bir sıktı ki, nabzının hızla attığı yumuşak çukurda bir mücevher gibi durdu.

"Bu kadar 'lütfen' yeter," dedi Emory, sesi hâlâ hafifti. "Şimdi, 'teşekkür ederim' deyin."

Fabiana'nın Kralı

Kalenin girişine yaklaştıklarında Ama, Emory'nin kendisini tasmadan kurtarması için yalvarmayı bırakmıştı. Kendi elleri tokayı çözebilirdi, bu doğruydu, ama bu düşünce Ama'nın aklından kısa bir süre geçse de, nedenini tam olarak söyleyemese de hemen reddetti.

Onu bu aşağılanmış halde gören ilk kişi -çok komik bir şeymiş gibi kıkırdayan Pawlin'den başka- kalenin yan girişinin dışındaki taş yolu süpüren yaşlı bir adamdı. Onların geldiğini duyunca başını kaldırdı ve onları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı: Emory önde, tasma elinde, Ama iki adım geride, onun hızlı adımlarına ayak uydurmak için acele ediyordu, kucağında kıpır kıpır bir vaşak vardı. Sonra sanki utanç verici ya da özel bir şey görmüş gibi gözlerini hızla aşağı indirdi ve onlar geçerken derin bir selam verdi.

Mutfak akşam yemeği hazırlıklarıyla dolup taşıyordu ve Ama, kucağındaki Sorrow'un tüm o lezzetli kokulara doğru süzüldüğünü hissediyordu. Emory aşçıların ve mutfak kızlarının arasından geçerken gözlerini yerden ayırmamaya çalıştı; hepsi de tencereleri karıştırmayı, ateşi körüklemeyi, sebzeleri doğramayı bırakıp reverans yaparak saygıyla, "Kralım," diyorlardı.

Elbette kimse Ama'nın mevcut durumundan bahsetmedi ve dahası, kimse onun varlığını bile kabul etmedi. O kadar görünmezdi ki Ama varlığını sorgulamaya başladı - gerçekten orada, tasmalı bir şekilde Kral Emory'yi kalenin mutfağında takip ediyor muydu? Yoksa hâlâ uyuyor, rüya mı görüyordu? Ya da belki de başka bir yerdeydi - daha uzakta ve daha yüksekte, çok daha yüksekte, sıcaklık ve parlaklıkla dolu bir yerde?

Burada, bu mutfakta, bu zincirin üzerindeydi. Gözleri yukarı baktı ve sabah tepsisini getiren kızın -Tillie'nin Fabiana dediği kızın- bakışlarına takıldı. Dışarıdaki adam gibi, Fabiana'nın da ilk ifadesi

Ama sonra ifadesi değişti ve derin bir reverans yaptıktan sonra, "Kralım," derken sesinde zafere benzer bir şey hissetti.

Ama şato boyunca Emory'yi takip etti; büyük salondan geçip iki basamaklı merdivenden çıktı ve uzun taş koridordan geçerek kendi odasının kapısına ulaştı. Emory kapının tokmağını çevirdi ve bir an bile tereddüt etmeden iterek açtı, tıpkı şatonun geri kalanı gibi bu odanın da sahibiydi.

Tillie ateşin önünde diz çökmüş, yanında bir kova külle duruyordu. Şömineyi taze odun ve çıra ile dolduruyordu ve bu manzara karşısında Ama'nın gözlerini yakan yaşlar dökülmeye başladı.

"Size geri dönüyorum leydim," dedi Emory neşeyle, tasmanın sapını Tillie'ye doğru iterek.

Tillie ayağa kalktı, ellerini önlüğüne sildi ve reverans yaptı. "Kral Emory," dedi.

Kolu tekrar Tillie'ye doğru itti, Tillie bir an tereddüt ettikten sonra bir adım öne çıkarak kolu aldı.

Sonra Emory Ama'ya döndü, güzel geniş dişleri güzel bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

"Gözyaşı yok, Ama," dedi ve gözyaşlarını yanaklarından nazikçe sildi. "Sonuçta bu sadece eğlence ve oyundu." Sonra çenesini avucunun içine aldı ve onu kendine çekti, sanki bir çocukmuş gibi alnından öptü ve sonunda uzaklaştı.

Kapı arkasından kapandığında, Ama onca zaman boğazında tuttuğu hıçkırığı serbest bıraktı. Yere dizlerinin üzerine çöktü, Keder'i yere bıraktı ve sanki gerçekten bir çocukmuş gibi ağladı.

Tillie hızla onun yanına çöktü ve Ama'nın boğazındaki tasmayı çözdü. "Hanımefendi," dedi, sesi neredeyse saygılıydı. "Ah, hanımefendi."

Ama'yı tamamen çözen şey sesinin yumuşaklığıydı. Tillie'nin kollarına yığıldı, kızın başını göğsüne yaslamasına izin verdi ve kendini Tillie'nin kucağında kaybetti.

Ama ağladı ve Tillie onu salladı ve Sorrow da Ama'yı teselli etmeye geldi, başının tepesini tekrar tekrar Ama'nın ellerine vurdu.

Ama insan sonsuza kadar ağlayamaz. Bir süre sonra Ama havayı içine çekti, doğruldu ve elleriyle gözlerini sildi. Tillie kalkıp ona bir mendil getirmeye gitti ve Ama bununla damlayan burnunu kuruladı.

"Ah, Tillie," dedi tekrar konuşabildiğinde, "korkunçtu." "Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum, hanımefendi," dedi Tillie.

Ama her şeyi hatırlayarak başını salladı.

"Belki de sadece eğlence içindi," diye önerdi Tillie. "Benim için eğlenceli değildi," diye yanıtladı Ama.

"Hayır," dedi Tillie. "Belli ki değil." Ayağa kalktı, oldukça beceriksizce, Ama'nın ayağa kalkmasını bekledi ve Ama da ayağa kalktı.

Bu Tillie'yi rahatlatmış gibiydi, bu normale dönüş. Pelerinin broşunu çözdü ve pelerini bir kenara bıraktı. "İçecek bir şey ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır, Tillie, teşekkür ederim." Ama yanmayan ateşin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi. "Şunu çalıştırabilir misin?"

"Bu akşam içindi," diye yanıtladı Tillie, "hava serinleyince." Ama cevap vermeyince Tillie hemen, "Elbette hanımefendi. Hemen."

Ateşi yaktı. Bir demlik arpa çayı hazırladı ve Ama'ya bir fincan doldurdu; Ama çayı iki eliyle tuttu.

Sonra Tillie odanın içinde koşuşturdu, pelerinini silkeleyip yerine astı, Ama'nın ayaklarının dibinde diz çöküp deri galoşlarını çözdü, sonra da kiri temizlemek için bir fırça aldı.

"Tillie," dedi Ama, "otur ve benimle bir fincan çay iç."

Tillie durdu, fırçasını havaya kaldırdı. "Ah, hanımefendi," dedi, "yapamadım."

"Israr ediyorum," dedi Ama ve bir süre sonra Tillie ayakkabıları ve fırçayı bir kenara bıraktı, kendine bir fincan arpa çayı doldurdu ve bir tabureyi Ama'ya ve ateşe yaklaştırdı.

Çaylarını içtiler. Ama'nın bardağı boşaldığında Tillie yeniden doldurdu ve Tillie'ninki neredeyse kuruduğunda Ama ona servis yapmak için demliğe uzandı.

Tillie eliyle fincanını kapatarak, "Oh, hanımefendi, hayır," dedi. "Teşekkür ederim ama bana servis yapmamalısınız."

Ama bastırabilirdi, ama Tillie'nin ne kadar rahatsız olduğunu, her an uçup gidebilecek endişeli küçük bir kuş gibi taburenin en ön kenarına oturuşundan anlayabiliyordu.

Elini çaydanlıktan çekti, ama bir süre sonra, "Lütfen, Tillie, biraz daha al," dedi.

Tillie bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda kararsız görünüyordu ama sonunda gerçek bir gülümsemeyle sırıttı ve "Madem ısrar ediyorsunuz, hanımefendi," dedi. Hala

Ama'nın onun için dökmesine izin vermezdi.

Ama Tillie'nin ateşin yanındaki koltuğundan kalkmasını istemedi. Yalnız kalmak istemiyordu.

Ama nefesi kesildi.

"Hanımefendi?" dedi Tillie. "İyi misiniz?"

Ama gözlerini ateşe dikti ve cevap vermedi. Tillie'nin gitmesini istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Bu, daha önce hiç müzik duymadığını bilmesi gibi bir şeydi, taze, yeni bir şeydi, daha öncesine dair hiçbir anısı yoktu.

Emory onu ejderhadan kurtarmadan önce Ama hiç yalnız olmamıştı.

Ama'nın Sorusu

Uyku Ama'ya iki parça halinde geldi: Birincisi, büyük salonda, eğlencelerin ve müzisyenlerin Ama'yı o sabah bahçede olanlardan uzaklaştırmaya yetmediği rahatsız edici bir yemekten çekildikten sonra. Masadaki herkes, hatta hizmetçiler bile ona bilmiş gözlerle bakıyor ve ellerinin arkasından birbirlerine fısıldıyorlardı.

Utancı yanaklarını kararttı ve gözlerini yere indirmesine neden oldu ama ana kraliçe ona şöyle dedi: "Konuşacaklar. Her zaman konuşacaklar. Senin görevin başını dik tutmak ve onlara zaten sahip olduklarından daha fazlasını tartıştırmamak."

Ama dinledi ve çenesini kaldırdı.

"Ve *sen,*" dedi ana kraliçe alçak bir tıslamayla, Emory'ye sanki sürahiden krema çalarken yakalanmış bir çocukmuş gibi çatalını sallayarak, "Ama'ya bu şekilde davranmaman gerektiğini bilmelisin. Sanki müstakbel kraliçeniz değil de bir hizmetçi kızmış gibi!"

Pişman görünüyormuş gibi yapıyordu, Ama gördü. Üzgün değildi, gerçekten değildi.

"Ama bunun sadece bir oyun olduğunu biliyor," dedi. "Kızgın değil."

Ana kraliçe tek kaşını kaldırdı. "Pek *mutlu* görünmüyor," dedi.

Ve böylece Ama yüzünü hoş bir maske haline getirdi, sarayı mı, ana kraliçeyi mi yoksa Kral Emory'yi mi memnun etmek için, bilmiyordu. Kendisini memnun etmek için olmadığı kesindi.

"Ona üzgün olduğunu bir hediye ile göstermelisin," dedi ana kraliçe. "Ve sen Ama, yarın beni odamda ziyaret etmelisin. Konuşacak çok şeyimiz var, sen ve ben."

Gecenin geç saatlerinde, ilk uykudan sonra, yatağındaki ısıtıcı taşlar tüm sıcaklığını kaybettikten sonra, ama Tillie gelmeden önce Ama'yı rahatsız eden şey buydu

onların yerine geçmek için. Ana kraliçe Ama'nın ziyaret etmesini istedi. Ve Ama da geldi.

Bu onun hayatı mı olacaktı? Çağrıldığında cevap vereceği uzun ve belirsiz bir zincir mi?

Kesinlikle hayır, diye düşündü Ama, yan tarafına dönerek ve sanki bir insanmış gibi uyumayı seven Sorrow'u rahatsız etmemeye özen göstererek, başı Ama'nınkinin yanındaki destekte, geri kalanı örtünün altında sıcak bir şekilde sıkışmış. Kraliçe olduğunda, diye düşündü Ama, o zaman hayatı daha emin olacaktı. Kesinlikle hiç kimse -kral bile- kraliçeyi incitmeye cesaret edemezdi.

Kendi kendine bunu söyledi ama buna inanmadı. Ve şimdi odanın umutsuz karanlığına rağmen tamamen uyanıktı.

Yakında Tillie gelecekti. Soğuk taşları alıp yerine sıcak taşlar koyacak ve Ama isterse ateşi de yeniden yakacaktı.

Ve çok geçmeden -ama Ama-Tillie için yeterince erken olmasa da- geldi.

Etrafını saran kalın yatak perdelerinin arasından Ama, Tillie'nin şeklinin bir ipucunu bile seçemiyordu ama adımlarının sesinden odasındakinin Tillie olduğunu anladı - hafif, düzgün, hızlı.

Tillie yatağın ayak ucundaki perdeyi çekip soğuk taşları kaldırmaya hazırlanırken, elindeki mumun ışığında Ama'nın yatağında doğrulduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uyanmışsınız hanımefendi!" Mumu, etraftaki duvarlarda dalgalanan gölgelerin dans etmesine neden oldu.

"Öyleyim," dedi Ama.

Tillie yatağın başına geldi, oradaki perdeyi çekti ve mumu başucuna yakın bir masanın üzerine koydu.

"Susadın mı?" diye sordu, soğuk taşları alıp yerine ateşten sıcak taşlar koyduktan sonra.

"Hayır," dedi Ama.

"Tencereyi kullanman gerekiyor mu?" "Hayır," dedi Ama yine.

Tillie perdeleri tekrar kapatmak için hamle yaptı. "Pekala," dedi, "sana huzurlu rüyalar."

"Bekle," dedi Ama. "Gitme."

Tillie'nin yüzünde bir ifade belirdi, sadece bir anlık bir ifade - belki de kızgınlık - ama battaniyedeki kırışıklıkları düzelttiği gibi onu da düzeltti. "Elbette hanımefendi," diye cevap verdi ve Ama'nın yatağının başucunda durup talimatları beklemeye başladı.

Ama Ama ona talimat vermek istemiyordu. İstediği şey Tillie'nin kalmak istiyordu. Tek dileği Tillie'nin arkadaşı olmasıydı.

"Benimle yatağa oturmak ister misin?" Ama sordu ama Tillie'nin buna verecek bir cevabı yok gibiydi. Ağzı açıldı ve sonra sessizce tekrar kapandı. "Benimle yatağa otur," dedi Ama, sorusunu bir emre dönüştürerek.

Tillie itaat etti, daha önce taburenin kenarına tünediği gibi Ama'nın yatağının kenarına tünedi, istenirse hemen kalkmaya hazırdı.

"Öyle değil," dedi Ama, desteklerinin üzerine daha da yükseğe oturarak ve bacak bacak üstüne atarak. "Bu şekilde."

Tillie isteksiz bir kabullenme havasıyla yatağın üzerinde biraz daha ilerledi, ayakkabılarını tekmeledi ve bacaklarını altına katladı. Sorrow tüm işlem boyunca uyudu.

Ama'nın aklına bir soru geldi. "Tillie," dedi, "nerede uyuyorsun?"

Tillie hemen, "Hizmetçilerin odasında, bir paletin üzerinde," diye cevap verdi.

"Rahat mı?" Ama sordu. "Hizmet ediyor," dedi Tillie.

"O zaman başkalarıyla yatıyorsun," dedi Ama. "Yatıyorum."

Ama bunu düşündü. Yalnızlık duygusu ve bu duygunun yokluğuna dair anısıyla tezat oluşturması, göğsünde bir balon gibi şişerek büyük bir iç baskı yarattı. "Başkalarıyla bu kadar çok birlikte olmak güzel mi?"

"Olabilir," diye yanıtladı Tillie. Ellerinin üzerinde biraz geriye yaslanıp rahatladı. "Her zaman anlatacak bir hikâyesi ya da fıkrası olan bir kız ya da bir başkası vardır. Ve uyku arasında uyandığımda, neredeyse her zaman uyanık başka biri de oluyor. Soğuk bir gecede, ısıyı paylaşacak bedenler var."

Ama başını salladı ve her birinin üzerinde bir kız olan paletlerle dolu bir oda hayal etti. Tillie, "Elbette bazı dezavantajları var," dedi. dakikalar geçtikçe konuşkanlaşıyor. "Kızlardan birinin gece yarısı misafiri geldiğinde ve geri kalanımızın uyuyormuş gibi yaparak hareketsiz yatmak zorunda kalması gibi. Neden, kısa bir süre önce, Fabiana-"

Ama sonra, sanki kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi aniden sözünü kesti.

Ama nazikçe bastırdı. "Fabiana mı? Mutfak hizmetçilerinden biri, değil mi?" Tillie başıyla onayladı. "Evet, hanımefendi."

Ama Fabiana'dan yediği ters bakışları, Fabiana'nın o sabah sözlerine verdiği özel ağırlığı hatırladı.

"Fabiana, sanırım, benden pek hoşlanmıyor," dedi Ama.

"Ona aldırmayın," dedi Tillie. "Sadece kıskanıyor ve kendini olduğundan daha önemli sanıyor."

"Gece yarısı misafiri," diye başladı Ama, "bu Kral Emory olamaz, değil mi?"

Tillie aniden öksürdü ve Ama mumun loş ışığında, sorulan sorunun onu ne kadar rahatsız ettiğini iri iri açılmış gözlerinden görebiliyordu.

Ama, Tillie'nin rahatsızlığını azaltmak için çabucak, "Benim için hiç sorun değil," dedi. "Emory'nin Fabiana'yı ziyaret etmesine hiç aldırmıyorum. Sadece merak ediyorum... şey, yani... eğer dediğiniz gibi beni kıskanıyorsa, bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor? Onun ziyareti?"

Tillie ani bir kahkaha attı. "Çıkardığı seslere bakılırsa, öyle olduğunu söyleyebilirim." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Tillie'nin nefesi kesildi ve ellerini ağzına götürdü. "Ah, hanımefendi," dedi yataktan fırlayarak. "Lütfen, özür dilerim. Yerimi unuttum, hepsi bu."

"Hiç de değil," dedi Ama, Tillie'nin eline uzanıp onu sıkarak. "Bir soruya cevap verdin, hepsi bu. Kızgın değilim."

Tillie Ama'nın yüzüne baktı ve orada Ama'yı üzmediğinin kanıtını görmüş olmalıydı, çünkü kendi yüzü gevşedi, omuzları biraz düştü ve, "Eh, bu bir rahatlama, bayan," dedi. Sanki gidecekmiş gibi döndü. "Eğer hepsi bu kadarsa, sizi ikinci uykunuzla baş başa bırakayım. Ana kraliçe sabah sizi bekliyor, gerçekten bekliyor ve o toplantı için yorgun görünmek istemezsiniz."

Ama Tillie'yi daha fazla kalması için zorlamak istedi ama kızın gitmek istediği belliydi. Ama iç çekişini bastırdı ve "Evet Tillie, teşekkür ederim" dedi.

Tillie gitmişti ve mumu da onunla birlikte, Ama kör bir şekilde karanlığa baktı. Emory ve Fabiana'yı hayal etti. Emory'nin dudaklarını Fabiana'nın yüzünde, göğüslerinde, tıpkı Ama'da olduğu gibi hayal etti ve Emory'nin parmaklarının Fabiana'nın bacaklarının arasını, tıpkı kendisini ayırdıkları gibi ayırdığını hayal etti. Fabiana'nın bedeninin içinde ne hissettiğini, Emory'nin ellerinin ve bedeninin altında gerçekten zevk duyup duymadığını merak etti.

Sorrow'un uyuyan formunun sıcak baskısından duyduğu zevk gibi miydi? İyi bir yemek yemenin verdiği hazza eşit miydi? Ya da bağırsaklarını hareket ettirmenin verdiği rahatlama? Ya da muhtemelen

Ama'nın iyi yakılmış bir ateşin sıcaklığına ve ışıltısına olabildiğince yakın oturduğunda hissettiği gibi mi?

Sırtını desteğine yaslayan Ama gözlerini kapadı ve sabah olduğunda bunu öğrenmeye karar verdi.

The King's Yard

Mutfak kalabalıktı.

Ama, Tillie ona gelmeden önce erkenden kalkmış ve Sorrow'u yatağında bırakmıştı. Odasından çıkmadan önce pelerinini omuzlarına atmış ve bir çift ipek terlik giyerek kapıyı arkasından kapatmıştı.

Kaleden ayrılmayacağım, dedi Ama çarpan kalbini susturmak için kendi kendine. *Kral kale duvarlarının içinde dolaşmama kızmış olamaz.*

Kendini bir hırsız gibi hisseden Ama merdivenlerden aşağı indi ve şatonun buharlı kalbine giden yolu buldu. Orada, mutfakta, birkaç yerde ateşler yanıyordu - ekmek pişiren büyük bir fırının altında; ağzı bir kapı girişi kadar geniş olan büyük bir tencerenin altında; çeşitli lezzetleri pişiren birkaç kararmış tencerenin asılı olduğu geniş ocakta.

İki kadın ve on yaşından büyük olmayan bir çocuk büyük hamur parçalarını açmaya çalışıyordu, emeklerinden un kabarcıkları yükseliyordu. Genç bir kız büyük bir kasenin önünde durmuş, içine yumurta üstüne yumurta kırıyor, her bir kabuğun kırık kenarlarından sarkan zar iplikçikleri sarkıyordu. Ocağın yanında Ama, Tillie'nin teyzesi Allys'i gördü, asılı üç tencereden birine biraz baharat ya da tuz eklemek için eğilmişti. Allys başını kaldırıp Ama'ya baktı, tek yeşil gözü onu dosdoğru görüyordu.

Ama gözlerini kaçırdı. Tillie'nin teyzesi onu korkutmuştu ama nedenini tam olarak söyleyemiyordu. Onun yerine yumurtaları taşıyan kıza yaklaştı.

"Affedersiniz," dedi ve kız irkilerek hızlı bir nefes aldı. Elindeki yumurta parmaklarından kaydı, masanın kenarına çarparak kırıldı ve yere düştü, yumurta sarısı ve kaygan zar bir karmaşaydı.

"Kendine dikkat et kızım," diye bağırdı hamur işinde çalışan iki kadından biri ve kızın kafasına sert bir tokat atacak kadar uzun süre yanına gelme zahmetine katlandı.

Kızın başı yana kaydı ve yüzünü buruşturdu ama bağırmadı, böyle bir muameleye alışkın birinin alıştırılmış kabulleniş havasını sürdürdü.

"Bağışlayın onu, hanımefendi." Kıza vuran fırıncı eğildi. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

Ama kadına ters ters baktı. "İşinizin başına dönüp bu çocuğu rahat bırakarak bana daha iyi hizmet edebilirsiniz."

Fırıncının gözleri büyüdü ve geri çekilmeden önce kısa bir reverans yaptı. "Bağışlayın beni hanımefendi," dedi, sanki çocuğun değil de Ama'nın kulağını kutulamış gibi.

Fırıncı gittiğinde, Ama diz çökmüş yumurtayı temizleyen kıza, "Başını derde soktuğum için özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," diye cevap verdi kız, ayağa kalktı ve yumurtaya bulanmış bez hâlâ elindeyken reverans yaparak görgü kurallarını hatırladı.

"Fabiana'yı arıyorum," dedi Ama. "Onu gördün mü?" Kız başını salladı. "Kilerde, stokları sayıyor."

"Anlıyorum," dedi Ama, ama kilerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kız onu uzaktaki bir kapıya doğru yönlendirdi ve Ama ona teşekkür etti.

Mutfaktaki herkesin sorgulayıcı havasını görmezden gelerek, kraliçe annenin ona tavsiye ettiği gibi başını dik tutmayı hatırlayarak mutfakta hızla yürüdü.

Sonra kendini kilerin kapısında buldu ve aniden durdu, gözleri alışırken ani karanlığa gözlerini kırpıştırdı. Nihayet etrafını loş da olsa görebiliyordu: tavandan sarkan baharat demetleri, kurutulmuş et rafları, kök sebze sepetleri, ağır un çuvalları.

Ve orada, kilerin arka tarafında, yere yığılmış, kıpırdamayan bir kadın cesedi vardı.

Sersemlemiş olan Ama'nın bacaklarını toparlaması biraz zaman aldı ama toparladığında ileri atıldı ve yere düşmüş figürün yanında dizlerinin üzerine çöktü. Fabiana -eğer gerçekten Fabiana'ysa- yan yatmış, sırtı Ama'ya dönük, yüzü gölgeler içindeydi. Ama'nın eli tereddüt etti, sonra Fabiana'nın omzuna düştü ve onu sıktı.

Fabiana'dan karmakarışık bir ses geldi ve Ama'nın elini iterek kıpırdandı. "Biraz kestireceğim," diye mırıldandı yarı uykusunda. "Beni rahat bırak."

Ama topuklarının üzerine oturdu. Sadece uyuyordu o zaman. Acaba parmak uçlarına basarak uzaklaşıp Fabiana'yı dinlenmeye bıraksa mı diye düşündü ama

Kızın bu erken saatte neden bu kadar yorgun olduğu sorusu elini bir kez daha ileri götürdü.

Bu kez Fabiana'nın omzunu sertçe sarstı.

"Seni amcık," dedi Fabiana, artık uyanıktı ve tek bir hareketle yuvarlanıp oturdu. Sonra onu kimin uyandırdığını gördü. Yüzündeki ifade - ağzı O şeklinde genişlemiş, gözleri kocaman olmuştu- Ama'yı kendine rağmen güldürdü.

"Hanımefendi," dedi Fabiana. "Sizin başka biri olduğunuzu sanıyordum." "Evet," diye yanıtladı Ama. "O kadarını anladım."

Fabiana ayağa kalkmak istedi ama Ama eliyle kolunu tutarak onu durdurdu. "Bekle," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Fabiana kendisine söylendiği gibi yerinde kaldı. Beyaz başörtüsü uykusundan dolayı yamuk yumuktu ve koyu renk saç tutamları ondan güzelce ayrılıyordu.

Emory'nin bu kızdan hoşlanmasına şaşmamalı, diye düşündü Ama. Ne kadar utanmış olsa da, sormaya geldiği soruyu yöneltti. "Kral Emory'nin sizi ziyaret ettiğini biliyorum," diye başladı.

Fabiana'nın yüzüne yayılan bir gülümseme Ama'nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Kralımı memnun etmek benim için bir zevk," diye cevap verdi Fabiana.

"Öyle mi?" dedi Ama.

Fabiana'nın kaşları çatıldı, kafası karışmıştı.

"Demek istediğim," dedi Ama, "ve gerçeği öğrenmekle gerçekten ilgileniyorum, eğer bana cevap verecek kadar cömert olursanız ..."

"Neye cevap vereyim?" dedi Fabiana ve sesi kavgacı olsa da Ama'yı ilerlemeye teşvik etti.

"Bu gerçekten senin zevkin mi? Kralı memnun etmek mi?"

Fabiana'nın yüzü aydınlanana kadar bir an daha kafa karışıklığı yaşandı. "Hoşuma gidiyor mu demek istiyorsun? Kral bana tırmandığında?"

"Evet," diye nefes aldı Ama, rahatlamıştı. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Kim istemez ki?" dedi Fabiana. "Kralın bahçesinde ölçülmek hem bir zevk hem de bir ayrıcalıktır."

"Ama," diye karşı çıktı Ama, "zevk nedir? Demek istediğim ... nasıl bir *his*?"

"Kralın bahçesi mi? Yoksa verdiği zevk mi?"

Ama Fabiana'nın sade konuşmasını takdir etti. "İkisi de," dedi.

"Şey, ilk olarak, farklı şekillerde hissedilir. Yumuşak, sıcak bir hamur yumağı, bir avuç kırışıklık ve ağırlık olabilir. Sonra kocaman kalın bir boynuza dönüşür, iyi pişmiş bir hindi bacağı gibi. Ve sonra, benim

Bacaklar, bir anahtar ya da ateşe tutulan bir maşaya benziyor. Beni harekete geçiriyor. Beni parçalara ayırıyor. Kendimi sıcak, nemli bir hamur yığını gibi hissetmemi sağlıyor."

Ama'nın açık rahatsızlığı karşısında bir kaşını kaldırdı. "Duymak istediğin bu muydu?"

Ama boğazını temizledi. "Evet," dedi. "Sanırım." Sonra da, "Biliyorsun, kralla evleneceğim." dedi.

Fabiana'nın yüz ifadesi ekşi süt gibi oldu. "Ve siz de bana kralımdan uzak durmamı söylemeye geldiniz."

"Hayır," dedi Ama hızla. "Yanlış anlıyorsun."

Fabiana şimdi başını eğmiş, dinliyordu.

Ama doğru kelimeleri ararken, "Kraldan benim alamadığım bir zevki aldığınız çok açık," dedi. "Konu ... yani kralın bahçesine geldiğinde, seninle bir anlayışa sahip olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Ne tür bir anlayış?"

"Sanırım kaçınamayacağım bazı görevlerim olacak," diye devam etti Ama. "Ancak, benim büyük olasılıkla sadece katlanacağım şeylerden zevk alıyor gibi göründüğünüz için, kralın ziyaretlerini kabul etmeye devam etmenizin benim isteklerime aykırı olmayacağını bilmenizi istedim."

İşte. Söylemişti.

Fabiana ona gözlerini kırpıştırdı. "Hanımefendi," dedi sonunda, "kralımın bahçesinde zevk ya da acı bulmamın ya da sizin bulup bulmamanızın zerre kadar önemli olduğunu düşünüyorsanız büyük bir yanılgı içindesiniz. Önemli olan tek şey kralımın zevki. Sen, ben ve onun hoşuna giden diğer kızlar, hepimiz bunun hizmetkârıyız."

Ayağa kalktı, saçlarının gevşek, koyu renk dallarını başörtüsünün altına sıkıştırdı ve düzeltmek için ellerini eteğinde gezdirdi. "Hanımefendi," dedi, Ama'nın bakışlarını ondan kaçırmasına neden olacak kadar açık bir acıma ifadesiyle, "kralımla zevk alamıyorsanız, en azından bunu yapıyormuş gibi *görünmenin bir* yolunu bulmanızı öneririm. Aksi takdirde, onun gazabını göze almış olursunuz. Ve bir adamın gazabı, bahçesinden çok daha güçlü olabilir."

Beş

Ana Kraliçe'nin Odaları

Ama odasına döndüğünde, endişeli bir Tillie'nin onu beklediğini gördü. Yerde volta atıyordu, Sorrow da onun gölgesinde volta atıyordu.

"İşte buradasın," dedi Tillie, sesi keskindi.

"Bu odadan çıkmama izin yok mu?" Ama sesinin Tillie'nin keskinliğine cevap verdiğini duydu.

Tillie başını eğdi. "Elbette hanımefendi, istediğiniz gibi gitmekte özgürsünüz. Özür dilerim."

Ama yumuşadı. "Hayır, asıl ben sizden özür dilemeliyim. Sizi burada beklettim ve eminim ki serseri bir hanımın dönmesini beklemekten daha iyi yapacak işleriniz vardır."

Tillie Ama'nın nerede olduğunu soracakmış gibi baktı ama onun yerine, "Ana kraliçe görüşmenizin kahvaltıda, odasında olmasını istedi. Sizi giydirmek için buradayım."

Ama yutkundu. Aç değildi ve hâlâ ana kraliçenin odasını ziyaret etmek gibi bir arzusu da yoktu. Ama bir isteğin her zaman bir istek olmadığını anladı ve bu yüzden Tillie'nin onu giydirmesine izin verdi.

Tillie, Ama'nın şatoya geldiği ilk gece giydiği kırmızı elbiseyi seçti ve Ama, Tillie elbiseyle ilgilenirken vücudunu ona uyumlu hale getirdi. Sonra Tillie'nin zeki parmakları Ama'nın saçlarına siyah kadife kurdeleler ördü ve diz çökerek Ama'nın ayaklarına uygun siyah terlikleri giymesine yardım etti.

Tillie, Ama'nın hazır olduğunu söylediğinde Ama, Tillie'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve "Senden bir şey isteyeceğim. Tamam mı?"

Tillie başıyla onayladı. "Ne isterseniz, hanımefendi."

Ama kendine, Tillie'nin görevinin Ama'ya hizmet etmek olduğunu hatırlattı. Ama her ne kadar bunun doğru olmasını istese de, Tillie onun arkadaşı değildi. Orada

bir hizmetçi ve bir metres arasında dostluk olabilir mi? Bunu bilmiyordu. "Tillie," dedi, "bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı Tillie. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında," diye yanıtladı Ama. "Bildiğiniz gibi burada yeniyim. Her şeyde yeniyim. Kralın kollarında uyanmadan önce kim olduğuma dair hiçbir bilgim yok. Sizin bu dünyanızın nasıl işlediği ya da benim ona nasıl uyum sağladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece buraya uymadığıma dair rahatsız edici bir korkum var, gerçekten değil ve olması gerektiği gibi uymak için hangi parçalarımı kesip atmam gerektiğinden emin değilim. Bu sana mantıklı geliyor mu, Tillie?"

"Öyle," dedi Tillie. "Kadın olmanın yolu budur, kendini yontmak, kendini göreve uydurmak, ama aynı zamanda farklı bir şekil gerektiğinde kendini farklı bir şekilde yontabilmek."

Tillie kendini Ama'ya hizmet etmek için şekillendirmişti, Ama biliyordu. Tillie günün diğer bölümlerindeyken kendini başka hangi şekillere sokmalıydı? Ama, Tillie'nin hizmetkârlığı dışında ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve işte Ama buradaydı, Tillie'den kendisini Ama'nın yararlı bulacağı bir şekle, Tillie'nin üstlenmesinin güvenli bile olmayabileceği bir şekle sokmasını istiyordu: ilahi hakikat anlatıcısı, Ama'nın körlüğüne rehber. Neden Tillie'nin böyle bir görevden zevk alacağını düşünsün ki?

"Tillie," dedi, "sormakla hata ettim. Senin görevin beni giydirmek ve odamın bakımını yapmak. Senden daha fazlasını istemeyeceğim."

Tillie'nin yüzü yumuşadı, belli ki rahatlamıştı. "Çok güzel görünüyorsunuz hanımefendi," dedi. "Ana kraliçe sizi gördüğüne çok memnun olacak."

Ama bunun, Tillie'nin ona gitme vaktinin geldiğini söyleme şekli olduğunu anlamıştı.

Tillie, Ama'ya kalenin içinden ana kraliçenin odasına kadar eşlik etti. Hüzün geride, Ama'nın odasında, hâlâ sıcak olan bir kase sütü mutlulukla yudumlarken bırakıldı. Ana kraliçenin odasına vardıklarında, Tillie Ama için kapıyı çaldı, ana kraliçenin "Girin" çağrısını bekledi ve sonra tokmağı çevirip Ama'nın içeri geçmesi için kapıyı içeri doğru itti. Ama eşiği geçti ve Tillie reverans yaparak kapıyı kapattı ve Ama'yı orada bıraktı.

Ah, oda sıcacıktı - lezzetli, nefis bir sıcaklık. Ama'nın bakışları odanın içinde gezindi, zenginlikten etkilenmişti. Çiçek ve sarmaşıklardan oluşan dev duvar halıları taş duvarları kaplıyordu; zemin kürkler ve ince dokunmuş kilimlerle kaplanmıştı. Ama'nın odasının aksine

büyük ama hepsi tek katlıydı, burada zemin birkaç platforma teraslanmıştı -En alt katta ana kraliçenin kocaman şöminesi ışıl ışıl yanıyor, ikinci katta altı kişiye yetecek büyüklükte bir yemek masası, üçüncü katta ise ipek ve kadifelerle kaplı, kürkler ve satenlerle sırılsıklam olmuş sayvanlı devasa bir yatak bulunuyordu.

Ana kraliçe şöminenin sağında, neredeyse bir taht kadar etkileyici bir sandalyede oturuyor, ayaklarını geniş bir taburenin üzerine uzatıyordu. Ama ana kraliçenin karşısında, biraz daha küçük, ama aynı zamanda yalayıcı kırmızı alevlerden akan hacimli ısıya doğru açılı bir sandalye daha olduğunu gördü.

"Sevgili kalbim," dedi ana kraliçe. Ama'ya yaklaşmasını işaret etti. Ama itaat etti. Ana kraliçenin yastıklı ve parlak brokar döşemeli sandalyesi, tabanı siyahtı ve kalın altın telkari yaprak ve çiçeklerle örülmüştü, başının arkasında yükseliyordu. Sandalyenin arkasına iki kedi tünemişti, ikisi de siyahtı ve süt yeşili gözleriyle Ama'ya yaklaştıkça onu takip ediyorlardı.

Ana kraliçenin kucağında başka bir kedi oturuyordu; bu kedi, vahşi mırıltısı gök gürültüsü gibi gümbürdeyen devasa gri ve siyah bir tekirdi. Ana kraliçenin yüzükle kaplı eli tekirin sırtını uzun, yumuşak, kesintisiz geçişlerle okşuyor, izlemek neredeyse hipnotize ediyordu.

Kraliçe annenin ayaklarının yanındaki yastıklara kıvrılmış daha fazla kedi. Daha da fazla kedi yemek kaplarının üzerine eğilmiş, soslu et parçalarını mideye indiriyordu.

Et ve sos kokusuna karışan bir başka koku daha vardı: kedi idrarının asidik ısırıcı kokusu.

"Otur," dedi ana kraliçe ama karşı sandalyenin koltuğunda bir kedi daha oturuyordu, bu seferki küçük ve turuncumsu kırmızıydı. Ama onu kucağına aldı ve gerinip esnedi, dikenli pembe dili küçük sivri dişlerinin arasından dışarı çıktı.

Ama oturdu ve kediyle ne yapacağından emin olamayınca onu kucağına aldı. Ön patileri eteğini yoğurdu, pençeleri uzadı, geri çekildi ve tekrar uzadı ve sonra daire çizdi, kuyruğunu boynuna doladı ve tekrar uykuya daldı.

"Senden hoşlanıyor," dedi ana kraliçe, sesi memnun görünüyordu. "O çok sevimli bir kedi," dedi Ama.

"Hepsi öyledir."

"Evet," diye mırıldandı ana kraliçe memnuniyetle. "Evcil hayvanlarım tüm ülkedeki en güzel, en sevilen, en iyi bakılan kedilerdir. Hatta büyük ihtimalle tüm *dünyanın.* Biliyorsun," diye devam etti, "kaleye ilk geldiğimde, benden önceki ana kraliçeye ait olan kediler bana miras kaldı.

En sevdiğim, beyaz yüzlü ve mavi gözlü küçük gri bir kedi yavrusuydu. Ona Finch derdim, çünkü bir kuş gibi hızlı ve utangaçtı. O kedi, buradaki ilk günlerimde benim en büyük tesellimdi, Ama. Hatta ilk *yıllarımda,* bir eş ve kraliçe olmaya alışırken bile. O kedi öleli çok oldu ama onu bugün bile özlüyorum."

Ama ana kraliçenin karanlık gözlerine dikkatle baktı. Karşısındaki kadın, Ama'nın geçmişini paylaşan tek kişiydi - bir ejderhadan kurtuluş; bu kaleye yolculuk; bir kralla evlilik. Ama dinledi.

"İşte gerçek," dedi ana kraliçe ve Ama sandalyesinde doğrulduğunu, omurgasının karıncalandığını, vücudundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "İçinde bulunduğumuz dünya bir kralın dünyası, Ama. Bir kadın, görüyorsun, bir araçtır. Ve bir kabın görevi doldurulmaktır. Şarapsız bir kadeh nedir ki? Çiçeksiz bir vazo nedir ki? Bir kadeh, diyebilirsiniz ki, içinde şarabın akışını hissetmediği sürece bir kadeh değildir. Tutacak bir çiçek aranjmanı olmayan bir vazo? Aslında vazo bile değildir. Vazo doldurulmak içindir. Buraya kadar anlatabildim mi?"

Ama'nın tüm sinirleri ayağa kalkma, yüksek sesle bağırma ve Ana Kraliçe'nin boğucu sıcak odasının sidik kokan havasından, Ana Kraliçe'nin söylediği sözlerden kaçıp gitme arzusuyla titreşti. Ama sinirlerini bir arada tuttu ve kızıl kedinin tüylerini pençe gibi kavrayan elini yumuşattı ve "Dinliyorum, Ana Kraliçe" dedi.

"Güzel," diye karşılık verdi ana kraliçe. "Biraz daha dinle. Çünkü Ama, sen sıradan bir kadın değilsin. Sen bir ejderhadan kurtarılmış ve kaderi bir kral için yazılmış bir genç kızsın. Tıpkı benim gibi ve müstakbel oğlunun karısı da öyle olacak."

Müstakbel oğlunun karısı. Müstakbel oğlu. Ama'nın teninde bir ürperti dolaştı ve avuçları terden kayganlaştı.

"Ve sen de en değerli, en nadide çiçeğin saklanacağı bir vazo olacaksın - oğlumun oğlu, geleceğin kralı. Sen önemlisin, Ama. Sen özelsin, çünkü gelecek prensi sadece sen taşıyabilirsin. Başka kimse değil. Sadece sen. Sadece kral tohumu ekebilir ve sadece sen onu büyütebilirsin. Bu eşsiz bir ayrıcalık. Eşsiz bir görev. Bir kral yaratmak! Bir genç kız daha ne isteyebilir ki sevgili kızım?"

"Ama Kraliçe Ana," diye sordu Ama, sesinin titremesini engellemeyi başararak, "elbette hizmet ettiğimiz adamlardan daha fazlasıyız. Ejderhalar tarafından ele geçirilmeden önce neydik? İnsanlar tarafından kurtarılmadan önce?"

"Bu tehlikeli bir soru, sevgili kalbim," dedi ana kraliçe. "Bence soru sormak yerine -şatoda dolaşıp hizmetkârları işlerinde rahatsız etmek yerine-
"

Ama burada yüzünün şaşkınlığını göstermesine, yanaklarının utançla kararmasına engel olamadı. Ana kraliçe onun bu sabah mutfakta olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ama elbette ana kraliçe her şeyi bilmeyi kendine iş edinmeliydi.

"-Bu tür maskaralıklar yerine Ama, zamanını kralını nasıl memnun edeceğini öğrenmeye, kendini düğüne hazırlamaya ve bu bedeninde rahat olmaya çalışarak çok daha iyi harcayabilirsin. Bu hayatında. Kabullenme, Ama. Bu kadının en büyük gücüdür, biliyorsun. Onu doldurması gereken şeyi kabul etme gücü."

Ana kraliçe Ama'nın gözyaşlarında bulanıklaştı ve Ama kucağındaki kediye baktı. Hiçbir şey istemeden, hiçbir şeyi sorgulamadan, memnun bir uykuda biraz gülümsedi. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü ve onun kızıl tüylerine sıçradı.

"Kediyi çok sevmişe benziyorsun," dedi ana kraliçe. "Onu size hediye etmek benim için bir zevk olacak."

Ama burnunu çekti ve gülümsemek için kendini zorladı. "Çok cömertsiniz Ana Kraliçe ama sanırım Kederim odamda başka bir hayvanın bulunmasını hoş karşılamayabilir. Kederim yüzünden kedilerinizden birine zarar gelmesini hiç istemem."

"Ah," dedi ana kraliçe, bu aptalca düşünceyi havadan temizlemek istercesine elini sallayarak, "ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Kral, hayvanınızın saray için uygun olmadığını biliyor. Odanıza döndüğünüzde bu sorunun çoktan halledilmiş olduğunu görürseniz hiç şaşırmam."

Ama'nın Duası

O zaman kahvaltı boyunca nasıl oturabildi? Nasıl gülümseyebilir, başını sallayabilir ve hoş bir sohbet yapabilirdi? Nasıl arpa çayı içebildi?

Y a p a m a d ı . Ama hızla ayağa kalktı ve kızıl kedi miyavladı.
Eteklerinden yuvarlandı, ayaklarının üzerine düştü ve küçümseyerek uzaklaştı. Belki de bu kadar çabuk ve bu kadar sıcakta ayakta durmanın sonucuydu. Belki de kedi idrarının asidik acısıyla karışan tatlı baharat tadı yüzündendi. Belki de kraliçe annenin Emory ve Sorrow hakkındaki sözleri yüzündendi. Sebep her ne olursa olsun, sonuç şuydu: Ama ayağa kalktığında etrafındaki dünya, kör edecek kadar parlak, neredeyse yok olacak kadar küçük, yakıcı bir ışıktan oluşan küçük bir noktaya doğru daralıyor gibiydi.

Ama vücudunun dünya ile kesiştiği yerlerle bağlantısını kaybetti: ayaklarının yere değdiği yer, başının odanın geri kalanına göre nerede olduğu. Derisinden koparılmıştı.
-Ve ana kraliçenin sözleri -*bu* bedeninde *rahatlık* pratiği yap- kulaklarında değil, çünkü kulakları yoktu, kafasında değil, çünkü kafası gitmişti, ama o parlak ışık noktası olmayan her şeyin geniş karanlığında yüksek sesle çığlık attı.

Düşmeden önce kendini yakaladı ve ana kraliçenin odaları bir anda geri geldi -ateş, kediler, ana kraliçenin kendisi
-Ama tek kelime etmeden kapıya doğru koştu, kolu kurcaladı, kapıyı sarsarak açtı ve eşikten tökezleyerek geçti.

Yapmaz, dedi Ama kendi kendine, koridorda olabildiğince hızlı koşarken etekleri yumruklarının arasında sıkıştı.

Yapamaz, diye dua etti Ama, köşeyi dönüp bir dizi merdiveni hızla çıkarken.

Tillie'nin gittiği yolu hatırlamaya çalıştı, adımlarını takip ederek odasına, Sorrow'a geri dönmeye çalıştı, ama kale ona sonsuz derecede

Labirent gibiydi, sanki canlıydı ve kapılarını hareket ettirip koridorlarını bükerek onunla alay ediyordu.

Odayı bulacaktı. İrade gücüyle koridorun onu gitmesi gereken yere götürmesini *sağlayacaktı.* Koşmaya devam etti, paniklemişti, çözülmüştü. Sol göğsünün hemen altında acı veren bir dikiş Ama'nın yan tarafını yaktı ama yavaşlamadı. Arnavut kaldırımlı zemindeki bir taş -kardeşlerinden sadece bir saç teli kadar yüksekti- Ama'nın ayak parmağının ucunu yakaladı ve avuç içleri taşları yerinde tutan kaba harca sürtünerek aşağı düştü.

Kendini ayağa kaldırdı ve örgüsünden dökülen saçlarını geriye doğru itti. Neredeydi? Hangi yöne bakıyordu? Çok mu yüksekteydi, yoksa çok mu alçakta?

Geri dönüş yolunu asla bulamayacaktı. Çok geç kalmıştı, bunu iliklerine kadar hissediyordu, çok geç kalmıştı, çok uzaktaydı ve her halükarda vaşak yavrusunu kurtaramayacak kadar güçsüzdü. Yavru kedinin annesini kurtaramamıştı; olsa olsa onun ölümüne sebep olmuştu. Ve şimdi yavru kedi de ölecekti, çünkü Ama ona çok fazla şefkat göstermişti.

Her şey onun suçuydu. Odasına dönüş yolunu bulamayacak kadar aptaldı. Duygularını çok belli ediyordu. Mutfaktaki kıza karşı çok meraklı. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersizdi. Çok büyük ve çok küçük; çok parlak ve çok donuk; çok sevecen ve yeterince sevecen değil.

Daha az olacağım, diye söz verdi Ama, kime olduğunu bilmese de. *Sadece Sorrow'u bağışla, onu tutmama izin ver, ben de istediğin kadar küçük olayım*.

Bir tanrıya mı dua ediyordu? Emory'ye mi? Ama bilmiyordu ve zaten kimsenin onu dinlediğini de sanmıyordu.

Evi olmayan bir kalenin koridorunda tek başınaydı. Dünyada, kendisine ait olmayan bir bedende yalnızdı.

Tam o sırada köşeden on yaşından büyük olmayan bir çocuk geldi, ince kolları için çok ağır olan büyük bir çarşaf yığını taşıyordu. Gözleri yığının üstünden zar zor baktı, ama Ama'yı gördüklerinde genişlediler.

"Leydim," dedi ve kendisine öğretildiği gibi eğilerek, dağ gibi örtülerin bir çığ gibi kollarından dökülmesine neden oldu. "Oh!" diye bağırdı. "Olamaz!"

"Lütfen," dedi Ama çocuk dizlerinin üzerine çöküp dökülen çarşaflarını çılgınca toplamaya başlarken, "Ben bekleyen kraliçeyim ve bir an önce odama dönmeliyim. Yolumu kaybettim. Beni oraya götürebilir misin?"

Çocuk başını kaldırdı, koridoru tararken gözleri panikle açılmıştı, şüphesiz ona yardım edebilecek birini arıyordu.

Onu kim cezalandırabilirdi. Ama ondan ve Ama'dan başka kimse yoktu. Çocuğun sessiz bir savaş verdiğini görebiliyordu -çarşaflara karşı olan göreviyle müstakbel kraliçesine karşı olan görevini tartıyordu- ve bir an bile geçmeden ayağa kalktı, çarşafları ve onlara karşı daha az olan görevini bir kenara bırakarak itaatkâr bir şekilde, "Elbette leydim. Sizi oraya götüreceğim."

Belki de bunun çocuğa bir bedeli olacaktı, diye düşündü Ama böğrüne giren kramp kadar keskin bir suçluluk duygusuyla. Ama onun adına daha sonra, Hüzün'ü odasında güvende bulduktan sonra konuşabilirdi. Tillie'ye, çocuğun ev işlerini terk ettiği için cezalandırılmaması gerektiğini söyleyecekti, kendi kendine söz verdi.

Çocuk, şatonun koridorlarında bir ömür geçirmiş birinin pratik eminliğiyle ilerledi ve Ama da peşinden onu takip etti. Ama'yı doğrudan odasına götürmesi birkaç dakika sürmüştü, koşullar bundan farklı olsaydı komik olabilecek özenli bir süslemeyle kapısını işaret etti.

"Teşekkür ederim," diye soludu Ama, hâlâ yan tarafındaki acıyı kavrıyordu. Kapısını iterek açtı. "Keder," diye seslendi ve içerideki odayı taradı -orada, neredeyse sönmek üzere olan ateşi; orada, yatağı, özenle yapılmış, perdeleri açık, destekleri kabartılmış; orada, pelerini, elbiseleri ve diğer süs eşyaları; orada, oval ayna ve dehşete kapılmış kendi yansıması-

Çünkü ayna görüntüsü dışında Ama yalnızdı, yalnız, tamamen yalnız.

Çarşaflar gibi yere düştü, aynı şekilsiz ve aynı beyazlıkta ve dudakları feryatla aralandı.

Arkasında, korkmuş bir halde, hizmet eden çocuk sessizce geri çekildi ve sonra dönüp koşmaya başladı.

The Bird's Creance

Dakikalar geçti ve Ama dışında hiçbir şey değişmedi. Çığlıklarını bastırdı ve ellerinin sabit durmasını diledi. Belki de henüz çok geç değildi. Belki Emory'ye gidip yalvarırsa vaşağı bağışlayabilirdi. Belki ona istediği bir şeyi verirse -ve burada yatağında ona nasıl geldiğini hatırladı- belki o zaman ona Hüzün'ünü geri verirdi.

Ama tökezleyerek ayağa kalktı. Emory'nin nerede uyuduğu ya da onu nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark edene kadar odasının kapısındaydı. Bu farkındalık bacaklarını yeniden zayıflattı ve eli kapı kolunda olmasaydı Ama tekrar dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Etek hışırtılarını ve koşan bir kadının yumuşak, hızlı ayak seslerini duydu ve sonra Tillie göründü.

"Hanımefendi," dedi Tillie nefes nefese, Ama'nın oda kapısının önündeki koridorda reverans yaparak. "Hanımefendi, beni affedin."

"Nerede o?" Ama sordu. Sesi de dizleri gibi titriyordu.

"Hanımefendi, kralın kendisi onu almaya geldi. Lütfen hanımefendi, odanıza geçelim. Size biraz arpa çayı yapayım, kalışınızı gevşeteyim-"

"Hüznüm nerede?" Ama sesini sabit tutmak için kendini zorladı. Kurutmak için elini öfkeyle yanaklarına sildi.

"Hanımefendi," dedi Tillie, "belki de en iyisi budur. O hayvan çok geçmeden evcil hayvan olarak beslenemeyecek kadar büyürdü. O bir kucak kedisi değildi, hanımefendi. O vahşi bir hayvandı."

Tillie sanki Sorrow ölmüş gibi konuşuyordu. Ölmüş olamazdı.

"Kral nerede?" Ama dedi ki. "Kralın onu nereye götürdüğünü söyle bana." "*Bilmiyorum* leydim," dedi Tillie, sesi gittikçe yükseliyordu. "Lütfen hanımefendi, odanıza girin." Tillie kapıyı kapattı, Ama'nın gitmesini engelliyor.

"Çekil," dedi Ama ama Tillie çekilmedi.

Ama ellerini kaldırdı ve Tillie'nin göğsünü sertçe iterek onu geriye ve koridora doğru savurdu. Tillie kapı aralığından tökezleyerek çıkarken küçük bir ses çıkardı, şaşkın bir *oof*. Artık yolu açık olan Ama koşmak istiyordu ama koridordan yukarı mı yoksa aşağı mı dönmesi gerektiğini bilmiyordu. İki seçenek de diğerinden daha iyi değildi; kralın nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Odasının nerede olduğunu bilmiyordu. Vaşağı nereye götürmüş olabileceğini de bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Bu doğru değildi. Onun Pawlin'i çok sevdiğini biliyordu. Bazen Fabiana'yı ziyaret ettiğini de biliyordu. Fazla bir şey değildi ama hiçbir şey de değildi.

Tillie, Ama'nın odasının dışındaki koridorda durdu ve "Hanımefendi! Lütfen, hanımefendi!"

Ama onu görmezden geldi, eteklerini ellerinin arasına aldı ve koşmaya başladı.

"Fabiana!" Ama mutfağa koşarak bağırdı. Umutsuzca etrafına bakındı, ihtiyacı olan kızın sinsi yüzünü, dik sırtını ve dolgun göğüslerini aradı.

Orada, açık bir kapının yanında tembelce durmuş, gri, çiseleyen güne bakıyordu. Ama o olduğunu omurgasının dikliğinden, omuzlarının dikliğinden ve ensesinde sıkıca bağladığı koyu siyah buklelerinden anlayabiliyordu.

Ama, kendisine şaşkınlık ve telaş karışımı bir bakışla bakan, ancak yolundan çekilmek için kendilerini zor tutan mutfak personelini itti.

"Fabiana," dedi Ama tekrar, kızın kolunu tutarak. "Nerede bu Kral vaşağımı alır mı?"

Ama'nın yüksek sesle söylediği sözlere, güçlü tutuşuna ve acil ses tonuna rağmen Fabiana'nın arkasını dönmesi zaman aldı. Yavaşça Ama'ya baktı ve sonra, "*Neyiniz*?" dedi.

"Vaşağım," diye tekrarladı Ama. Kalbi kaburgalarına öyle bir kuvvetle çarptı ki içten içe morardı. "Benim kedim."

Fabiana gözlerini kırpıştırdı. Sonra yavaşça, "Kralımın her hareketinden beni haberdar ettiğini mi sanıyorsun? Planlarını ve eylemlerini bana bildirme zahmetine girdiğini mi sanıyorsun?" Kaba bir kahkaha attı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onları daha da yukarı kaldırdı. "Kralım beni çağırdığında gelirim. Kralım emrettiğinde giderim. Ne tür bir güce sahip olduğumu sanıyorsun?"

Ama cevabını bilmediği bir soruya yanıt vermek için zaman kaybetmedi.

Pawlin, o zaman, diye düşündü, Fabiana'yı unutup yanından geçerek taş eşiğe ve yağmurun içine adım attı.

Kaleden uzaktaki çakıllı yol, Ama'nın hafif ipek terlikleri için bir eziyetti ama hızını kesmedi. Acele etse de nereye gittiğini bilmiyordu, sadece gitmesi gerektiğini, bir *şeyler yapması* gerektiğini biliyordu.

Bir gün önce onun aşağılanmasına tanık olan yaşlı adam vardı. Şimdi elinde süpürgesiyle, ahşap bir çardağın koruması altında durmuş, yağmurun dinmesini bekliyordu. Ama ona doğru gitti.

Elbisesinin zengin kadifesinden şatodan olduğu anlaşılıyordu ve daha yaklaşmadan adamın gözlerinin açılıp sonra saygıyla yere düşmesinden bile onun konumunu bildiğini anlayabiliyordu. Hemen kendisi de her an daha da şiddetlenen yağmura adımını atarak Ama'nın sığındığı çardağa doğru ilerledi.

Ama nezaketle uğraşmadan ağzından kaçırdı: "Kralı bulmam gerek. Onu değilse bile Pawlin'i."

Ağzı açılıp kapandı ama kelimeler çıkmadı.

"*Derhal,*" diye ekledi Ama, adama otorite gibi gelmiş olmalıydı, çünkü artık kelimeleri yönetebiliyordu.

"Leydim, şahinci sabahları kuşlarıyla geçirir. Güzel günlerde avlanır. Böyle günlerde ise onlarla ahırda çalışır." Elini kaldırdı -kısık, kalın parmaklı, çarpık- ve yağmuru işaret etti. "İşte."

Yağmur şimdi toprağı dövüyor, Ama'nın elbisesinin eteklerini karartan çamur sıçramaları gönderiyordu. Çardaktan ayrılıp tekrar koşmaya başladı, çamurlu eteği ellerinde ağırlaşmıştı, ince siyah terlikleri sırılsıklam olmuş ve mahvolmuştu.

"Dikkatli olun hanımefendi," diye seslendi yaşlı adam arkasından; yolun kayganlığından mı yoksa önündeki tehlikelerden mi, Ama bilemiyordu.

Yağmur artık sağanak halindeydi. Ama'nın doğru koştuğu bina bir gölge kadar önemsiz görünüyordu. Başını çenesine dayamış, sırılsıklam ve ağır bir elbiseyle koşarken, Ama kafasının içinde "Keder, Keder, *Keder*" diye bir ses duydu.

Oradaydı. Ama mews'in tentesinin altındaydı. Gözlerindeki suyu silkeledi ve saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. Binanın içinde biri şarkı söylüyordu.

Geniş, açık orta kapıdan içeri adımını attı ve kendini iki uzun sıra muhafazanın arasında buldu. Her muhafazada bir kuş tünemişti ve

İki sırayı ayıran koridorda yürürken, kuşlar başlarını çevirip onun geçişini izlediler.

Şarkı söyleyen Pawlin'di, alçak, tatlı, yumuşak bir melodi. Koridorun en ucunda oturuyordu, sırtı Ama'ya dönüktü. Sözsüz bir şarkı söylüyordu, sadece telaşsız, dolambaçlı bir tempoda yükselip alçalan sesler. Ve yaklaşan Ama, kucağında bir bebek gibi kundaklanmış bir şey olduğunu ve onunla ilgilendiğini gördü.

Sol eli bohçayı tutarken, sağ eli parmaklarındaki kıldan ince iğne yakında yanan bir mumun ışığında parlayana kadar yukarı, yukarı kalktı.

"Ne yapıyorsun?"

Pawlin başını işinden kaldırmadan, "Şşşt," diye cevap verdi.

Ama daha da yaklaştı, kucağında bulacağı şeyden korkuyordu ama ne olduğunu görmesi gerektiğini biliyordu.

Bir kuştu. Isolda değil, çok daha küçük ve daha sade, koyu gri bir kuş. Ama Pawlin'in ne yaptığını görünce nefesi kesildi; iğneyi kuşun yüzüne doğru indirdi ve önce kuşun alt göz kapağını, sonra da üst göz kapağını delip ince, uzun bir ipek iple birbirine bağladı.

"O kuşun gözlerini dikerek kapatıyorsun!" Ama midesinin bulandığını hissetti.

Pawlin, dikkati işinde, sesi son derece sessiz ve sakindi: "Öyleyim," dedi. "Ve ses tonunu kontrol edebilirsen ben bunu yaparken sen de kalabilirsin. Kuşumu üzüyorsun."

Kuşu üzüyor muydu? Dürtüsü onu Pawlin'in kucağından alıp gökyüzüne fırlatmak, efendisinden kurtarmaktı ama bu plana karşı pek çok şey bir araya geldi - kötü yağmur; dikilmiş gözleri; ne pahasına olursa olsun Keder'i bulma ihtiyacı.

Ve böylece bekledi, Pawlin'in başladığı işi bitirmesini izledi, iğne kuşun göz kapaklarını her dürttüğünde tırnaklarının hilallerini avuçlarının içine gömdü, her bir dikiş kuşun görüşünü daha da kapattı.

Sonunda Pawlin'in işi bitmişti. Kuşu muhafazalardan birine taşıdı, onu tutsak ettiği keten parçasından çözdü ve sevgiyle tüneğine yerleştirdi.

Kör olan kuş kıpırdamadan oturdu. Pawlin muhafaza kapısını kapattı ve gülümseyerek Ama'ya döndü.

"Keder nerede?" diye sordu titreyen ellerini elbisesinin kıvrımlarına saklayarak.

Pawlin, "Az önce yaptığım şeye seeling deniyor," diye açıkladı. "Yeni yakalanan kuşların stresini en aza indirmek için yapılır. Gördüğünüz gibi, kuşun tehlikede olmadığını biliyorum, ama *kuş* bunu bilemez ve bu yüzden evcilleştirilene kadar sürekli bir alarm durumunda kalır, her yerde tehdit arar. Dolayısıyla, kuşun görüşünü bu şekilde ortadan kaldırarak - elbette geçici olarak - onu gereksiz stresten kurtarıyorum." Sırıttı, bir tutam saçı büyüleyici bir şekilde alnına düştü. "Daha küçük hayvanları kontrol edemedikleri şeylerden korumak için bu şekilde daha nazik, öyle değil mi?"

"Sorrow nerede?" Ama tekrarladı. Parmakları şimdi elbisesinin kumaşında kıvrılıyor, kısa bir süre için kan olduğunu hayal ettiği suyu sıkıyordu.

"Bir yırtıcı kuşu kırmak kolay iş değil," diye devam etti Pawlin, sesi hafifçe konuşmaya benziyordu. Keten parçasını düzgünce katladı ve bir rafa yerleştirdi. "Tuzağa düşürme ve denizden çıkarma işlemlerinden sonra manning gelir. Bu kelime her zaman hoşuma gitmiştir. Kuşu yeni çevresine alıştırmak için onunla birlikte çalışmak anlamına gelir. Ona yiyecek sağlayacak elin, efendisinin eli olacağını kabul etmesine yardımcı olmak. Korku dolu bir yerden başlamış olsa da, kabullenme ve hatta sonunda sevgi dolu bir yere geçebileceğini öğrenmesine yardımcı olmak. Kuşlarım beni seviyor-evet, ben de onları seviyorum."

"Nerede-"

Ama Pawlin sanki duymamış gibi devam etti. "Kuş elimi kabul ettiğinde dikişler alınacak. Sonra stresini azaltmak için başlığı kullanacağım, gerektiğinde çıkarıp tekrar başına geçireceğim. İlk başta, başlığı her çıkardığımda uçup gidecek, ama onu elbette bunun gibi bir bağla bağlayacağım." Pawlin raftan uzun, ince bir deri kayış kaldırdı. "Senin tasmana benziyor, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Bu kadar yeter. Vaşağım nerede? Bilmek istiyorum."

Pawlin Ama'ya, "Kuş kendini yoracak, tekrar tekrar krepin ucuna uçacak, efendisi tarafından tekrar tekrar alınacak, yerini öğrenene kadar tekrar tekrar güvenli bir şekilde tüneğine konacak," dedi ve sonunda, "Sanırım yağmur başlamadan önce kralımızı köye doğru giderken gördüm, yanında da bana öyle geldi ki kollarında garip bir kutu taşıyan kâhyası vardı."

Köye. Ama konaktan çıkmak için döndü ve Pawlin'in pelerinini gördü. İzin istemeden onu aldı ve omuzlarına attı, yağmura karşı kapüşonunu yukarı çekti.

"Uç kuşum," diye seslendi Pawlin, fırtınanın içinde kaybolan Ama'nın ardından.

Köpeğin Hikayesi

Böyle havalarda kimse dışarı çıkmazdı ve Ama, Pawlin'in pelerininin kapüşonunu başının etrafında olabildiğince sıkıca toplamıştı, sadece kumaşın en küçük yarığından dışarı bakıyordu, gözleri bir sonraki adımının hemen önündeki bir noktadaydı. Bundan ötesini göremiyordu.

Pawlin'in ahırından köye doğru yokuş aşağı inen taş döşeli bir patika vardı. Kıvrılıyor ve dönüyordu ama güvenilir bir şekilde kaleden uzaklaşıyordu ve Ama onu takip etti.

Gri-siyah gök gürültüsü başlarıyla dolu geniş gökyüzü homurdanıyor, tehdit ediyor ve parlıyordu. Rüzgâr yağmuru tehlikeli bir açıyla savuruyor, Ama'nın etekleri ilerlerken bacaklarına dolanıyordu. Tüm vücudu soğuktan titriyordu ve morumsu parmakları Pawlin'in pelerininin sırılsıklam olmuş kumaşına yapıştı.

Tökezledi, tökezledi, kale arkasındaydı ve bu dolambaçlı yolun onu bir şekilde Keder'ine ulaştıracağını umuyordu. Sonunda daha geniş bir yolla birleşti -belki de kısa bir süre önce onu Reynard'la birlikte şatoya taşıyan yolla aynı yol- ve bu yol onu köye götürdü.

Yağmur kasaba halkını evlerine hapsetmişti ama hayalete dönüşmüş olsalar bile köyün kokusu devam ediyordu. Duman, ıslak kül ve insan atıkları. Yemek artıkları ve kokuşmuş çöp yığınları. Orada, oluğa itilmiş küçük, ölü bir köpek cesedi, şimdi fırtınanın biriken suyunda yüzüyordu.

Oraya nasıl geldi? Başıboş bir hayvan mıydı yoksa birinin sevdiği bir evcil hayvan mı? Hastalığa mı yoksa sarhoş sahibinin kızgın botlarına mı yenik düşmüştü? Bilinemezdi ve şimdi köpeğin hikâyesi sona ermişti, sadece kendi sevgili Sorrow'unun da aynı kaderi paylaşmak üzere olabileceğini ya da -daha kötüsü- çoktan paylaşmış olabileceğini hatırlatıyordu.

Ama şimdi köyün labirentinin derinliklerindeydi. Ana yol taşlarla döşeliydi ama ondan ayrılan daha küçük patikalar ve sokaklar sert topraktı ve bu tufanda çamura dönüşmüştü.

Her tarafta pencereler kapatılmış, kapılar kilitlenmişti. Ama, kralın bu küçük, hüzünlü yapıların herhangi birinde olabileceğini hayal etmenin imkânsız olduğunu düşündü. Ama yine de *olabilirdi*. Herhangi bir yerde olabilirdi. Herhangi bir şey yapıyor olabilirdi. Ama gözlerini kırpıştırdı ve gözlerinin arkasında suya batmış köpeğin bedeni vardı. Tekrar göz kırptı ve Emory'nin kollarında miyavlayan, tırmalayan Sorrow'u hayal etti. Bir kez daha gözlerini kırptı ve şişmiş köpek artık savaşmayan, Emory'nin ellerinde boğulmuş, gevşek ve şişmiş Sorrow'a dönüştü.

Ama hayır. Eğer Emory Sorrow'u öldürmek isteseydi, onu Ama'nın odasından almasına gerek kalmazdı. Eğer onun ölmesini istiyorsa, neden bunu orada, kalede yapmadı? Bunu kendisinin yapmasına gerek kalmazdı. Vaşağı öldürmesi için Pawlin'i gönderebilirdi, hatta düşünmesi ne kadar korkunç olsa da, Tillie'ye bunu yapmasını söyleyebilirdi ve o da itaat etmek zorunda kalırdı.

Ama taş döşeli yolun ortasında durup daireler çizdi, kapüşonunu yüzüne sımsıkı kapattı, vücudu soğuktan titriyordu. Beyninin bir kısmı, "Ama *Emory, Sorrow'un düğünden önce gitmesi gerektiğini söylemişti ve o güne daha haftalar var," diye karşı çıkarken* başka bir ses, *"Düğünden önce" demek gündönümünden önceki herhangi bir zaman demekti ... ve Emory vaşaktan kendisinin kurtulmayacağına söz vermemişti.*

Eğer Keder'in bu kulübelerden birinde olma ihtimali bile varsa, Ama'nın bunu bilmesi gerekiyordu. Gördüğü her kapıyı çalabilir ve kendisini içeri almalarını isteyebilirdi. Almaya geldiği şeyi bulana kadar kulübeleri tek tek arayabilirdi.

Yapıların hepsi birbirine benziyordu; yağmurun turuncumsu bir kahverengiye boyadığı sazdan çatılar, küçük pencereleri örten ahşap kepenkler, kulübelerin duvarlarını oluşturan, araları dal ve çamurla doldurulmuş düzensiz ahşap kalaslar.

Bir yerden başlamak zorundaydı. Burada, sokağın ortasında öylece duramazdı. Ama kararlı bir şekilde en yakın kulübeye doğru yürüdü ve kapısını yumrukladı.

Bir an geçti. Kapı açıldı ve yedi yaşından büyük olmayan genç bir kızın küçük yüzü dışarı baktı. İçeride yanan ateşin dumanı dışarı sızıyordu ve kız odun dumanı kokuyordu.

"Kral bir vaşakla birlikte içeride mi?" Ama sordu.

Kızın gözleri büyüdü ve sanki Ama'nın varlığı için bir açıklama arıyormuş gibi Ama'yı geçip yağmura baktı. Hiçbir şey göremeyince

cevap verdi.

"Hayır," dedi kız.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Ama, böyle bir soru sorduğu için kendini oldukça aptal hissederek.

Gitmek için döndü.

"Genç kız sen misin?" diye sordu arkasındaki kız.

Ama arkasını döndü. Kız yuvarlak, kara gözlerle ona baktı. "Bana söyledikleri bu," diye cevap verdi.

"Ejderha nasıl biriydi?" diye sordu kız, sanki sorusunu zapt edemiyormuş gibi.

Ama'nın sorulara ayıracak vakti yoktu. Bulması gereken bir vaşak vardı. Yine de düşündü. Ejderha nasıl biriydi? Hatırlamak için kendini zorladı. Orada, beyninin içinde, ejderhayı düşünürken korku yoktu. Bir saniyeliğine gözlerini sıkıca kapadı, bir *şey,* herhangi bir *şey* hatırlamak için kendini zorladı.

Gözlerinin ardında, göz kapakları sımsıkı kapalı Ama parlak renk patlamaları gördü - kırmızı, pembe, yeşil, sarı, mavi. Gözlerini açtı.

"Renkler vardı," dedi. "Renkleri hatırlıyorum."

Kız ona baktı, gözlerini kırpıştırdı ve küçük bir gülümseme verdi. Sonra da kapıyı kapattı.

Ama yol boyunca kapıları çaldı. Çoğuna şaşkın köylüler cevap verdi, hepsi de Ama'nın sorusuna başlarını hayır anlamında salladı.

Bazı kapıları boşuna çaldı. Evde kimse yok muydu yoksa kapıyı çalmasına aldırış mı etmediler, Ama bunu bilemiyordu. Ya Sorrow o kulübelerden birinde saklanıyorsa? Vaşağına bu kadar yakın olup da onu görememe ya da ona yardım edememe düşüncesi Ama'ya aklını kaçırıyormuş gibi hissettirdi.

Sokak sokak dolaşarak şatodan gittikçe uzaklaştı. Şatoya giden yolu nasıl takip edeceğine dair hiçbir fikri yoktu, yağmur ve çamurda onu mews'a geri götürecek yolun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ... ve sonra aklına geldi ki eğer kral gerçekten Sorrow'u aldıysa, şatoya geri dönmeyecekti. En azından kendi isteğiyle değil.

Ama şatoda onun için hiçbir şey olmadığını keskin bir netlikle hissetti. Bir an için kendini uzaklarda bir yerde yalnız ve çok sıcak hayal etti. Böylesi bir yalnızlık fikri mutluluk verici bir rüya gibiydi. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayacaktı, hiçbir şeye, ne yiyeceğe ne içeceğe ne de-

Ama bu şeylere ihtiyacı *olacaktı,* Ama'nın bedeni şiddetli bir ürpertiyle ona hatırlattı. Isınmak için yakacak. Yiyecek ve içecek de. Ve bu şeyler onda yoktu.

Tufan yavaşladı, sonra durdu ama Ama baştan aşağı sırılsıklamdı, Pawlin'in pelerini ve altındaki elbisesi yağmurdan ağırlaşmıştı. Siyah terlikleri keskin kenarlı kaldırım taşlarıyla delinmişti ve içinde ayakları hırpalanmış pençeler gibi hissediyordu.

Ama içinde bulunduğu durumu düşünürken kapıları çalmayı bırakmış ama yürümeye devam etmişti. Ve sonra, orada, ileride, Harding duvarı vardı.

Ama Gözler'i hatırladı.

Duvara ilk geldiklerinde Emory ona, "Ölçülemeyecek kadar değerli sayılırlar," demişti - bu sadece birkaç gün önce miydi? Sanki bir ömür gibi gelmişti. "Harding'in Gözleri'nin, onlara sahip olana servet bahşettiği söylenir. Onları sadece cam üfleyenler şekillendirebilir ... ve kimsenin duvardan bir Göz alamayacağını söylemeye gerek yok."

Ama, "Bir Göz sahibine şans verir mi?" diye sormuştu. "Bazıları öyle olduğunu söylüyor," demişti Emory.

Duvar vardı. Uzak tarafında, Gözler.

Ama Tillie'nin teyzesini, dileğini ve dileğinin nasıl yerine getirildiğini hatırladı. Belki umduğu şekilde değil ama yine de gerçekleşmişti.

Sadece çaresiz bir ruh duvardan bir Göz çıkaracak kadar risk alabilirdi. Ama Ama, ondan daha çaresiz bir ruh olmadığına karar verdi.

Ama'nın Dileği

Kapıda kimse nöbet tut**muyordu.** Bunun iyiye mi yoksa kötüye mi alamet olduğunu Ama bilmiyordu. Yağmur durmuştu. Bulutlar yarılmış ve ortaya soğuk, sert bir güneş diski çıkmıştı. Dallara ve yapraklara yapışan damlacıklar güneş ışığını yakalıyor, binlerce küçük parıltılı aura gönderiyordu.

Ama güneşin ortaya çıkışının iyiye mi yoksa kötüye mi alamet olduğunu da bilmiyordu. Pawlin'in pelerininin kapüşonunu geriye attı ve onu durduracak birinin çıkıp çıkmayacağını görmek için etrafına bakındı.

Hiç kimse yoktu, hiçbir yönde tek bir kişi bile yoktu.

Ama kapıyı kapalı tutan çubuğu geri çekti ve yavaşça, uyarıcı bir iniltiyle kapı içeri doğru sallanarak onun için açıldı.

Ama dışarı çıktı. Gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı.

Duvarın içinde, labirent gibi kasabanın ve özünde labirent gibi kalenin yılankavi kıvrımları ve dönüşleri içinde, her yerde duvarlar, her dönüşte kısıtlamalar, yanlış yönlendirmeler ve karışıklıklar, sıkılıklar ve sınırlamalar vardı.

Burada, duvarın hemen diğer tarafında, dünya olasılıklarla genişliyor gibiydi. Burada mesafe vardı. Bulanıklaşacak kadar uzakta ufuk çizgisi vardı. Duman, vücut kokuları, entrika ve aldatmacanın kirletmediği açık hava vardı.

Orada, uzakta, Emory'yle birlikte durdukları, Emory'nin ona Gözler'den ilk kez bahsettiği tepe vardı. O zaman ona güvenmemek, sözüne inanmamak için hiçbir nedeni yoktu.

O gün ile bugün arasında bu kadar kısa bir zaman geçmiş olabilir miydi? Ama kendini iliklerine kadar yorgun hissediyordu, sanki yüz yaşındaymış gibi, ama hafızasının ulaştığı yer çok sığdı.

Duvarın diğer tarafında, Ama Gözler'i görmek için döndü. İşte oradaydılar, duvarın harcının içine sıkışmışlardı. Elini duvarda gezdirdi - pürüzlü ve yağmurdan ıslanmıştı - ve bir Göz'ün üzerinde de gezdirdi. Pürüzsüzdü.

ve soğuktu, ayrıca gözyaşlarıyla yağlanmış gibi ıslaktı. Bu Göz parlak maviydi, güzeldi ... ama Ama'nın dileği için doğru Göz değildi.

Tıpkı belirli bir kilidi açmak için doğru anahtara ihtiyaç duyulması gibi, Göz'ü dileğiyle eşleştirmek çok önemliydi. Ama bunu aniden ve kesinlikle anladı. Duvar boyunca yavaşça yürüdü, elini duvarda gezdirdi, ulaşabildiği her Göz için aşağı yukarı uzandı.

Yeşil göz değil. Mor olan değil. Ne bu, ne o, ne de diğeri.

Gözlerini kapattı, duvar boyunca körü körüne yürüdü, parmaklarının suyun içindeymiş gibi arkasında, Gözlerin pürüzsüz yörüngelerinde ve aradaki kaba harçta ilerlemesine izin verdi. Sonunda oraya varana kadar yolunu hissetti.

Durdu, elini duvara dayadı, avucunun altında bir Göz'ün soğuk küresi vardı. Dileği için doğru Göz olduğunu biliyordu.

Hüznümü geri getir, diye dua etti, gözlerini sımsıkı yumarak - ve sonra, hızlıca, kelimelerine daha dikkat ederek - *Hüznümü geri getir, sağlıklı ve iyi bir şekilde, bende kalması için*.

Şimdi gözlerini açtı ve elini kaldırdı. Ona bakan Göz ışıkta kehribar renginde parlıyordu ve Ama bir aynaya bakıyor olabilirdi, bu Göz kendisininkine o kadar benziyordu ki.

Yerde çakıl taşları ve kayalar vardı ve Ama keskin, sivri kenarlı bir tane bulana kadar etrafta dolaştı ve kehribar Gözü duvara yapıştıran harcı kazımak için kullandı.

Olabildiğince hızlı çalıştı. Bu işte yakalanmak olmazdı; hiç olmazdı. Gözü çıkarırken kumlu harç yağıyordu, yakalanırsa, kendi gözü kafasından böyle bir şekilde çıkarılırsa nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu.

"Kapıyı kim açık bıraktı?" diye bağırdı duvarın diğer tarafından bir erkek sesi.

Ama nefesini tuttu, eli havada donmuş, keskin kenarlı taşı sıkıca kavramıştı.

"Gözcü nerede?" diye sordu adam, ama kime, Ama bilmiyordu. "Bu ihaneti duyduklarında kaledekiler onun kellesini alacaklar!"

Ama elini tekrar harekete geçmeye zorladı. Fark edilmeden önce sadece birkaç dakikası vardı. Keskin kenarlı taş harca saplandı ve

içinden geçti. Ama kayanın ucunu kehribar Göz'ün altına doğru eğdi ve sertçe kazarak Göz'ün kendisi için gevşemesi için yalvardı.

"Herkes geçebilirdi," diye devam etti adamın sesi ve başka bir ses, daha sessiz, daha yüksek, karşılık verdi, "'Bu doğru, 'bu doğru."

Parmak eklemleri harca sürtündü, rendelendi ve kanadı ama Ama taşı daha sert itti. Göz'ün bir çocuğun dişi gibi gevşediğini hissetti ve hem korkmuş hem de cesaretlenmiş bir şekilde daha sert itti, taşı büyüyen boşluğa doğru itti, ta ki sonunda Göz duvardan çıkıp Ama'nın açık, bekleyen eline girene kadar.

Ama vakit kaybetmeden Göz'ü pelerininin altına ve elbisesinin içinde göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Alet olarak kullandığı taşı olabildiğince uzağa fırlattı ve kanlı parmak eklemlerini pelerinin kumaşında gezdirdi.

"Bu da ne?" diye sordu ilk adamın sesi.

"Bir kız mı?" dedi ikinci ses kuşkuyla.

Artık onlar da duvarın dışındaydı ve onu görmüşlerdi - tam olarak ne gördüklerini Ama bilmiyordu.

Yüzünü düzeltti ve pelerininin örttüğü gözleriyle onlara doğru döndü.

Hüznün Çığlığı

"Pekâlâ," dedi ilk adam. Ama uzun boylu ve ince yapılı olduğunu gördü. "Bu nedir?"

"Vaşağımı gördün mü?" Ama dedi. Kendi sesini duymak zordu. kulaklarındaki kan hücumunu bastırmaya çalışıyordu. Hâlâ kaburga kemiklerinden oluşan kafesine sıkışmış olan kalbi vücudundan kaçmaya çalışıyordu.

"Baban sana buranın, duvarın ötesinin güvenli olmadığını söylemedi mi hiç? Özellikle de bir kız için," dedi ikinci adam. Bu da uzun boyluydu, ama kalındı ve sakallıydı, tüm bunlar ince, yüksek sesini çok daha itici hale getirdi.

Ama hiç o anda olduğu kadar küçük, o kadar emin olmamış mıydı? Göğüslerinin arasına sıkışmış olan Göz'ün serin küresini, hâlâ üzerine yapışmış olan harcın sertliğini hissetti. Tekrar, farklı bir şekilde dileyebilseydi, bunun yerine bu yerden, şimdi ona doğru yürüyen, elleri yanlarında gevşek, sırıtan, kasıla kasıla izleyen bu adamlardan uzak olmayı diler miydi?

Hayır, yapmayacaktı. İstediği şey onun Kederiydi. Ve ona ulaşmak için bu adamların içinden geçmesi gerekiyorsa, o zaman yapacağı şey buydu.

"Sen çok hoş bir şeysin," dedi ilk adam. Ama şimdi ona dokunacak kadar yakın olan adamın yüzünü oluşturan her bir parçayı görüyordu: teninin hoş bronz tonu; benekli yeşil gözlerinin üzerinde kemerli kaşlarının simetrisi; şimdi bir gülümsemeye dönüşen dolgun, eğik dudakları; çoğunlukla düzgün olan dişleri, alt sıradaki bir tanesinin eksik olduğu yerdeki siyahlık.

Ama cevap vermedi. Öylece durdu, tetikte bekledi.

"Biri size iltifat ettiğinde söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye sordu adam. "Güzel olduğunu söyledim, değil mi? Buna ne diyorsun?"

"Evet," dedi Ama, çünkü çekici olduğunu biliyordu; tanıştığı herkes, kraldan hizmetçilere kadar ona bunu söylemişti.

Daha kalın, daha uzun boylu, sakalına o kadar özen gösteriyordu ki, "Demek güzel olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye alay etti. Ve arkadaşına, "Bu seferkinin kafası oldukça iyi. Annesi ona alçakgönüllülük hakkında hiçbir şey öğretmemiş, öyle mi Gib?"

Gib adındaki adam başını salladı. "O kadar da harika değilsin," dedi. "Daha güzellerini gördüm. Ay, Rand? Biz çok daha güzellerini gördük."

Rand başını salladı, gözlerini kıstı, sanki baştan aşağı çamurlu bir pelerinle kaplı değilmiş gibi Ama'ya yukarıdan aşağıya baktı. Sanki çıplakmış gibi. "Geçen hafta bardaki fahişe bundan daha güzeldi," dedi. "Ve bu konuda kendini beğenmiş de değildi."

Adamlar daha da yaklaştı. Ama nefeslerini kokladı, gözlerinin akında küçük kırmızı solucanlara benzeyen küçük damarları gördü. Geri adım attı. Onlar ileri adım attı. Tekrar geri adım attı ve arkasındaki duvarı hissetti.

Şimdi önündeki adamların gözleri ile arkasındaki duvarın gözleri arasında sıkışıp kalmıştı.

Bakışlarıyla orada sabitlenen Ama, seçimlerini düşündü. Bunun kendisi için iyi biteceğini düşünmüyordu.

Üstlerinde, gökyüzü bir uyarıyla gürledi. Bulutlar bir kez daha toplandı ve her şey karardı. Soğuk bir rüzgâr yükseldi, Gib'in ve Rand'ın saçlarında parmaklar gibi gezindi ve Ama'nın kapüşonunun altından eserek ona fısıldadı, onu uyardı.

Ama uyarının hiçbir faydası olmadı; Ama tehlikeyi çoktan hissetmişti. Silahı yoktu; başka çaresi de yoktu. Sadece bu bedene sahipti; hem güzel hem de o kadar da güzel olmadığını söylemişlerdi ama yine de kalmıştı.

"Bana yerimi verin," diye emretti Ama, küçülmemek için elinden geleni yaparak
Duvara yaslanmış, sesine hissetmediği bir güç katmaya çalışıyordu. "*Senin* alanın mı?" dedi Gib. "Rand, bu kız kendini bir şey sanıyor gibi görünüyor.
etrafındaki hava üzerinde hak iddia ediyor."

Rand gülmese de, "Bu komik," diye cevap verdi. "Son baktığımda kimse havanın sahibi değildi, hele de duvarın dışında, yağmurda tek başına dolaşmasına izin verilecek kadar az sevilen bir kız hiç değildi."

"Bu doğru değil." Ama alevlendi, elinden geldiğince bir çıkış yolu aramaya çalıştı. "Ben sevilmeyen biri değilim."

"O pelerin bir hanımefendiye ait değil," dedi Rand. "Bahse girerim onu çalmışsındır." Ama bunu inkâr edemezdi.

"O zaman sen de bir hırsızsın," dedi Gib. "Görünüşe göre öğrenmen gereken birkaç ders var."

Rand, "Sana öğretmek için geldiğimiz için şanslıyız," dedi.

"Ben krala aidim!" Ama boğazındaki pelerini sıkıca kavrayarak ağzından kaçırdı. "Ben onun kızıyım ve eğer bana dokunursan -en ufak bir *zerresine,* saçının teline bile- kelleni alırım."

İleri atılmakta olan Gib ve Rand tereddüt ettiler ve topuklarının üzerinde geriye doğru yuvarlandılar. Birbirlerine baktılar ve Ama yüzlerindeki şüpheyi gördü.

Önüne baktı. "Kral beni ejderhadan aldı ve Harding'e, kaleye getirdi," dedi. "Onun kraliçesi olacağım. Sizi sadece bir kez uyaracağım, beni taciz etmeyin beyler. Pişman olacak kadar yaşamayacaksınız."

Rand, Gib'e, "Kralın genç kızının yanında bir vaşak getirdiğini duydum," diye mırıldandı.

Adamlar ona inanacak, diye düşündü Ama; geri çekileceklerdi. O güvende olacaktı.

Ama sonra - "O vaşağı herkes biliyor," dedi Gib Rand'a. "Ne de olsa bir sır değil."

Rand düşünerek, "Doğru," dedi. "Eğer kralın kızının evcil hayvanını biliyorsak, büyük olasılıkla kasabadaki her sürtük de biliyordur."

"Muhtemelen bütün o fahişeler genç kız rolünü oynuyorlardır, öyle değil mi?" diye alay etti Gib ve sonra falsetto ile "Bana bakın, ben genç kızım ve bu cılız erkek kedi de benim vaşağım, öyle!" dedi.

Rand güldü, Gib'in omzunu itti ve sonra adamlar tekrar Ama'ya döndü. "Kralın hiçbir kadını duvarın ötesine geçemez," dedi Rand. "İyi niyetli hiçbir kız kapının ötesine geçemez. Sana bir ders verirsek, bu senin merhametine kalır."

Gib, "Kendi merhametine," diye yineledi.

Ve tekrar ona doğru ilerlediler, gözleri parlıyordu, ağızları hazırdı, kararlarını vermişlerdi.

Çığlık atacak, diye düşündü Ama. Çığlık atacak, tırmalayacak ve tekmeleyecekti. Sonra, tam elleri ona dokunmak üzereyken ve sanki bu düşünceye cevap verircesine, Ama tanıdık bir uluma duydu.

Gib ve Rand de bunu duydular, çünkü donup kaldılar ve gözleri büyüdü. Çaresiz, umudu göğsünde kabaran Ama bakışlarını geniş bir kavis çizerek çevirdi ve işte orada, hâlâ açık olan kapıdan patlayarak içeri giren Keder'i gördü.

Vaşak adamlara doğru hızla ilerledi, dudakları geriye kıvrıldı ve adamlar boyun eğmek için ellerini kaldırıp Ama'dan uzaklaşsalar da, Keder yavaşlamadı. Sıçradı, havada uçtu, pençeleriyle Rand'in göğsüne vurdu ve onu geriye doğru savurup yere düşürdü.

"Tanrı aşkına!" dedi Gib ama arkadaşına yardım etmek için vaşağa doğru ilerlemedi, onun yerine hem vaşaktan hem de Ama'dan uzaklaştı.

Keder kalçalarını büktü ve Rand'in dehşete düşmüş yüzüne doğru hırladı, dişleri boğazına birkaç santim kalmıştı.

Rand, "İptal edin hanımefendi," diye yalvardı ama Ama kabul etmedi.

Sonra duvardan adımını atarak, mumlu pelerini su içinde kalmış Emory geldi. Ve hemen yarım adım gerisinde, pelerini olmadan hava koşullarına uygun giyinmemiş olduğu göze çarpan Pawlin vardı.

"İptal et, Ama," dedi Emory ve Ama tereddüt etmedi.

"Keder, gel," dedi.

Hayvan duruşundan bile ürkmedi, kulakları Ama'nın sesine doğru seğirmedi bile. Ama onun boğazını parçalayacağını gördü ve o anda Rand'in öldüğünü görmek rahatlatıcı olsa da, böyle bir eylem vaşağı Emory'ye sevdirmeyecekti, bu kesindi.

Ama ileri atıldı ve Sorrow'u ensesinden yakalayarak Rand'in açıkta kalan boğazından uzaklaştırdı.

Kedi miyavladı ve mücadele etti, ama sonra Ama onu kollarına aldı ve vaşağı kavuşmanın rahatlığıyla sıktı ve Sorrow'un sertleşmiş formu yumuşadı ve miyavlamaları mırıltılara dönüştü, büyük uzun dili Ama'nın yüzünü öpmek için ortaya çıktı, kaba kuruluğu Ama'nın döktüğünü bilmediği gözyaşlarını emdi.

Rand onun ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü ve Gib de onun durduğu yerde diz çöktü. "Kralım," dedi Rand, sesi artık kısıktı, gözleri yere bakıyordu, "bizi affet."

Gib de "Nereden bilebilirdik ki?" dedi.

Emory ikisini de görmezden geldi. "İşte buradasın, sevgilim," dedi, adamların yanından geçip giderken onlara bakmadan. "Sonunda seni buldum."

Kollarını açtı ve Sorrow'u hâlâ sıkı sıkı tutan Ama kollarının arasına girdi.

The Swallow's Inn

"Şşş, şşş, tatlım," diye mırıldandı Emory Ama'nın saçlarına. "Güvendesin, sana sahibim."

Ama yanağında, Sorrow'un dilinin sert fırçasını hissetti. Etrafında Emory'nin kollarının sıcak baskısını hissetti. Güvendeydi, kendini rahatlatmasına izin verdi.

"Yağmur yine yağacak," dedi Emory. "Seni kaleye geri götürmeliyiz."

Ama başını salladı. Evet, evet. Güvende olduğu, beslendiği, giyindiği ve ısındığı kaleye. Odasına, ateşine geri dönmek istiyordu, artık Hüznü ona geri dönmüştü. Dönüp Pawlin'e ve diğerlerine baktı.

Gib ve Rand, gözlerini yere dikmiş, ellerini yalvarırcasına açmış, öylece duruyorlardı. Üzerinde bir kuş olmadan gerçekten de çok tuhaf görünen Pawlin, sanki bir şey arıyormuş gibi duvarı taradı.

Ama onun bakışlarının Göz'ü çıkardığı çukura indiğini gördü. Ama'ya bir bakış fırlattı, gülümsedi ve gözlerini kaçırdı - o kadar hızlıydı ki Ama'dan başka kimse fark etmedi.

Pawlin ne yaptığını biliyordu. Ama bundan emindi. Krala söyleyecek miydi? Yoksa bu bilgiyi başka bir şekilde mi kullanacaktı? Her iki durumda da Ama üzgün değildi. Keder'i almıştı ve onu Pawlin'in pelerininin altına sokuyordu, vaşağın sıcak bedeni çalınan Göz'ü Ama'nın göğüs kemiğine bastırıyordu.

Ne olursa olsun, Ama yaptıklarını geri almayacaktı. Yapamazdı.

Ama Emory'nin kendisini duvardaki kapı aralığına götürmesine izin verdi, Pawlin ve diğerleri onları içeride takip ederken ve Pawlin kapıyı yeniden demirlerken onunla birlikte bekledi.

Pawlin, Gib ve Rand'i, "Kral ve vaşak tam zamanında geldikleri için şanslısınız," diye uyardı. "Eğer genç kıza dokunmuş olsaydınız-"

"Asla yapmayız!" diye soluk soluğa bağırdı Rand, sesi daha da yükselmişti. "Genç kızın krala ait olduğunu biliyoruz!"

"O da öyle," diye cevap verdi Pawlin. "Şimdi, uyanık olun çocuklar. Sizin için bir işim var. Biriniz burada kalıp kapıya baksın. Diğeri de kapı bekçisini bulsun. Ona kaleden istendiğini söyleyin."

Gib ve Rand, kendilerine bir görev verildiği için hevesle başlarını salladılar. Gib kapının içinde nöbet tutmaya başladı, kollarını göğsünde çapraz bir şekilde kavuşturdu ve Rand köye doğru koşmaya başladı.

Gök gürültüsü yukarıda, gürültülü ve yakındı. "Yağmuru yürüyerek yenemeyiz," dedi Pawlin Emory'ye. "Yakınlarda bir yere sığınalım ve hanımefendi için bir araba çağıralım mı?"

"Ve Keder," diye araya girdi Ama.

Pawlin eğilerek, "Elbette hanımefendi," dedi. "Kimse sizi evcil hayvanınızdan ayırmayı aklından bile geçiremez."

Ama'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Daha birkaç saat önce kralın kendisi kasıtlı olarak Sorrow'u odasından almamış mıydı? Pawlin ona, kralın ve kâhyasının garip bir yükle köye doğru yola çıktığını söylememiş miydi?

Emory ve Pawlin'in eşliğinde köyün labirentine doğru yürürken bu sorular üzerinde düşündü. Bir binanın önünde durdular, bu bina evlerin basit dal ve budaklarından ziyade tuğladan yapılmıştı. Dışarıda ahşap bir tabela asılıydı ve üzerinde *SWALLOW* kelimelerinin üzerine kanatlarını açmış bir kuş işareti kazınmıştı.

Pawlin kapıyı çekti ve gürültülü sesler ve kahkahalar bir tufan halinde dışarı döküldü. Demek köylüler *buradaydı* ve bu yüzden sokaklar ürkütücü derecede sessiz görünüyordu.

Utangaçlık hisseden Ama içeri girdi, Emory onu takip etti ve ardından Pawlin kapıyı arkalarından kapattı. İnsanların içeri girdiklerini fark etmeleri bir an, kralın aralarında olduğunu anlamaları ise bir başka an aldı. Tanınma duygusu bir dalga gibi kalabalık meyhaneye yayıldı ve kalabalık bir anda sessizleşti, sonra da sustu.

Sorrow onun kollarında huzursuzca gerindi ama Ama onu hareketsiz tuttu.

"İyi insanlar," dedi Emory, "dışarıda fırtına var ama burada her şey yolunda ve kuru. Bize içki ve et getirin ve eğlencenize geri dönün. Bunu emrediyorum."

Sözleri, tıklım tıklım dolu barın içine düştüğü büyüyü bozmuş gibiydi ve sesler bir kez daha mırıldanmaya başladı.

bastırılmıştı. Barmen tezgâhın arkasındaki yerinden fırladı, öfkeyle eğilerek, "Bu bir onur, gerçekten, evet, öyle! Kral, kraliçe ve şahin de burada! Lütfen içeri gelin, içeri gelin, en iyi masamı sizin için hemen hazırlayacağım!" Onları meyhanenin tek camlı penceresinin önündeki en büyük masaya götürdü, burada üç adam fincanlarının başında oturuyordu ve havlusunu haşereleri kovar gibi salladı. "Uzaklaşın, uzaklaşın," dedi onlara.

Hemen ayağa kalktılar ve selam verip hoş geldiniz diyerek masadan ayrıldılar.

Barmen havlusunu ahşap yüzeyinde gezdirdi, tekrar eğildi ve "Size hizmet etmek benim için bir zevk olacak, eminim!" dedi.

Emory, Ama'nın pelerinini çıkarmasına yardım etti - aslındaawlin'in peleriniydi, ama hiçbiri bundan bahsetmedi- ve barmene, "Burada olduğumuz için mutluyuz. Şimdi bize bir iyilik yap, bunu kuruması için ateşin yanına as ve burada kendimize geldikten sonra bizi şatoya geri götürmesi için bir araba çağır."

"Oğlum!" diye bağırdı barmen omzunun üzerinden, damlayan pelerini alırken. Barın arkasından küçük, kirli bir yüz çıktı. Çocuk belki de uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu. "Kaleye git ve majesteleri için bir araba getir. Ve bu konuda akıllı ol, beni duydun mu?"

Çocuk başını salladı ve gözlerini ovuşturduktan sonra dışarı çıktı. Kapıyı açtığında, Ama yağmurun yeniden ve ciddi bir şekilde başladığını gördü ve çocuğun çenesini vücuduna yaslayıp soğuk, ıslak öğleden sonraya doğru fırladığını görmek ona acı verdi.

Ama bundan ya da başka bir şeyden şikâyetçi değildi. Hüznü kucağında güvendeydi ve Pawlin, vaşağın da yiyebilmesi için yemeklerinin yanında bir tabak et ve bir kase krema getirilmesini emrediyordu.

Barmen selam verip sıyrıldı ve Pawlin'in pelerinini kuruması için asmak, yiyecek ve içeceklerini getirmek için geri çekildi.

Etraftaki köylüler bir yandan kendi masalarıyla ilgileniyormuş gibi yaparken bir yandan da Ama'ya, krala ve sahibesinin yanındaki bankta güzelce oturan ve patisini temizlemek için yüzüne geçiren vaşağa gizlice bakıyorlardı. Yemekler gelmeden önce Emory masadan kalktı, Ama'nın tahminine göre büyük ihtimalle tuvaleti bulmak için. Pawlin.

"Beni takip ettin mi?" diye sordu. "Bütün gün nerede olduğumu biliyor muydun?"

Pawlin gülümsedi, yavaş ve rahat bir sırıtıştı. "Kralın genç kızı kadar değerli bir şeyin bağlanmadan uçmasına izin vereceğimi düşünemezsin değil mi?"

Ama Pawlin'in gözlerini dikerek kapattığı kuşu hatırladı. Pawlin'in bahsettiği başlığı ve kreansı da hatırladı. "Hayır," diye cevap verdi ciddiyetle. "Hayır, yapamazsın."

Etraftaki insanlar sıcak, korunaklı ve iyi beslenmiş olmanın keyfini çıkarıyor, kupalarını birbirine vuruyor, neşeleniyor ve keyifle içiyorlardı.

Emory masaya döndü ve yemek de hemen ardından geldi. Önlerine serilen yemeklerden ve barmenin kendisi için doldurduğu köpüklü fincandan memnuniyetle mırıldandı.

"Şimdi, Ama," dedi, kupasından içmek ve üst dudağındaki köpüğü silmek için duraklayarak, "evcil hayvanını kurtardığım için bana henüz teşekkür etmedin."

"Teşekkür mü ettin?" Ama sordu.

"Tabii ki! O yaramaz kediyi kovalamak için yağmura kim atladı sanıyorsun? Senin odandan kaçtıktan sonra onu yakalayana kadar sabahın yarısına kadar peşinden koşmuş olmalıyım. Ve kurtarmama teşekkür etmek için bana verdiği yaralara bak," dedi, uzun, kırmızı yaraları ortaya çıkarmak için kollarını yukarı iterek. "Gerçekten Ama, bundan sonra yaratığına daha sıkı göz kulak olman gerekecek."

Ama ne diyeceğini bilemiyordu. Deliriyor muydu? Tillie ona kralın, kraliçe annenin odasını ziyaret ettiği sırada Ama'nın odasına geldiğini ve Sorrow'u alıp götürdüğünü söylememiş miydi? Pawlin, kralı ve hizmetkârını köye doğru ilerlerken gördüğünü, yanlarında sadece vaşak olabilecek bir şey taşıdıklarını söylememiş miydi? Ama zihnini toparlamak için başını salladı ama hiçbir şey netleşmedi, hiçbir şey.

Yanlış anlamış olabilir mi? Bu kadar yanılmış olabilir mi?

Ve . . . *bundan sonra*. Emory, vaşağını düğüne ve sonrasına kadar yanında tutabileceğini ima ediyor olabilir miydi?

Emory onun konuşmasını bekliyordu. Ama kendi bardağından bir yudum alarak dudaklarını ıslattı. İçindeki içecek köpüklü, acı ve soğuktu ve Ama cevap vermeden önce büyük bir lokma yuttu. Sonunda şöyle dedi: "Özür dilerim kralım. Size henüz teşekkür etmedim. Gerçekten de beni bir kez daha kurtardınız, bu kez kalp kırıklığından. Kederimi bulduğunuz ve onu bana geri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Emory gülümsedi. "Her şey yolunda Ama," dedi içkisinden bir yudum daha alarak. "Her şey yolunda."

Doğru zaman mıydı? Onu şimdi zorlamalı mıydı? "Emory," dedi, sesinde bir titreme vardı, "ana kraliçe belki de

bana bir hediye ver."

Emory usulca güldü. "Kızlar, hep daha fazlasını isterler," dedi. "Ne istiyorsun, Ama? Mücevherler mi? Kürk mü? Yeni bir elbise mi?"

"Söz veriyorum," diye cevap verdi Ama, "eğer onu evcilleştirmeyi başarabilirsem, Hüznümü düğünden sonra da tutabilirim."

Emory başını sallayarak, "*Böyle* bir canavarı evcilleştirmek," dedi.

"Böyle bir kız

sen."

"Belki Pawlin bana yardım edebilir," diye geveledi Ama. Ona döndü. "Sen her canavarı evcilleştirebilirsin, bundan eminim, değil mi?"

"*Yapabilir* ve *yapmalı* çok farklı şeylerdir leydim," diye cevap verdi Pawlin, ama bu bir hayır demek değildi.

Ama Emory'ye, "En azından denememe izin ver," dedi. Şimdi yalvarıyordu.

Emory Ama'ya bakarken, Ama yüzünü, ellerini, duruşunu mümkün olan en iyi şekilde, Emory'yi bu hediyeyi, istediği tek şeyi ona vermeye ikna edebilecek şekilde düzenlemek için elinden geleni yaparken bir an geçti.

Sonunda Emory konuştu. "Deneyebilirsin," dedi. "Büyük olasılıkla Pawlin'in yardımıyla bile başarısız olacaksın, ama ben karışmayacağım. Ve eğer kediyi beni tatmin edecek şekilde evcilleştirmeyi başarırsan, o zaman Keder'in kalacak. Sana söz veriyorum."

"Ah, teşekkür ederim kralım," diye soludu Ama. "Teşekkür ederim."

Şatoya dönüş, ayrılışın korkutucu ve ıslak olduğu kadar kolay ve kuruydu. Emory'nin altın para bırakmak için ısrar ettiği meyhaneden, barmen eğilip krala hizmet etme şerefinin kendisine ait olduğunu, paraya gerek olmadığını söylemesine rağmen, sıcak ve kapalı arabaya, şatonun kapısına kadar yolculuk rahat ve konfor doluydu.

Arabada Emory, Ama'nın harap olmuş terliklerini çıkarmak için eğildi, iri, nasırlı elleri ısıtmak için ayaklarını kucakladı.

Şatoya vardıklarında araba onları neredeyse girişe kadar götürdü ve Emory Ama'yı kollarına aldı, Sorrow göğsünde uyuyordu ve onu eşikten kolayca geçirdi.

Ama yürümek istemediğini fark etti, yorulmuştu ve Emory onu şatodan geçirip odasına götürürken başını göğsüne yasladı, hizmetkârlar eğilip reverans yaptıktan sonra arkalarından fısıldaşıyorlardı, Emory'nin gücüne ve genç kızı bir kez daha kurtarmasına hayranlık duydukları her hallerinden belliydi.

Ama'nın odasının kapısına varıncaya kadar Emory onu yere bırakmadı ve sonra bunu neredeyse pişmanlıkla yaptı, sanki onu taşıma yükünden kurtulduğu için üzgündü.

Tillie kapı aralığından çıktı, krala reverans yaptı ve esneyip gerinen Sorrow'u Ama'nın odasına götürdü.

Emory, Ama'nın saçlarını şakağından geriye doğru taradı, ellerini avuçlarının içine aldı ve parmak boğumlarına kadar, on yumuşak, tatlı öpücük kondurdu.

"Dinlenmeli ve geçirdiğin travmayı atlatmalısın," dedi ve ellerinden başını kaldırdığında mavi gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Böyle bir havaya maruz kalmak tehlikeli. Üşütüp benden uzaklaşabilirsin ve o zaman ben nerede olurum? Kraliçesi olmayan bir kral, pek de kral sayılmaz, çünkü bir kraliçe hem yardımcısı hem de miras taşıyıcısıdır."

"Güvende olduğum ve Keder'imi geri aldığım için minnettarım," dedi Ama. Kendini Emory'nin sevdiği gibi yumuşak ve küçük göstermeye çalıştı.

Emory gülümseyerek, "Dinlen Ama, yanaklarına o güzel pembeliği geri getir," dedi. "İstersen bu akşam yemeğini odanda yiyebilirsin; annene pişmanlıklarını iletirim."

"Çok naziksiniz kralım," dedi Ama.

Sonra Emory yaklaştı, çok yaklaştı, öyle ki nefesi Ama'nın yanağını ısıttı. Sol eli beline dolandı, sağ eli Ama'nın ensesindeki hâlâ nemli saçları nazikçe avuçladı ve ağzını Ama'nınkine doğru eğdi.

Öpücüğü yumuşak ve uzun süreliydi, sanki okşamasının ağırlığı altında onu kırabileceğinden korkuyormuş gibi şefkatliydi ve Ama kendini çok hareketsiz tuttu, ağzını ve ellerini kabul etti.

Emory isteksizce öpüşmeyi kesti ve ciddi bir gülümsemeyle onu serbest bıraktı. "Yardımıma ne kadar ihtiyacın olursa olsun, sevgili Ama, bunu sağlayacağım."

Ama en güzel reveransını yaptı ve başını nazikçe eğdi. Emory ona doğrulmasını işaret edene kadar bu duruşunu her yalvaran gibi uzun süre korudu ve sonra alnına bir öpücük daha kondurdu. Sonunda Emory memnun bir şekilde gitmek için döndü ve Ama'nın aklından bir düşünce geçti, onu yağmurdan bile daha derinden ürperten bir farkındalık-

Beni en çok böyle seviyor. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda.

Altı

Kederin Dersi

Emory'nin kullandığı o küçücük *kelime* -eğer- Ama'yı umut etmeye zorladı.

Bu kelime, bu *eğer*, Ama'ya sadece Kederinin
Yanında kalmaya devam edecek, ama aynı zamanda belki de geleceği hâlâ güzel bir şeye dönüşebilir.

Eğer, diye düşündü Emory'nin kolunda bahçelerde dolaşırken.

Eğer, diye düşündü Emory ona ok atmayı öğretmeye çalışırken, ok nasıl dalgalanıyor ve hedefin gerisinde kalıyor diye gülerken.

Her akşam Emory ve ana kraliçeyle birlikte yemek yerken, bazen de salon sağır edici bir şekilde misafirlerle doluyken düşünüyordu.

Misafirlerin, hizmetçilerin ve hatta kendi Tillie'sinin gıdaklamalarına ve sorularına katlanırken, hepsinin yeterince uyuyup uyumadığını, yeterince yiyip yemediğini, aldığı iyi bakıma ve yediği iyi ete rağmen rengini, kıvrımlarını ve saçlarının parlaklığını *neden* kaybettiğini bilip bilmediğini düşündü.

Her gecenin sonunda, Emory onu odasının kapısına kadar götürürken, yüzünü, ağzını ve boğazını öperken, elbiselerinin kadife ve satenleri arasından göğüslerinin tümseklerini yoğururken (görünüşe bakılırsa zayıflayan vücudundan rahatsız değildi), onu kapıya doğru iterken, avlusunu karnına sürttüğünde düşündü.

Ama, diye düşündü, Emory sonunda onu serbest bıraktığında odasının kapısını kilitleyerek parmak uçlarını şişmiş dudaklarına götürdü, eğer Hüznünü tutabilirse, o zaman bu, o zaman bu, o zaman her şey buna değecekti.

"Bir yaratığı iradene teslim etmek," diye başladı Pawlin. Sorrow'un ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkmasından bir hafta sonra güzel, mavi kayraklı bir öğleden sonraydı; Pawlin ve Isolda, Ama ve Sorrow'la bahçede antrenman yapmak için buluştu, eldivenleri ve deri anahtarı yakındaki bir bankın üzerine atılmıştı. "Bu işin püf noktası

Doğru güven ve korku dengesi. Bu ve zamanlama. En iyi eğitilmiş hayvanlar, kendi güçlerinin tadına varmadan önce kırılanlardır. Ağa yakalanmış yetişkin bir şahin iyi bir avcı olabilir, bu doğru, ama asla yuvasından alınmış bir eyas kadar iyi olamaz. Annesinden uzakta olan yavru, efendisine -ya da olduğu gibi sahibine- bağlanır ve ısıtılmış metal gibi efendisinin istediği şekle sokulabilir."

Yuvalarından koparılmış, annelerinden çalınmış bebekler. Metale benzetilen, efendilerinin suretinde şekillendirilebilen ve yeniden biçimlendirilebilen yaratıklar. Bunların hepsi iğrençti, Ama'nın sırtındaki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. Pawlin, Ama'nın Hüzün'ünü kalede kalmasına izin verilebilecek bir yaratığa dönüştürmesine yardım etmek için gününden zaman ayırdığı için ifadesini nötr tutmaya - hatta minnettar olmaya - çalıştı.

Sorrow'un kalmasına izin verilecekse, yapmaması için eğitilmesi gereken bazı şeyler vardı ve Ama bunu biliyordu. Vaşak ısırmamalı, pençelememeli ya da büyümemeliydi; en önemlisi de Emory'yi tehdit etmemeliydi. Evcilleştirilmeliydi. Kontrol edilebilir olmalı. Ama onu koruyacaksa, kendisinden daha büyük güçlere boyun eğmeyi öğrenmeliydi.

Ve böylece Ama, Pawlin'in talimatlarını dinledi. Pawlin'le ilk tanıştığı kış bahçesinde, tasması Ama'nın yanında, Sorrow'la birlikte durdu. Şatoya geldiğinden beri her gün et yiyip krema içerek çok güzel bir şekilde büyüyen yavru kedi, bahçe yolunda yuvarlanarak eğleniyor, yere savrulurken yakaladığı büyük, gevrek kahverengi bir yaprağa vuruyordu.

Pawlin'in eldiveninin üzerine tünemiş olan Isolda vaşağı onaylamaz bir tavırla izliyordu, aşağı doğru eğilmiş gagası adeta alay ediyordu.

Pawlin, "Kedinizin çağrıldığında gelmesine ve söylendiğinde gitmesine ihtiyacınız olacak" dedi. "Dişlerinin arasına almış olabileceği bir şeyi bırakmasını sağlamak için bir komuta ihtiyacınız olacak. Duvardaki o gün Ama, kedinin sesine cevap vermemesi bence kötüye işaretti. Evet, gerçekten de kötüye işaretti."

Ama bu karamsarlığı görmezden geldi. "Saldırmak için bir komuta da ihtiyacı olacak, değil mi?"

Pawlin küçümseyici bir kahkaha atarak, "Canavarını kimsenin üzerine salmak için bir nedenin olacağını sanmıyorum," dedi. "Yemek için avlanmaya ya da kendini bir saldırgandan korumaya asla ihtiyacın olmayacak. Tüm günlerini kalede, hizmetkârlarınla çevrili, muhafızlar tarafından korunarak geçireceksin. Ve seni daha şimdiden bir ejderhadan kurtarmış olan Kral Emory ile evleneceksin.

Şato arazisindekilerden daha büyük bir tehdit. Eğer haşarattan korkuyorsanız, eminim onu fare öldürmek için eğitebilirsiniz."

Ama'nın şatodaki hayatında korkacak bir şey olmadığını söyledi kendi kendine.

"Canavarınızın öğrenmesi gereken en önemli şey, eğer size eşlik etmeye devam edecekse, sakin olmaktır. Kediler kıskanç yaratıklar olabilir. Daha küçük bir evcil hayvan için bu sadece bir rahatsızlıktır. Ama Hüznün büyüyecek ve güçlenecek ve ona senin sadece ona ait olmadığını öğretmeliyiz. Ona müdahale etmemeyi, yanlış yorumlamamayı öğretmeliyiz." Pawlin burada durakladı. Eldivensiz elini uzatıp Isolda'yı okşadı, başının tepesinden kuyruğunun turuncu uçlu tüylerine kadar uzun, yavaş vuruşlarla. "Kral burada mutlu olmanızı çok istiyor leydim. Ve vaşağınız tükendikten sonra, onu kaybedebileceğiniz düşüncesiyle ne kadar perişan olduğunuzu gördüğünde . Kral evcil hayvanınızın sizin için ne kadar önemli olduğunu şimdi anlıyor. Ne kadar nazik ve kibar bir kral, sizin tercihlerinizle bu kadar ilgileniyor!"

"Evet," diye hemen kabul etti Ama, ama sesi sanki bir soru soruyormuş gibi hafifçe yükseldi.

"Krala da bir hayvanın insana nasıl yardımcı olabileceğini ifade ettim. Tıpkı daha sonra bir çocuğun sizin için yapacağı gibi. Şimdi," dedi Pawlin, Isolda'yı kolundan yakınlardaki bir tüneğe aktararak, "başlayalım mı?"

Korkunç bir öğleden sonraydı. Pawlin tekrar ve tekrar Ama ve Sorrow'un arasına girdi, kollarını kaldırdı ve Ama'ya doğru yürüdü, bu sefer dişlerini gösterdi, bu sefer ayaklarını yere vurdu, başka bir zaman hızlı bir adım attı ve sonra parmak uçlarında, bir hırsız gibi. Sorrow onu korumak için her hamle yaptığında -bir hırlama, bir kabarma, araya girmek için bir adım ileri atma- Ama, Pawlin'in ona verdiği kelimeyle onu uyaracaktı: *Uzaklaş*.

Ama'nın ve Sorrow'un tüm dürtülerine ters düşüyordu. Kedi rahatsız ve şaşkın görünüyordu, kısa aralıklarla volta atıyor, gözlerini Ama'ya dikmiş, kısık, sabit bir ses - tam olarak bir hırlama değil, ama kesinlikle mutsuzluğunun bir ifadesi - arkaya dönük dudaklarının arasından çıkıyordu.

Hüznünü onu korumaması için eğitiyor olması Ama'yı hasta hissettirdi. Onun yardımına koşmak için *değil*.

Ama kendi kendine, bunun vaşağın kendi koruması için olduğunu söyledi ve tedirginlik hissini, midesindeki hızlanmayı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Pawlin agresif bir şekilde ona doğru ilerledi, her seferinde Sorrow'a "Git buradan!" dediğinde içi burkuldu.

Yine de kedi sonunda öğrenmişti. Sorrow, Ama'yı tehdit ettiğinde Pawlin'in üzerine atılmadığı ilk seferde, cebinden bir parça kuru et çıkardı ve ona fırlattı. Kedi eti havada dişlerinin arasında yakaladı ve çenesi kapandı.

"Akıllı kız," diye övdü Pawlin. "Şimdi, tekrar."

Et bir dönüm noktasıydı ve Sorrow onu aldığı andan itibaren eğitimi hızla ilerledi. Soğuk ve bir madeni para gibi parlak güneş öğle vakti yerini aldığında, Sorrow sezgilerini neredeyse tamamen görmezden gelmeyi öğrenmişti.

Pawlin'in onun ilerlemesinden duyduğu memnuniyet aşikârdı; sırıttı ve etle birlikte elini kabul etmeye gelen kediyi okşadı ve onu bol bol övdü: "Seni akıllı kız, seni akıllı kız!"

Ama onun artan zevkiyle birlikte Ama'nın kalbi de karardı.

Evcil hayvanı vardı. Dileği yerine gelmişti. Ama Pawlin ona son bir kez daha saldırıp iki bileğini de avuçlarının arasına alırken ve Sorrow hiçbir şey yapmadan oturup ödülünü beklerken, onu etkileyen Ama'nın elinde tutmayı başardıkları değil, kaybettikleri oldu.

Isolda, seyrettiği tünekten gagasını kanadının uzunluğuna doğru çekerek tüylerini temizledi. O hareket ettikçe, parmaklıklarından sarkan çanlar usulca şıngırdadı.

Tillie'nin teyzesi Ama'yı tavşan olmak yerine kedi olması konusunda uyarmıştı. Artık Pawlin'in ikiz pençesinden kurtulmuş olan bilekleri, sanki görünmez bir iz bırakmış gibi, Pawlin'in ellerinin acısını hâlâ üzerinde hissediyordu.

Ama Ama bir kedi değildi. Tavşan da değildi.

Her şeyden, hatta Keder'den bile kopmuş olan Ama ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği göğsünde bir basınç oluştuğu, fokurdayan, çaresiz bir acı olduğu ve bu acının kendisinden mi patlayacağı yoksa onu içinden mi boğacağı... Ama bunu da bilmiyordu.

Ana Kraliçe'nin Kalbi

Kışın ilk karı o gece yağdı. Ama açık bir pencerenin önünde durmuş karanlığa bakıyordu, odasının ateşi arkasından sıcak bir şekilde nefes alıyordu.

Ateşin yanında dinlenen Sorrow dışında yalnızdı, kehribar gözleri Ağır başını pençelerine dayamış, titreyen alevi izliyordu. Ama camı ve panjurları da açmıştı ve ellerini buz gibi demir parmaklıklara koyarak gecenin sessiz kadifesine doğru eğildi.

Rüyalar kadar karanlıktı. Hiç ay olmuş muydu? Bu mümkün görünmüyordu, bu gece gökyüzü o kadar siyahtı ki. Karanlıkta Ama kar tanelerinden hiçbir şey göremiyordu, ne beyazlığı ne de buzla öpüşen parıltıları. Ama gecenin, karanlığın ve karın ağırlığı girdap gibi dönüp kalınlaştıkça, sıcaklığın derece derece düştüğünü hissetti. Karı göremese de orada olduğunu *hissediyordu.* Hayaletler ya da gölgeler gibi düştüğünü, hareket ettiğini hissetti. Önseziler gibi, geleceğinden gelen fısıltılar gibi.

Arkasında sıcaklık ve ışık vardı; önünde ise ayaz, durgunluk ve nemli, ağır bir karanlık.

Ama dilinin dibinde bir karıncalanma hissetti, hatırladığı bir tat gibi. Ensesindeki ince tüyler Hüzün'ün tüyleri gibi diken diken oldu ve güçlü bir kesinlikle orada, arkasında bir şey olduğunu hissetti - olduğunu *biliyordu,* bunu omzundaki bir el kadar emin hissediyordu ... ama görmek için döndüğünde, sadece ateşin yalayan alevlerini ve önünde Hüzün'ün kıvrılmış yakın şeklini buldu.

Ama tekrar pencereye döndü ve kıpırdamadan durdu. Gözlerini kapattı, karanlığı derinleştirdi ve omzundaki gölge eli bir kez daha hissetmeye çalıştı, arkasındaki o şey hissini yeniden yakalamaya çalıştı.

İlk başta gelmedi. Sadece hayaleti gelecekti, soğukla birlikte sürünerek onu cezbediyor, buzdan parmaklar yüzünü okşuyordu. Artık arkasında hiçbir şey yoktu. Ama hareketsiz durdu, zorlukla nefes aldı, bekledi, uzandı, arkasındakinin onunla tekrar bağlantı kurmasını diledi ve alevin sıcaklığı bir aura oluştururken

Sırtının uzunluğuna, başının tepesinden boynuna, elbisesinin kadifesine, kalçalarına ve bacaklarına doğru yayılan sıcaklıkla Ama bir kez daha ürperdiğini hissetti; bir an daha kıpırdamadan durabilse neredeyse kavrayabileceği bir his. Arkasındaydı; onu çağıran geçmişiydi.

"Ölümünüzü yakalayacaksınız, bayan!" Tillie'nin gür ve hızlı sesi Ama'nın yarı yarıya daldığı hayal dünyasını paramparça etti. "Seni sağlıklı tutmaya çalışmak yeterince zorken bir de böyle soğuğa çıkıp hastalığı *davet* ediyorsun." Eteklerini savurarak odayı geçti, taşıdığı kürkleri Ama'nın yatağının kenarına bıraktı ve pencereyi kapattı.

Soğuk, Ama'nın yakın hafızasıyla birlikte fısıldayarak uzaklaştı.

"Senin gibi bir kız üşümemeli," dedi Tillie, sanki kendisine verilen bir emri tekrarlıyormuş gibi. "Senin gibi bir kıza göz kulak olunmalı."

"Benim gibi bir kız mı?" Ama sordu. "Ne tür bir kızım ben?"

"Bir hanımefendi," dedi Tillie. Şimdi ağır kürkleri yatağın üzerine yayıyor, kat kat ağırlık ve sıcaklık katıyordu.

"Ama bunu sana biri mi söyledi?" Ama sordu. "Üşümemem gerektiğini mi?"

"Bir hafta önce," dedi Tillie, "ve o zamandan beri neredeyse her gün. Kraliçe annenin kendisi. Vaşağını bulmak için fırtınaya koştuğun o gün, sanki bununla bir ilgim varmış gibi öfkeliydi, değil mi? Beni çağırttığında sen gideli bir saat bile olmamıştı. Beni sadece sözle dövdüğü için şanslıydım, bu kesin, gerçi yaralı dönseydin -ya da, Tanrı korusun, hiç dönmeseydin- cezamın bir dil kırbacı olmayacağından hiç şüphem yok. O gün beni iki kez aradı. Ðlkinde, senin kaçmana 'izin verdiğim' için beni uyarmak için -'i$e yaramaz budala' ve 'anlamsız budala' dedi sanırım. Ve o gece sen evde uyuduktan sonra beni tekrar çağırdı."

"O zaman ne istiyordu?" Ama, Tillie'nin başına dert açtığı için hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelerek sordu.

Kız durakladı, düşündü, zihnini geriye götürdü. "Bir bakalım," diye başladı. "Kral tarafından bulunup sağ salim eve dönmüş olmanın benim için ne kadar büyük bir şans olduğunu anlattıktan sonra, 'Hanımın gibi bir hanımefendi *senin gibi değildir* kızım,' dedi. Onun ihtiyacı olan bazı şeyler var ve bunları sağlamak senin görevin, en önemlisi de ısı." Tillie gözlerini kapadı, tam olarak ne dediğini hatırlamak için konsantre oldu ve tekrar konuştuğunda

iyi öğrenilmiş bir dersin şarkılı tonlamasıydı. "Ana kraliçe bana, 'Kar yağmaya başladığında, bekleyen kraliçe üşümemeli' demişti." Tillie sertçe başını salladı, sonra gözleri açıldı ve omuz silkti. "Ben de ondan af diledim ve işimi daha iyi yapacağıma söz verdim. Bir daha soğuğa kaçmana izin vermeyeceğime ve kar başladığında yatağını daha iyi örtülerle takviye edeceğime. Ve bu gece, işte kar ve işte örtüler." Giderek büyüyen kürk yığınını memnuniyetle okşadı.

Ama artık dinlemiyordu. Ana kraliçe Ama'nın üşümemesi gerektiğini söylemişti. Ama buzlu nehre ilk daldığı andan beri üşümenin ona nelere mal olduğunu hissetmiş olsa da -zihninin kararması, duyularının yavaşlaması- ana kraliçe bunu nasıl bilebilirdi ki? Ama bundan ona ya da başkasına hiç bahsetmemişti.

"Tillie," dedi Ama yavaşça, "ana kraliçe odalarını her zaman benim onu ziyaret ettiğim zamanki kadar sıcak tutar mı?"

"Evet," diye cevap verdi Tillie. Sohbet etme havasında görünüyordu. "Her zaman. Kış ya da yaz, fark etmez, odasında ateşin yanmasını emreder. Teyzem Allys, ana kraliçe ilk geldiğinde, kralla evlendiği geceden önce, gittikçe daha çok üşüdüğünü söylemişti bana. Hiçbir şey onu gerçekten ısıtamazmış. Ateşler sadece ayazı uzak tutmaya yarıyormuş, daha fazlası değil. O kadar üşümüş ki neredeyse ölüyormuş. Kalbi

-Giderek daha yavaş attığını söylüyorlardı, ama bunun doğruluğunu kim bilebilirdi ki? Kalbinin atışını dinleyecek pek kimse yoktu. Ama insanlar düğünden önce kalbinin neredeyse donmuş olduğunu söylüyorlardı. Bazıları hiç düğün olmayacağını, onun yerine cenaze olacağını düşündü. Ama evlendiler ve kalbini yeniden hayata döndürenin kralın öpücüğü olduğuna inanılıyor. Bazılarına göre ise onu ısıtan öpücüğünden çok bahçesiydi, çünkü kısa bir süre sonra karnında bir bebek vardı ve herkes bilir ki bir kadını çocuk büyütmek kadar hiçbir şey ısıtamaz."

"Ve o çocuk ... ... Emory miydi?"

"Başka bir şey değil," dedi Tillie. Şimdi örtüleri geri çeviriyor, yastıkları kabartıyordu.

"Ve kraliçe annenin başka çocuğu yoktu," dedi Ama.

"Sadece bir tane," dedi Tillie. Ve sonra, "Ondan önceki kraliçe anne ve *ondan* önceki kraliçe anne gibi, herhangi birimizin hatırlayabildiği kadarıyla. Her zaman böyledir; genç kız kraliçe tek bir oğul doğurur. O oğul büyür, erkek olur ve kendi kızını kurtarır, o da bir kız doğurur.

bekar oğul. Sizin için de öyle olacak, hanımefendi. Ve bahse girerim oğlunuz yakışıklı olacak! Kızıl saçlarınız ve Kral Emory'nin mavi gözleriyle."

"Tek bir oğul," dedi Ama yumuşak bir sesle.

Tillie, "Bu her zaman böyle olmuştur," diye cevap verdi.

Daha sonra, Tillie ısıtma taşlarını yerleştirdikten, Ama'nın elbisesini çıkarıp gece giysilerini giymesine yardım ettikten, sonra örtüleri çekip lambayı söndürdükten ve Ama'yı karanlıkta yalnız bıraktıktan sonra, Ama penceresinin dışındaki kar gölgelerini hatırladı.

Karı göremiyordu. Yağdığını da duyamıyordu. Ama orada olduğunu biliyordu çünkü havayı daha soğuk, daha soğuk ve daha da soğuk yapıyordu. Dünyayı daha da sessizleştiriyordu.

Keder'in kalan potansiyel vaadine, Emory'nin ilgisine ve Tillie'nin bakımına rağmen, geleceği kar gibiydi. Ama bunu hissedebiliyordu, ne görerek, ne koklayarak, ne de sesle. Ama içeri sızan soğukluktan.

Ama'nın Seçimi

İlk uykudan sonra, ama ikinci uyku bastırmadan önce, Ama Tillie'yi başucundaki feneri yakması için çağırdı.

"Tencereye ihtiyacınız var mı hanımefendi?" Tillie sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Ama ve Tillie'den ateşi közlerinden çıkarmasını isteyecekti ki, o daha konuşamadan Tillie şömineye yöneldi bile. Ama onun yeni kütükleri istifleyişini ve körükle közlerin üzerine hava üfleyişini izledi; sadece sabır, odun ve biraz havayla neredeyse hiç yoktan alevler çıkarıyordu.

Tillie başlangıçta körüğü yavaşça çalıştırdı; çok hızlı ve çok fazla hava közleri beslemek yerine söndürecekti. Ama ateşin ilk dalları tükenmeyi bekleyen odunları yalayarak yükseldiğinde, Tillie körüğü daha sert üfledi, ta ki bir *gürültüyle* ateş ciddi bir şekilde alevlenene kadar.

Tillie uzaklaştı ve Ama, desteklerle desteklenerek alevlere baktı. Bir kez daha yalnız kalan Ama, Göz'ü sakladığı yerden çıkardı, desteklerinden birinin dikişindeki bir açıklığa sıkıştırdı. Göz'ü vücudunda saklayamazdı; Tillie onu orada mutlaka görürdü, yine de büyük olasılıkla Ama'nın sırrına ihanet etmezdi. Yine de Tillie'den Ama'nın yaptıklarının yükünü taşımasını istemek haksızlık gibi geliyordu; bir Göz'ü alma suçunu gizlemenin cezasının ne olacağını kim bilebilirdi ki?

Bu yüzden, o gün Emory onu terk ettikten sonra sırılsıklam bir halde odasına döndüğünde, Tillie onu elbisesinden sıyırırken, Ama Göz'ü göğüslerinin arasına sıkıştırdığı yerden avuçlamış ve saklamak için ağzına atmıştı.

Tillie telaşla koşuşturmuş, cevaplanması gerekmeyen sorular sormuş ve su taşıyıcılarını banyoyu Ama'nın yanan ateşinin önüne koymaları için yönlendirmişti. Diğerleri gittikten ve Tillie ona sırtını döndükten sonra Ama, sarındığı çarşaf dışında çıplak bir halde yatağına gitmiş, Göz'ü battaniyelerin arasına sokmayı düşünmüş ve ummuştu ki

fark edilmeyecekti. Ama sonra bakışları desteklere takıldı ve içlerinden birinin, kırmızı olanın kenarındaki yarık dikişi gördü ve Ama bir göz kırpması kadar hızlı bir şekilde Göz'ü içine soktu.

Şimdi, birinci ve ikinci uyku arasındaki ürkütücü saatte, Ama Göz'ü tuttu, ateş onu aydınlatıyordu. Bal gibi turuncu-sarı renkteydi ve arkasındaki alevlerin parıltısı, Emory kazmasıyla onu öldürmeden önce vaşak annenin gözünün yaptığı gibi, Göz'ün hayatla parlamasını sağladı. Giyinirken oval aynada sık sık gördüğü için kendi gözlerinin de parladığını biliyordu.

Neden Göz'ü hâlâ saklıyordu? Ne de olsa dileği yerine gelmişti -Hüzün onun olmuştu, burada, bu odada güvendeydi ve evcil bir hayvan olmayı öğreniyordu. Kürkleri ve battaniyeleri geriye iten Ama, çıplak ayaklarıyla soğuk taşa basarak ayağa kalktı ve ateşe yaklaştı. Ocağın üzerine çömeldi, geceliği etrafında su topladı ve kehribar küreyi ışığa tuttu. Alevlerin, içindeki turuncu ve sarı tellerle nasıl oynadığını izledi.

Göz tehlikeliydi. Belki kendi başına değil - avucunun içine düzgünce sığıyordu, gerçek bir insan gözünden çok daha büyük değildi - ama temsil ettiği şey açısından. Yaptığı şeyi kanıtlıyordu. Ve onu duvardan kazımasından bu yana geçen günler içinde bu kadar uzun süre saklamış olması bile ona aptalca geliyordu. Sanki kadere meydan okuyordu. Yaptığı şeyi öğrenirse Emory onun kafasından bir göz çıkarır mıydı? Bütün dünyasının üzerinde *dengede* durduğu o değerli kelimeyi tekrar hatırladı: eğer.

Ama yavaşça, sessizce ateşin yanındaki yerinden kalktı ve Tillie'nin eliyle geceye karşı sıkıca kapatılmış olan pencereye doğru yürüdü. Pencere camı boş siyah bir aynaydı, odanın içinde ateşin ışığı vardı ve dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Ama aynada kendi yansımasının ona göz kırptığını gördü. Kalçalarına kadar inen, gevşek örgüler halinde bükülmüş uzun kızıl saçlarını gördü. Uyku önlüğünün bembeyaz kumaşını gördü. Kendi yüzünü, kendi gözlerini gördü ama yarı ışığın bir hilesiyle gözleri, kıvrılıp kapanmış avucundaki Göz gibi kehribar rengi değil, ana kraliçeninki gibi siyahtı.

Ama uzandı ve elini pencerenin buz gibi soğuk koluna koydu. Ne yapması gerektiğini biliyordu: bu pencereyi bir kez daha açmalı ve Göz'den kurtulmalıydı, hemen şimdi, gece ve karla örtülü. Tillie'nin teyzesini, dileği için ödediği bedeli ve dileğinin nasıl yerine getirildiğini hatırladı; hepsi de Göz'den bir an önce kurtulmak için iyi nedenlerdi. Ama bu

Parmaklarının arasında küçük bir güneş gibi parlayan, ateş ışığını kıran o kadar güzeldi ki, Ama onu bırakmak istemediğini fark etti.

Etrafındaki tüm dünyanın uyuduğu, karın usulca yağdığı o donmuş anda penceresini açabilirdi ve açmalıydı da. Sessiz, donmuş gecenin içine doğru fırlatmalıydı. Sabaha kadar kar onu silecek, Göz'ü derine ve iyice gömecekti. İlkbaharda karlar eridiğinde Ama çoktan bir kraliçe olmuş, büyük ihtimalle karnında müstakbel bir kral taşıyor olacaktı. Kimse bir kraliçenin gözünü almaya cesaret edemezdi. Bu şekilde gömüldüğünde, sanki hiç olmamış gibi, sanki Göz'ü duvardan hiç kazımamış ve ona dilek dilememiş gibi olacaktı.

Sırlar, tıpkı anılar gibi, kar, zaman ya da mesafe tarafından gömüldükleri için yok olmazlar. Kar erir. Güneş yörüngesini tamamlar ve başladığı yerden tekrar başlar. Atılsın ya da atılmasın, gömülü ya da değerli olsun, Göz koparılmıştı, hem de Ama'nın eliyle. Onu geri alamazdı.

Yavaşça, yavaşça, Ama elini pencere kolundan çekti. Kar gibi sessiz, pencereden çıktı. Yatağına döndü. Göz'ü kırmızı desteğin derinliklerine itti, dikişini elinden geldiğince sıkarak kapattı.

Ama battaniyelerin altına geri tırmanırken Keder esnedi ve gerindi, kürklerin altında kendini yeniden düzenlerken vaşağı rahatsız etmemek için elinden geleni yaptı. Başucundaki feneri söndürdü. Ateşin dans eden alevleri uzak duvara gölgeler gönderdi ve Ama onların arasından şekilleri seçme oyunu oynadı.

Dalları rüzgârda savrulan bir ağaç vardı.

Bir dalga vardı, kayalık bir sahilde köpüğe dönüşmüştü. Bir uçurum vardı, çok dik ve tehlikeli.

Orada, yukarıda, uçurumdan sanki o şekilde büyümüş gibi yükselen bir kale vardı.

Ve orada, Ama'yı gördü, o kadar yorgundu ki, ikinci uyku neredeyse üzerine çökmüştü - artık gözleri açık mıydı ki? Gördüğü bir gölge miydi, yoksa bir rüya mı, yoksa bir anı mı?.. Hain, sivri uçlu bir kuyruğu, sırtında merdivenlerden oluşan bir omurgası, katlanmış bir çift tendonlu kanadı ve büyük, üçgen bir kafası olan bir yaratık, duvarında gölge dumanıyla resmedilmişti.

Ejderhanın başı yavaşça döndü. Sonra, işte oradaydı - duvardaki göz, ejderhanın gözü, bir ve aynı, kehribar rengi, parlayan, hem vaatler hem de sırlarla dolu.

Ama döndü ve düştü, baş aşağı, kayboldu, korktu ve heyecanlandı, aynı anda uzay, zaman ve hafızanın dışında, ejderhanın gözünün derinliklerinde.

Cam Üfleyicisinin Personeli

Bir hafta daha geçip kale duvarlarının etrafında kar biriktikçe, Sorrow içeride tutulmaktan huzursuzlanmaya başladı. İleri geri, ileri geri volta atıyor ve pençelerini pencere pervazına koyarak donmuş dünyaya doğru miyavlıyordu.

Ama onu, "Dışarısı çok soğuk," diye azarladı, ama bu doğru değildi, dışarısı *Ama* için çok soğuktu, ateşe ne kadar yakın otururşa otursun, Tillie yatağının üzerine ne kadar kürk yığarsa yığsın, artık her zaman üşüyordu, korkunç derecede üşüyordu.

Büyüdükçe kürkü kalınlaşan ve koyulaşan Sorrow için hava çok soğuk *değildi.* Sivri ve siyah kulaklarının uçları, sanki Ama'nın ona söylediklerinden hoşlanmıyormuş gibi şimdi kafasına doğru düzleşmişti.

Gerçek şu ki, Sorrow bu tür havalar için yaratılmıştı. Dev pençeler, her bir pençe ve pençe yastığının arasından çıkan tüyler. Benekli kürkü o kadar yoğundu ki Ama'nın eli parmaklarını bastırdığında tamamen kayboluyordu. Kedinin hızlı, sert ve uzağa koşmak istediği açıkken, burada, bu odada, Ama'yla birlikte sıkışıp kalmasının gergin enerjisi.

Ama kendini küçük ve bencil hissediyordu.

Ve soğuk. Çok ama çok üşüdüğünü hissetti.

Günler giyinmek, yemek yemek, üstünü değiştirmek ve tekrar yemek, tencereyi kullanmak ve yatağına girip çıkmakla geçiyordu; kar taneleri gibi sürüklenip giden, önemsiz ve anlaşılması zor, birini diğerinden ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğu günler. Ve dışarıdaki kar yığını büyüdükçe, Ama sanki içeride kendisi de buza dönüşüyormuş gibi hissetti. Kalbi gittikçe daha yavaş atıyor gibiydi. Göz kapakları ağırlaştı, sanki görünmez buz sarkıtları her bir kirpiği ağırlaştırıyordu. Nefesi yavaşladı ve

sığ. Ateşin yanına oturmak için yataktan kalkmak bile imkansız bir angarya haline geldi.

Tillie'nin yüzü giderek daha da endişeli bir hal alıyordu. Ama'nın yataktan kalkmayı reddettiği ilk sabah, ilk karın yağmasından iki hafta sonra, "Kalkmalısınız hanımefendi," dedi. "Hareket etmek kan akışını hızlandırır. Orada öylece yatmak ... bu doğru değil!"

Ama cevap verecek enerjiyi toplamakta zorlandı. "Beni rahat bırak," dedi sonunda.

Tillie, Ama'yı ikna etmek istercesine, "Ve Pawlin'le gitmen gereken bir antrenman seansın daha var," dedi ama Ama sadece, "Beni rahat bırak," diye tekrarladı.

Tillie itaat etti. Ama mutfaktan iki çocukla birlikte kucak dolusu odun taşıyarak geri döndü ve odunları ateşin yanına yığmalarını emretti. Çaydanlık kaynadıkça oda ısındı, nemlendi ve güzel kokular yayıldı ama Ama yine de kalkmadı.

O ne bir kedi ne de bir tavşandı. Belki de yavaş yavaş ölüme yaklaşan ve kışın geçmesini bekleyen bir kertenkeleydi.

Ertesi gün Ama hâlâ yatağından çıkmayı reddedince, Tillie ısrar etti. "Hanımefendi," dedi, hem kürkleri hem de battaniyeleri geriye atarak, "hareket etmelisiniz." Ayakta durmasına yardım etmek için ellerini Ama'nın ayak bileklerine koydu ve nefesi kesildi. "Ah, hanımefendi," dedi, "bunca sıcaklığın altında nasıl bu kadar üşüyebiliyorsunuz?"

Tillie'nin elleri Ama'nın bacaklarını dağlar gibi yaktı ve sonunda onu sarsarak uyandırdı.

"Beni rahat bırakın," dedi Ama, battaniyelere tutunarak.

Ama Tillie onları almasına izin vermedi. "Kalkın hanımefendi," dedi hızlıca ve Ama da itaat etti.

Tillie Ama'yı ateşe götürdü ve orada onu giydirdi. Kalın siyah bir elbise. Deri bir yelek. Polar astarlı terlikler. Saçlar örülmüş ve topuz haline getirilmiş, sonra da sıcak tutması için Ama'nın kulaklarının üzerine çekilen bir başörtüsüyle örtülmüştü.

"Seni ısıtmak için bir şeyler yapılmalı," dedi Tillie, Ama'dan çok kendi kendine. "Ana kraliçe çok üşümene izin vermemem konusunda beni uyarmıştı. Aklıma gelen her şeyi yaptım!" Hayal kırıklığı içinde başını salladı. Ve sonra, sanki o an aklına gelmiş gibi, Tillie, "Sizi nereye götüreceğimi biliyorum leydim. Eğer ısınabileceğiniz bir yer varsa ..."

Sanki Ama'nın zihni uyuyordu, Tillie'nin onu nereye götürdüğü umurunda bile değildi. Odadan çıkıp bir koridora, bir merdivene, sonra bir diğerine ve bir diğerine daha.

Ama ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu. Belki bir dakika. Belki bir saat. Belki de sonsuza dek. Artık kalenin derinliklerine ulaşmışlardı, bu çok açıktı. Burası karanlık ve hareketsizdi. Burası mezar sessizliğindeydi. Karın altındaydılar. Gömülmüşlerdi.

Belki de hayatının geri kalanında Tillie'yi bu şekilde, itaatkârca takip edecekti. Ama için fark etmiyordu aslında: yatmak ya da hizmetkâr kızının peşinden gitmek. Bunların bir önemi var mıydı? Yemek yer ya da yemez, uyur ya da uyumaz, konuşur ya da konuşmaz, ölür ya da ölmezdi. Biri diğerinden daha iyi değildi.

Ama orada. Orada, ileride, ışık vardı. Yaklaştılar.

Sıcaklık. Buradan, hâlâ yüz adım öteden bile Ama koridorda kendisine doğru yuvarlanan sıcaklığı hissetti. Kalbinin hareket ettiğini hissetti, sanki sıcaklığın nereden geldiğini bilmek istermiş gibi sıktı ve pompaladı, sıktı ve pompaladı.

Adımları hızlandı. Önde giden Tillie geride kaldı. "Hoşunuza gideceğini biliyordum hanımefendi!" diye seslendi ama Ama cevap vermedi.

Koridorun sonunda, ardına kadar açık bir kapı.

Odanın geniş ağzından ısı tısladı. Büyülenen Ama, odanın içine doğru adım attı. Mutluluk veren sıcaklık dalgaları, etrafındaki havayı bozarak, gözle görülür dalgalar halinde üzerine çöktü. Ama gözlerini kapadı ve onu içine çekti, ciğerlerine çekti, göğsünden aktığını ve kollarına, bacaklarına, başına yayıldığını hissetti. Gözlerini açtığında kendini daha berrak hissetti. Daha güçlü. Meraklı.

Ve ufak tefek, gri saçları yüksek alnından geriye doğru taranmış bir adam gördü. Ağır deri bir önlük giymiş, elinde demir bir çubukla duruyordu; çubuğun ucunda sürekli hareket halinde tutmak için döndürdüğü küçük bir güneş parlıyordu. Ona bir kez başını salladı ve sonra odayı geçerek sıcaklığın kaynağına gitti: uzak duvarda, üç adam boyunda, ateşle gürleyen ve tıslayan devasa bir fırın.

Ve asasıyla ateşin içine girdi, kavurucu sıcak küre alevlerin içinde kayboldu.

Yine de çubuğu döndürdü, döndürdü, döndürdü. "Demek öyle," dedi Ama'ya dönüp bakarak. "Sen genç kızsın, kemiklerini ısıtmaya geldin."

"Evet," dedi Ama. "Nereden biliyorsun?"

"Sen ilk değilsin, son da olmayacaksın. Gel çocuğum," dedi ve yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur, beni çalışırken izle ve kendini ısıt. Olması gerektiği gibi."

Ama itaat etti. Tillie onu takip etmedi; belki de büyük ateş onun dayanamayacağı kadar sıcaktı.

Ama oturduktan sonra cam üfleyicisi onun odada olduğunu unutmuş gibi göründü ve işine geri döndü.

Ama izledi.

Cam üfleyicisi ateşten aldığı cam parçasını çalışma masasının çelik yüzeyinde yuvarladı. Yuvarladı, yuvarladı ve daha da mükemmel bir küre haline geldikçe, parıltı güneş ateşi turuncusundan en koyu kahverengiye doğru solmaya başladı. Ateşe geri döndü ve masaya geri döndü. Ateş, masa, ateş. Günışığı turuncusu. En koyu kahverengi. Tekrar turuncu. Hipnotize ediciydi, ileri geri gidişi, parlaması ve solması, kıvrımlı dönüşü.

Gittikçe ısınan Ama oturduğu yerde yumuşadı. Damarlarında kan dolaşıyordu artık; kanın bereketinden neredeyse sarhoş olacaktı.

Cam üfleyicisinin sonunda kürenin şeklinden memnun kalarak onu bir kez daha ateşe daldırmasını, ağzını metal şaftın en ucuna kadar indirip içine üflemesini ve ardından başparmağıyla açıklığı kapatmasını izledi. Sanki küre onun üflediği nefesi içine çekmiş gibiydi ve küre genişledikçe Ama da derin ve sıcak bir nefes aldı, ciğerlerinin kaburgalarına doğru gerildiğini hissetti.

Ve sonra, tekrar. Tekrar ateşe. Küreyi masanın üzerinde yuvarla. Isı. Üfle. Yuvarlan.

Lüks sıcaklık. Sıvı sıcaklık. Hacimli sıcaklık.

Emory ile geçirdiği ilk günlerdeki halüsinasyonuna, o rüyaya geri dönmüştü. Adam asasında güneşi tutuyordu ve Ama ona ulaşmak, onu ellerine almak için can atıyordu. Ayağa kalktı ve kendinden geçmiş bir halde cam üfleyicisinin masasına doğru yürüdü. Onun camı işleyişini izledi ve bu onu dışarıdan içeriye doğru ısıttı. Daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası için açgözlülük hissetti.

Bu onun küçültülmüş sevgilisiydi, güneş. Bakışlarını daraltti ve başını eğdi, gözlerini kırpmadan onun parlaklığına bakarak gözlerini yaktı. Patlayıcı alevlerden oluşan küçük, isyankâr bir canavardı.

Daha önce yaşadığı bir anı yeniden yaşama, bir anı akışına adım atma hissi onu boğdu. Burada, şiddetli ve parlak, güneş ve kendi kalbi bir bütün olarak tezahür ediyordu ve o bunu sevdi.

Kıvrımlarının turuncu-kırmızı tüylerini seviyordu; derisinin çalkalanmasını ve kaynamasını seviyordu; sıvı alevin patlayıcı püskürmelerini seviyordu; kıvrımların ve girdapların sessiz dansını seviyordu; ışıltısını ve parlaklığını seviyordu; hareketini ve sessizliğini seviyordu. Plazma nehirlerini, alev alev yanan kızıl püskürtülerini, bakır şeritlerini, sürekli değişen, yaşayan, nefes alan, atan, çalkalanan, özlem duyan küreyi sevdi.

Ama cam üfleyicisine bakarak, "Onu bana ver," dedi.

"Ne?" dedi cam üfleyicisi, dikkatini işinden almıştı. "Onu bana ver," diye tekrarladı Ama.

"Saçmalık," dedi. "Bu bir kadına göre bir sanat değil. Senin yerin ateşin yanıdır, onu kontrol etmek değil."

Ama'nın parmakları cam üfleyicisinin elinden asayı almak için kaşınıyordu. Parmaklarını yumruk haline getirdi. Ah, adamın asayı ona vermesini ne kadar çok isterdi.

"Kadın sanatı yumuşaktır," diye devam etti cam üfleyicisi. "Nakış ve iğne işi. Çocuklarla ilgilenmek. Onarmak. Kabul etmek." Küreyi bitirdi ve soğuması için bir rafın üzerine koydu. "Bu parça düğün ziyafetinizin fenerlerinden biri olacak," dedi. "Ayın yirmi birinci gününde, kış gündönümünde evleneceğiniz için yirmi bir tane olacak."

Düğün hazırlıklarının kendisine danışılmadan yapılması onu rahatsız etmeli miydi? Belki de. Ama onu daha çok rahatsız eden şey, cam üfleyicisinin onu kovmasıydı.

Ama taburesini ateşe yaklaştırdı ve yerine oturdu. Sabırlı olabilirdi, dedi kendi kendine. İzleyebilir ve öğrenebilirdi.

Ama'nın yolundan çekileceğinden emin olan cam üfleyicisi başka bir fener üzerinde çalışmaya başladı. Camın çubuğun üzerinde dönmesini izlemek, üflediği nefesle her bir topağın büyümesini izlemek hipnotikti ve Ama oturup ellerini kucağında kavuşturmuş, rafın her biri bir öncekinin neredeyse aynısı olan kürelerle dolmasını izledi.

Cam üfleyicisi Ama'nın orada olduğunu unutacak kadar zaman geçti ve sonunda bir soru sorduğunda, Ama biraz irkildi.

"Merak ediyorum," dedi Ama, "Gözler hakkında."

"Herkes Gözler'i merak eder," diye cevap verdi cam üfleyicisi, kendi gözleri bir kez daha sert bir şekilde işine sabitlenmişti.

"Her Gözü duvar için yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi cam üfleyicisi. "Elli yıldır yapıyorum. Benden önce de babamın işiydi, ondan önce de onun babasının."

"Peki ya Gözler?" diye sordu Ama. "Değişimi etkileme gücüne sahip oldukları doğru mu? Yani, gerçekten dilekleri yerine getiriyorlar mı?"

Cam üfleyicisinin yüzü, ateşin içinde bir küre daha çevirirken alevlerin sıcaklığıyla parlıyordu. O kadar zaman geçti ki -dakikalar- Ama cevap verebileceği umudunu yitirdi. Sonra, sonunda, "Zayıf dilek. Güçlü eylem."

"Belki de bazen," dedi kadın, "dilek eylemdir." "Ben filozof değilim," diye yanıtladı yaşlı adam.

Cam üfleyicisinin haklı ya da haksız olmasının bir önemi var mıydı? Gözler'in gerçek ya da hayali bir güce sahip olması bir şeyi, herhangi bir şeyi değiştirir miydi? Değiştirmezdi. Şu anda önemli olan cam üfleyicisinin neye inandığı ve Ama'nın bu inancı, ısıyla yumuşatılmış cam gibi, kendi arzularına uyacak şekilde nasıl şekillendirebileceğiydi. Zayıflar, dedi, diler. Ve güçlüler ...

Ama tünediği yerden bir kez daha kalktı. Üç adımda cam üfleyicisinin yanındaydı ve açık olan elini uzattı. İçindeki ve dışındaki ateşle aydınlanan Ama, "Asayı bana ver," dedi. Sesi alçak ve kararlıydı. "Bana bunu nasıl yapacağımı göster. Cam nasıl yapılır. Ateşi nasıl kullanacağımı. Emrediyorum."

Cam üfleyicisi ağzını sıkıca kapattı. Ama'nın anladığına göre, sözlerinin Ama'yı harekete geçirmesini istememişti. Yine de, Ama onun bekleyen kraliçesiydi ve bu ona biraz saygı duymasını sağlamış olmalıydı, çünkü isteksizce de olsa ona enstrümanını uzattı.

Ama'nın Kazası

Ama kalenin derinliklerinde, dövme ateşinin önünde ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar güçlendi.

Cam üfleyicisi ilk başta Ama'ya güvenmedi; onun hemen arkasında durdu.

Elini dirseğine koymuş, aptalca bir şey yaparsa onu her an ateşten uzaklaştırmaya hazırmış gibi, "Dikkat et, dikkat et!" diye bağırarak cam parçasını çubuğun üzerinde döndürüyor, ateşe daldırıyor, çıkarıyor, tekrar döndürüyor, tekrar, tekrar.

Ama günleri rutine bindikçe -kahvaltısını odasında yapar, sonra cam üfleyicisinin odasına gidip ateşin başında durur ve çalışır, sonra akşam yemeği için giyinmek üzere odasına döner, sonra da Emory ve ana kraliçeyle ağır bir yemek yerdi- cam üfleyicisi daha rahat olmaya başladı ve Ama yaptığı işle bu sanat için bir yeteneği olduğunu kanıtladı.

Doğru, Sorrow'u odada yalnız bırakmaktan kaynaklanan sürekli, iğneleyici bir acı vardı. Ama şimdi Ama ateşten ve işinden uzak kaldığında da acı çekiyordu. Sorrow'la birlikte Ama cam için acı çekiyordu; camla birlikte Ama arkadaşı için acı çekiyordu.

Ateş odasındaki üçüncü gününde iki aşkını eşleştirmeye çalışmıştı ama vaşak eşiği geçer geçmez, daha büyük ateşin yanına bile yaklaşmadan nefes nefese kalmaya başlamıştı. Pembe dili ağzından dışarı kıvrıldı, ucundan tükürük damlacıkları uzandı; sıcak havayı dışarıda tutmak istercesine gözlerini yarıklara indirdi; içinden tek bir keman notası gibi tiz ve keskin bir sızlanma sesi çıktı.

Ama onu Tillie'ye teslim etmiş, o da önceki günlerde olduğu gibi Ama'yla birlikte cam üfleyicisinin odasına kadar yürümüş ve kıza Sorrow'u yukarıdaki odasına geri götürmesini söylemişti. Ama'nın aşağıda geçirdiği zaman saatlere yayıldıkça, Hüzün'ü terk ettiği için hissettiği suçluluk duygusu, aldığı zevkle, ruhunun gerilmesi ve çözülmesiyle dengeleniyordu.

Emory müstakbel gelininin yüzündeki bu değişimden çok memnun olmuştu. Ancak kral, Ama'nın günlerini dövme ateşinin yanında geçirdiğini bilse de, cam üfleyicisi, Ama'nın sadece ısınmak için mi yoksa aktif olarak cam eserlerin yaratılmasına katılmak için mi burada olduğu konusunda ayrıntılara girmemenin belki de en iyisi olacağını önerdi. "Burada ne yaptığını *herkese* söylemene gerek yok," dedi mırıldanarak, Ama'nın en yeni heykelini -kırılan bir dalga gibi gümüşi bir su püskürmesi- dikkatlice yüksek bir rafa yerleştirirken. "'Bekleyen kraliçeye hayallerine *kapılmamasını* emretmek bana düşmez, ama Harding'in sosyal düzenini bozmak da bana düşmez."

Yine de Ama'nın eserlerinin ocaktan düzenli olarak kaybolması ve ziyafette cam üfleyicisinin yaratıcılığındaki ani yükseliş hakkında duyduğu konuşmalar, cam üfleyicisi çalışırken ellerinin arasında tıkırdattığı altın paralarla birleşince, Ama'ya yaşlı zanaatkârın onun ocaktan gittiğini görmek için pek de acele etmeyeceğini söylüyordu.

Ama'nın herkesten -Tillie'den, kraliçe anneden ve en çok da Emory'den- aldığı iltifatlar, pembeleşmiş yanakları, gülümsemeye dönüşmüş ağzının dolgunluğu, göğüslerinin korsesinin içinden kabarmış ekmek gibi kabarmış gibi görünmesi, cam üfleyicisiyle vakit geçirmeye başladığından beri sağlığındaki iyileşmeyi kanıtlıyordu.

Emory bir gece, akşam yemeğinden sonra odasının kapısının hemen dışında kulağına, "Sıcak sana iyi geliyor," diye mırıldandı. Ama, her zamanki gibi, Emory kulağına sıcak ve nemli bir nefes verirken, elleri omuzlarından aşağıya, kollarından aşağıya, beline ve iki eliyle tutup sıktığı göğüslerine doğru süzülürken hiç kıpırdamadan durdu. "Yakında seni içten ısıtacak kişi ben olacağım," diye söz verdikten sonra alt dudağını dişlerinin arasına alıp ağzına götürdü ve şişmesine neden olacak kadar sert bir şekilde emdi.

Ama Ama'nın çiçek açan sağlığının sorumlusu yalnızca sıcak değildi. Ama ona iyi gelenin yaptığı iş olduğunu biliyordu. Belki de sıcaktan daha fazla, belki de her ikisinin birleşimiydi - sürekli ateş, kaynayan ve sıcak ve her gün yaptığı yaratımlara kanalize etme hissi.

Yarattığı parçaların kısa sürede yok olması, Ama'nın onları yapmaktan aldığı zevk için adil bir değiş tokuştu, ama yine de fırın odasına döndüğünde son eserinin satıldığını görmek her seferinde bir acıya neden oluyordu. Çünkü Ama, camdan heykeller yapmaktan daha fazlasını yapıyormuş gibi hissediyordu; cam ısınıp eridikçe, ellerinin altında şekil değiştirdikçe

ve nefesi, ona kayıp hafızasından, kaçırılmadan önceki hayatından görüntüler çıkarıyormuş gibi geliyordu.

Köpüğe dönüşen gri bir dalga.

Bir uçurumdan yükselen keskin kenarlı bir

kule. Lal taşı bir gül, eli kadar büyük.

Narin bir dala tünemiş mavi göğüslü bir kuş.

Sarı bir küre, güneş gibi yuvarlak ve mükemmel.

Bir dizi yassı yeşil yaprak, gelişigüzel bir araya yığılmış.

Ama Emory tarafından kurtarıldığından beri hiç yeşil yaprak görmemişti; hatırladığı tüm hayatı boyunca önce sonbahar, sonra kış olmuştu. Kırmızı gülleri de hiç görmemişti ama yine de onları ısı ve camdan şekillendiriyordu. Tüm parlak kuşlar kış için güneye uçmuştu ama yine de Ama onları birbiri ardına yapıyordu, mücevher kuş sürülerini ve onları yaratırken sanki şarkılarını duyuyordu. Kırmızı yaprakları işlerken gülün kokusunu aldı; büyüyen yeşil yaprak yığınlarını oluştururken mumlu yapraklar arasındaki rüzgarın fısıltısını biliyordu.

Bu şeyler nereden geldi? Geçmişinden mi? Rüyalarından mı? Camı ve ateşi işlerken, nesneler yapmaktan daha fazlasını yaptığını hissediyordu. Sanki alevlerden ve sıcak yumuşak camdan kendi benliğini oluşturuyordu. Ama, diye düşündü, kendini gerçekleştiriyordu - yani, camla çalışırken, kendi benliğini daha gerçek hale getiriyordu.

Ama pembe, kırmızı ve şeftali tonlarında camdan bir dizi vazo yaptı. Bu uzun ve inceydi; bu ise sığ ve geniş dudaklı. Üçüncü vazo üzerinde çalışırken, bu vazo bir nehir gibi dış kenarı boyunca şeffaf camla çevriliydi ve ilk yanığını aldı.

Her şey bir anda oldu; kabın şeffaf nervürünü üflerken yanlış adım attı, bileğini çevirdi ve ayağı takıldı. Düşmeden önce kendini yakaladı ama içgüdüsel olarak uzanıp heykeli kurtarmak istedi, erimiş cam arduvaz zemine düşerken onu sol elinin avucuna aldı.

Elinden dondurucu soğuk hissi verecek kadar yoğun bir sıcaklık geçti ve parmakları acıdan kıvrandı. Yarım saniye sonra vazo arduvaza çarparak paramparça oldu ve parlak keskinlikteki parçalara ayrılarak çınladı.

Ama bir an için ateş gibi yanan camı tutan avucuna baktı. İltihaplanmış, kızarmış ve öfkeli etinin üzeri opalin camdan ince bir deriyle kaplanmıştı. Ama parmaklarını büktü ve cam kaplama hala derisine yapışık halde ince bir kırık ağına dönüşerek parçalandı.

Bir an önce çok şiddetli olan acı, Ama elini esnetip düzelttikçe azaldı. Cam terazi gibi hareket etti.

Çarpışmayı duyan ama yanmayı görmeyen cam üfleyicisine, "Kırıkları süpür ve uzaktaki kovaya koy," diye emretti. "Başka bir şeyde kullanılmak üzere tekrar eritilebilirler."

Sesi Ama'nın kulaklarına çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi ve hemen cevap vermedi, hala camla kaplı avucunun gerilmesini ve gevşemesini, gerilmesini ve gevşemesini izliyor ve derinlerden gelen hafızanın tırmalayıcı çekimini hissediyordu.

Sonunda elini bırakıp yere baktı. Cam kırıkları ayaklarının dibindeki parçalanmış vazodan sekerek dışarı fırlamıştı, büyük parçalar merkezde, daha küçük ve daha küçük parçalar ilk büyük çarpışmanın etrafında dönüyordu.

Parçalar, bir balıktan yeni kazınmış pullar gibi berrak, şeftali ve pembemsi grinin tüm tonlarındaydı. Ama yavaşça onların arasında diz çöktü. Sağ eliyle büyük parçalardan birini aldı. Bir mumun alevi onu arkadan aydınlattı ve Ama cam parçasını bir o yana bir bu yana çevirerek ışığı yakalayıp yansıttı.

Bu parçaları eritmeyeceğine karar verdi. Gerçekten de, az önce aklına gelen görüntüyü yaratmak için çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Sonra, sol elinde zonklayan acıya rağmen, Ama sağ eliyle cam parçalarını toplamaya başladı.

Kralın Konukları

Ama topladığı parçalarla uğraşacak vakti olmadı, çünkü Tillie çok geçmeden onu alıp götürmek için ocaklığa geldi.

Ama, Tillie'yi artık tanıdık gelen koridorlarda ve odasına kadar takip ederken yaralı elini elbisesinin kolunun altına sakladı ama Tillie, Ama'nın elbisesinin bağlarını çözüp onu çıkarmasına yardım ettikten sonra artık saklamak mümkün değildi.

İç çamaşırlarıyla ateşin önünde duran Ama, Tillie'nin yüz ifadesini izledi, çirkin kırmızı yaraları, Ama'nın avucundaki erimiş cam parıltısını fark etti; önce hizmetçi kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Ama'nın eline dokunmak için uzandı, sonra bu yanığın *kendi* bedeninde ne anlama geleceğini, bekleyen kraliçeye böyle bir zarar gelmesine izin verdiği için başının ne kadar belaya gireceğini anlayınca ağzı titredi, parmakları titredi ve onları geri çekti.

"Ah, hanımefendi," diye fısıldadı Tillie.

O gün yalnız değillerdi; Rohesia ve Fabiana da giydirme işlemine yardım etmek için hazır bulunuyorlardı ve şimdi Ama'nın yatağının ayakucunda sessizce bekliyorlardı; yüzlerindeki ifadeyi okumak çok kolaydı: Rohesia şok olmuştu; Fabiana ise şekil bozukluğundan iğrenmişti.

"Sen," dedi Tillie, Rohesia'ya dönerek, "git ve teyzemi getir. Ona ilaçlarını getirmesini söyle."

Rohesia başını salladı ve odadan fırladı, kapıdan geçip koridorda bir etek fısıltısı içinde kayboldu.

"Sen," dedi Tillie Fabiana'ya, "camı kaldırmama yardım et."

Tillie ellerini Ama'nın kollarına koydu ve onu ateşin önündeki sandalyeye oturttu, sonra Ama'nın hasarlı elini iki elinin arasına aldı. "Ah, hanımefendi," dedi yine, sesi paylaşılan acıyla çiğdi.

Ama gözlerini kırpıştırarak eline baktı. Artık acımıyordu -çok fazla değil- ve elini bir o yana bir bu yana çevirdiğinde, derisiyle kaynaşmış olan cam ışıkta parıldıyordu. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdığında cam çatırdadı. Bir bakıma, diye düşündü Ama, bu aslında oldukça güzeldi.

Fabiana ve Tillie Ama'nın ayaklarının dibinde diz çökerken keder uyudu ve Tillie Ama'nın elini sıkıca kavradı. Sedefli pençeler gibi uzun tırnakları olan Fabiana'ya başıyla işaret etti ve camı Ama'nın avucundan parça parça çekme işine başladı.

Fabiana ilk parçayı tırnaklarıyla sıkıştırıp çekti ve yukarı çıktı -ah, *işte* acı, bir iğne ucuna döndü- ve onunla birlikte Ama'nın etinden bir tutam ve ardından bir damla kan geldi.

Belki de acıydı. Belki de Fabiana'nın tırnakları arasına sıkışan cam parçasının görüntüsüydü. Belki de kanın kabarmasıydı. Sebep her ne olursa olsun, Ama bayıldı, aniden başı döndü, etrafındaki oda tek bir ışık noktasına dönüştü ve sonra her şey karardı.

Uyandığında kendini yerde, elleri temiz beyaz çarşaflara sarılmış, Sorrow yanına kıvrılmış, Fabiana gitmiş, Tillie ve teyzesi Allys ona bakarken buldu.

"Sadece bir büyü geçirdin, hepsi bu," dedi Tillie ve sesinin tanıdıklığı, Sorrow'un vücudunun sıcak baskısı (çünkü Ama bayıldığında yakınına taşınmıştı), Allys'in tek yeşil gözündeki keskin ifade, Ama'nın gözlerini tekrar kapatmasına neden oldu.

Tillie ve Allys, Ama gözlerini kırpıştırarak açana kadar çömelmiş, sessiz bir şekilde beklediler ve sonra tekrar bayılma ihtimaline karşı onu sıkıca kavrayarak ayağa kalkmasına yardım ettiler ve onu şömine başındaki sandalyesine geri oturttular.

"Kral bunu gördüğünde ne diyecek bilmiyorum," diye endişelenen Tillie'nin bakışları Ama'nın sargılı elinin üzerindeydi.

"Neden bir şey söylesin ki?" Ama sordu.

"Ah, hanımefendi," dedi Tillie, "bir erkek kadınının yaralanmasından hoşlanmaz."

Allys hiçbir şey söylemedi. Keten rulosunu ve merhem kavanozunu aldı ve onları Tillie'ye uzattığı ipli bir torbaya yerleştirdi. "Yarayı sabah akşam taze taze sar," diye talimat verdi. Sonra başını Ama'ya doğru salladı ve "Kendinize iyi bakın, hanımefendi" dedi.

Allys gittikten sonra Tillie bir fincan arpa çayı hazırladı ve Ama'ya uzattı. "Keşke bu akşam burada, odanda kalabilseydin," dedi, "ama bu mümkün değil. Düğün konuklarının ilki geldi ve orada

onurlarına bir ziyafet verilecek. Dış Lessing'den asilzade Grant ve karısı, oğullarının bir kısmıyla birlikte."

"Beklenmedik bir durum mu?"

Tillie, "Bu sefer sadece dört kişi," dedi.

"Dış Lessing'den asilzade Grant ve karısının kaç oğlu var?" Ama çayını yudumladı ve Tillie'nin gözlerinin arasındaki endişe çizgisini yumuşatmak için sesini hafifletmeye çalıştı.

"On bir," dedi Tillie küçük bir gülümsemeyle. "Ve iki kızım var, gerçi ikisi de çoktan evlendi." Durakladı ve sonra, "Onlar şimdi gelecek olan neredeyse sonsuz düğün konuklarının ilki, hanımefendi. Düğüne sadece iki hafta kaldı. Bu öğleden sonrayı size gelinlik provası yaparak geçirmeliydik ama onun yerine ..." Tillie'nin gözleri Ama'nın sargılı eline döndü. Hâlâ üzerinde sadece iç çamaşırları olan Ama bunu gizleyemiyordu.

Kapı çalındı. "Bir dakika," dedi Tillie ve Ama'nın en uzun kollu koyu kırmızı eteğini alıp Ama'nın giymesine yardım etti.

Tillie bağcıkları bağlamayı bitirdiğinde, "Girin," dedi ve Fabiana kapıyı iterek açtı.

"Ana kraliçe sizi odasında bekliyor," dedi Fabiana. Yüzündeki sinsi ifade geri dönmüştü.

Tillie tükürdü, "Koşup ispiyonladın mı, seni yeşim taşı?"

Fabiana çenesini kaldırdı. "Ana kraliçe kalesinde neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyor, değil mi?"

Fabiana çenesi hâlâ dik bir şekilde oradan ayrıldı ve Tillie içini çekerek gözlerinin arasında yeniden beliren çizgiyi ovuşturdu. "Öyleyse, ziyafetten önce ana kraliçenin odasına," dedi, belki kendi kendine, belki de Ama'ya; hiç fark etmedi. Ve sonra Ama'yı hazırlama işine koyuldu.

Tillie'nin Ama'yı göndermeden önce yaptığı son şey, elbisenin kolunu çekiştirerek altındaki keten bandajı gizlemek oldu.

Ama kraliçe anneyi yatarken buldu, etrafta yastıklar ve kediler vardı. Gözleri kapalıydı, başı uykuya dalmıştı ama kucağındaki kedinin -küçük, kara- mavi gözleri sonuna kadar açıktı. Kapıdan içeri girdiğinde Ama'ya kilitlendiler ve kuyruğu seğirdi.

Ama kedinin gözlerinden başını kaldırdığında, ana kraliçenin gözlerinin artık açık olduğunu ve kedinin gözleri gibi kırpışmadığını gördü.

"Ama." Ana kraliçenin sesi titriyordu. "Duyduğuma göre kendini yaralamışsın çocuğum."

"Yaptım," diye yanıtladı Ama.

Ana kraliçenin eli yataktan kalktı ve altında dinlenen bir tekiri rahatsız etti. "Gel," dedi ve Ama gitti.

Ama elini ana kraliçenin elinin içine koydu. Sıcaktı.

Ana kraliçe Ama'nın bandajının düğümünü çözdü ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. Allys'in jölesiyle kaplanmış sızıntılı yarayı, gergin pembe deriyi görünce ağzı mutsuzca büzüldü. "Bunun olmasını mı istiyordun?" diye sordu, gözleri hâlâ Ama'nın yanığında.

"Tabii ki hayır." Ama elini çekmeye çalıştı ama ana kraliçenin tutuşu daha da sıkılaştı.

"Doğruyu söyle," dedi.

"Ben doğruyu söylüyorum." Ama sesini ana kraliçeninki kadar kararlı olmaya zorladı. "Şimdi elimi bırak."

Ana kraliçe gülümsedi. Yavaşça, tutuşu gevşedi. Ama elini geri çekti.

"Neden yanık *isteyeyim* ki?" Ama bandajı yeniden uygulayarak sordu. Ana kraliçe, "Herkes bir yere salınır," diye cevap verdi.

"Elimi yakmak gibi bir niyetim yoktu," dedi Ama. Düğümü yeniden bağlamakta zorlanıyordu.

Ana kraliçe Ama'ya yardım etmesine izin vermesini işaret etti. Bir anlık tereddütten sonra Ama razı oldu. Bandajı bağlarken, ana kraliçe şöyle dedi: "Benden önceki kraliçe - kralımın annesi - onun acıdan kurtulduğunu söylerler. Bu kaleye genç kız olarak ilk geldiğinde, böyle şeyleri denemek için çok çekingendi. O zamanlar, kurtuluşu gözyaşlarında bulmuş. Derler ki, kurtarıldığı günden düğün gününe kadar her gün ağlamış. Daha sonra kocam olacak olan oğlu dünyaya gelmiş ve o daha bebekken, göğüsleri onun için sütle dolup taştığında, gözyaşları bir süreliğine kurumuş. Ama daha sonraki yıllarda - oğlu büyüdükten ve artık ona ihtiyacı kalmadıktan sonra, çünkü bu işler böyle yürür, böyle gitmesi gerekir - o zaman kurtuluşu acı çekmekte buldu."

"Acı içinde mi?" Ama sordu.

Ana kraliçe başını salladı. "Önce küçük şeylerdi. Kendini beslemeyi reddetti. Günlerce uyanık kalmaya zorladı. Sonra, bu ağrılar artık acıtmadığında, daha keskin şeylere geçti. Nakış iğneleri kaydı

tırnaklarının altında. Korseler kaburgaları çatlatacak kadar sıkı çekilmiş. Mideye kramp sokmak, bağırsakları boşaltmak için zehir damlaları."

Ama'nın avucu sanki küçük bir kalpmiş gibi zonkluyordu.

"Sonunda bu acılar da acıtmayı bıraktı, ona arzuladığı rahatlamayı getirmeyi bıraktılar. Ve böylece, yatağın direğine dolanan ipe geldi sıra - işte, şu," dedi ana kraliçe, kendi perdeli yatağının ucundaki direği işaret ederek. "İki kez düğümlenmiş bir ip, bir kez direğin etrafına, bir kez de boynuna. Son kurtuluşu."

Ama gözlerini kırpıştırdı ve sanki ölü kraliçeyi orada, boynunda sallanırken görür gibi oldu, süslü püslü giyinmiş ve güzel örgülerle süslenmişti ama yine de ölüydü.

"Eğer acı içinde değilsen," diye devam etti ana kraliçe, "başka bir yerde rahatlıyorsundur, bu kesin. Ne yapıyordun acaba? Rengin geri geldi kızım."

Ama camını hatırladı; köpüğe dönüşen gri dalgasını. Bir
uçurumdan yükselen keskin kenarlı kulesini.
Lal taşı gülü, eli kadar büyüktü.
Mavi göğüslü kuşu, narin bir dalın üzerine tünemiş.
Onun sarı küresi, güneş gibi yuvarlak ve
mükemmel-

Ve ana kraliçe onun yüzündeki anıyı, Ama'nın hissettiği zevki okudu. "Düşündüğüm gibi," dedi ve gülümsedi. "Bir yol buldun, değil mi zeki kız, bir kaçış yolu."

"Peki ya sen?" Ama dedi. Sesi yüksek ve meydan okur gibiydi. "Serbest bırakılmanız nedir?"

"Kedilerim, tabii ki," diye yanıtladı ana kraliçe, yanında kıvrılan tekiri okşayarak. Kedi mırlamaya başladı. "Benim için her zaman kedilerimdir."

Hiç bitmeyecek bir gündü, Ama'ya öyle geliyordu. Tillie onu ziyafet için serbest bırakmadan önce, Ama'nın saçlarıyla uğraşır, mücevherleri örgünün içine sokar, tekrar tekrar "dikkat dağıtma" ve "gözü yukarı çekme" diye mırıldanırdı.

Sonra, tam Ama'yı odadan gönderirken onu geri çağırdı. "Bandajın beyazı elbisenin rengine göre çok sade kalmış," diyerek keteni çözdü ve yanığı tekrar gördüğünde rahatsızlıkla tısladı. "En iyisi kolunu elinin üzerinde tutman. Şansınız varsa kimse fark etmez."

Masanın yanında onu beklediler -asil Grant, karısı ve dört oğlu, eğildiler, reverans yaptılar, başlarını salladılar ve gülümsediler, yediler, içtiler ve kadehlerini onun şerefine kaldırdılar ve Ama gülümsedi ve yapması gerektiğini bildiği gibi başını onaylamak için eğdi ve gece boyunca içinin donduğunu hissetti, bir rol kabuğunun içinde dondu, duruş ve poz.

Pawlin de masadaydı, Emory'nin sağında oturuyordu ve şimdi tabaklarındaki et olan sülünü kesen oydu ve avın hikâyesini anlatarak masadakileri eğlendirdi.

"Acımasızdır Isolda'm," dedi Pawlin, dişleriyle sülünün göğsünü parçalayarak. "Bir kez avına saldırdı mı, geri dönüşü yoktur. Merhametsizdir. Tek fikirli. Gerçek bir katil."

Ama ürpererek, Isolda'nın keskin, kavisli gagasının sülünün tüylerini ve etini deldiğini hayal etti.

Ah, bu masada olmaktan nasıl da rahatsızdı! Başka bir yerde olmayı, merdivenlerden inmeyi, kıvrımlı koridorlardan geçmeyi ve dövme ateşine geri dönmeyi nasıl da diliyordu. Ama kırık cam parçalarıyla ne yapabileceğini hayal etti, ertesi gün tüm *bunlardan kurtulduğunda yapacağı* şeyi.

Belki de masada sadece erkekler oturuyor olsaydı, yarası fark edilmeden yemeği atlatabilirdi. Onu ele veren soylu Grant'ın karısıydı.

"Bu oldukça büyük bir yanık," dedi kadın. Üçüncü kadeh şarabını yudumluyordu ve sesi masanın diğer tarafına gürültülü bir şekilde ulaşarak kocası ve Kral Emory'nin konuşmalarını böldü. "Böyle bir yaralanmayı nasıl başardın?" Ama'nın tabağına uzandı ve yaralı elini tuttu, avuç içini yukarı çevirdi ve çoğunlukla onu örten kolunu itti, sonra daha iyi görebilmek için ileri geri çevirdi. "Korkunç bir şey bu!"

Ama elini geri çekti, ancak çevredeki herkes şimdi

On

u. "Ama," dedi Emory, "göster bana."

Ama bir an için onu reddetmeyi düşündü. Gözleri etrafta dolaştı ve herkesin ona baktığını gördü, Pawlin çarpık bir gülümsemeyle.

Yavaşça elini uzattı. Emory onu tuttu. Kadının kendine ne yaptığını incelerken ağzı gerildi ve sertleşti.

"Önemli bir şey değil," dedi Ama. "Artık neredeyse hiç acımıyor."

"Bu nasıl oldu?" Emory talep etti.

"Bir kaza," dedi Ama. "Cam üfleyicisinin çalışmasını izliyordum, sadece ateşin yanında ısınıyordum ve camı kendim kullanmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Bu onun hatası değildi!" diye ekledi çabucak. "Cam üfleyicisini ateşte elimi denememe izin vermesi için zorladım. Ben aptal bir kızım. Dikkatsiz davrandım. Bu bir daha olmayacak."

Masa şaşırtıcı derecede sessizdi. Kimse kıpırdamıyor, hatta nefes bile almıyordu; ne hizmetkârlar, ne asilzade Grant, ne gürültücü karısı, ne de dört hödük oğlu... Ama'nın kendisi bile, tuttuğu nefesin ciğerlerini yaktığını hissedebiliyordu.

"Ateşi kullanmayı düşündün," dedi Emory, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Söyle bana, ne yapmaya çalıştın?"

"Sadece bir vazo, kralım," dedi Ama, önce doğru, sonra yalan söyledi, "düğün masamız için."

Emory onun elinden başını kaldırıp baktı. Mavi gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Sadece bir vazo mu dedin?"

Ama başını salladı.

"Siz, sevgili genç kız," diye başladı Emory ve devam ederken sesi gözlerindeki fırtınayla eşleşecek şekilde yükseldi, "gemileri siz *yapmazsınız. Kap sizsiniz.*" Ve bu son kelimeyle -kap- sesi her şeyi doldurdu. Odayı. Fincanları. Her misafirin ve hizmetçinin kulaklarını. Ama'nın ağzı, midesi ve kalbi.

"Gelinimin elini yakmaya cüret mi ediyorsun?" dedi, parmakları Ama'nın elini sıkarak. Sesi yine kısılmıştı ve masanın etrafındaki soylu Grant, karısı ve dört oğlu öne doğru eğildiler ve Ama, Emory'nin aynı nefeste hem kızgın hem de öfke gösterisi *yaptığı* izlenimine kapıldı.

"Elimi mi kastediyorsun?" Ama sordu.

"Elin sadece sana ait değil, Ama. Seni ben buldum, sana ben isim verdim, seni buraya ben getirdim. Sen benim gelinimsin ve senin etin benim etim. Ona bu kadar kaba davranma. Aslında," diye devam etti, Ama'nın elini bırakıp onun yerine kadehini kaldırdı ve şaraptan derin bir yudum aldı, "cam üfleyicisinin ateş odasına dönmemen en iyisi. Dediğin gibi, aptal ve dikkatsiz bir kız olduğun için."

"Ama," diye başladı Ama. Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Utançtan mı? Öfkeden mi? "Ama geri dönmeliyim," dedi. "Düğün masamız için yapmayı planladığım vazo ne olacak?"

"Saçmalık," dedi Emory. Kendisine bir dilim daha et getirmesi için uşağa işaret etti. Adam hemen itaat etti. "Eminim cam üfleyicisi sizi başından savmaktan memnun olacaktır. Kendisi meşgul ve önemli bir adamdır ve düğün ziyafetimiz için ihtiyaç duyabileceğimiz herhangi bir parçayı sizin yapmayı umabileceğinizden çok daha iyi yapabilir. Onu bu kadar uzun süre senin bakıcılığını yapmaya zorlamamalıydık."

"Bu-" diye başladı Ama, ama Emory onun sözünü kesti.

"Düğün gecemizden önce öğrenmen gereken çok şey olduğuna eminim," dedi. "Ama en iyisi kalenin kadınlarından öğrenmen. Belki de seni sıcak tutması için mutfak ocağının yanında oturman ve hizmetçi Fabiana'nın öğretmenin olması daha iyi olur."

Sırıtışı geniş ve yavaştı, sanki yaptığı çıkarımın Ama'nın gözünden kaçacağını düşünmüş gibiydi.

Öyle değildi.

Bu olay sona ermiş gibi görünüyordu ve konuklar belirgin bir rahatlamayla yemeklerine ve sohbetlerine geri döndüler.

"Bir kız mutfak ateşinde de cam üfleyicisinin ateşinde yandığı kadar yanabilir," dedi Ama, ama Emory'nin fikrini değiştirme umudu yoktu.

"Belki ziyafetten sonra," dedi Emory, sadece Ama'nın duyabileceği şekilde yaklaşıp sesini alçaltarak, "bana bir kızın ne kadar dikkatli olabileceğini gösterebilirsin." Sonra tekrar gülümsedi ve bir kez daha yaptığı çıkarım Ama'nın gözünden kaçmadı. Hem de hiç.

Ama'nın Dersleri

Şömine odasının kendisine yasaklanmasıyla Ama'nın düğün hazırlıklarına, şatodaki hayatının gerçek belkemiği gibi görünen saçların düzenlenmesi ve elbiselerin bağlanması işlerine boyun eğmekten başka çaresi kalmamıştı.

Ziyafetler ve konuklar ve şarap ve baharatlı etler. Önlükler ve kurdeleler ve terlikler ve örgüler. Çiğneme, yudumlama ve yutkunma, yutkunma. Tüm bunlar, hazırlık, tekrarlama, çiğneme Ama'ya kesinlikle anlamsız geliyordu.

Eğer seçiyor olsaydı -ama elbette seçme özgürlüğü yoktu- günlerini, Ama'nın süslü elbiselere ihtiyaç duymayacağı, hatta özenli elbiselerin yadsınamaz bir zarar vereceği bir yer olan ateşhanede, cam üzerinde çalışarak geçirirdi. Belki de narin bedenini erimiş camdan ve ateşten koruyacak basit bir şeye ihtiyacı olacaktı; alevlerin yakınında tehlike yaratacak kadar bol olmayan ama daraltacak kadar da sıkı olmayan bir şeye.

Sıkıştırmak. Kısıtlamak. Askerlik. İnşa etmek. Tüket.

Kalbi, içinde kapana kısılmış gibi durduğu gelinliğin - gelinliği olacak olan gelinliğin - kemerleri ve bağları karşısında çarparken Ama'nın kafasında kelimeler çarpıyordu. Elbisenin hem kolları ve kuyruğu son derece boldu, odada hareket etmesini bile zorlaştırıyordu hem de rahatsız edici bir şekilde bağlıydı, kaburgalarını sıkıyor ve göğüslerini son derece rahatsız edici bir şekilde birbirine ve yukarı doğru itiyordu.

Tillie bir ağız dolusu iğnenin arasından, "Sakin olun, hanımefendi," diye uyardı. Elbisenin etek ucunu ayarlamak için Ama'nın ayaklarının dibinde diz çöktü ve Ama'nın kadife terliklerinin parmakları görünecek şekilde iğneledi.

"Deniyorum," dedi Ama ve sözlerinin sinirli bir şekilde çınladığını duydu, "ama bu daha ne kadar sürecek?"

Tillie etek boyunu düz tutturmak için elinden geleni yaparken, "Hareket edersen boyun eğmenden daha uzun," diye mırıldandı.

Ama'nın her iki yanındaki kızlar, kolları yerine oturtarak kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Ama içinde bulunduğu durumun nesinin komik olduğunu anlayamamıştı ve yüzü de şaşkınlığını yansıtıyor olmalıydı ki Tillie, "Kızlara aldırmayın hanımefendi. Akılları doğrudan çukura gidiyor," dedi.

"Ah," diye yanıtladı Ama.

Onun arkasında, Sorrow odada volta atıyordu. Ama'nın kediyi dışarı çıkarmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve Sorrow'un bastırılmış enerjisi kararan kürkünün altında çalkalanıyor, kaslarını ve sinirlerini geriyor ve sürekli, alçak bir hırıltı şeklinde dışarı çıkıyordu.

Ama bir karar verdi. "Sana on dakika daha vereceğim," dedi Tillie'ye. "Sonra Sorrow'u antrenman yapması için bahçeye götüreceğim."

"Bugün bunun için vaktimiz yok," dedi Tillie, gözleri işindeydi. "Ayrıca yakında yine kar yağacak. Dışarı çıkmak için iyi bir gün değil."

"Tillie," dedi Ama, "iki haftadan kısa bir süre içinde hangimiz kraliçe olacağız?"

Tillie'nin iğnelerle dolu elleri Ama'nın etek boyunda dondu kaldı. Yukarı baktı. "Siz, hanımefendi. Kraliçe olacaksınız."

Ama bir kez başını salladı. "On dakika," dedi.

Ama, Sorrow'la dışarı çıkmanın büyük bir zafer, bir kaçış gibi hissettireceğini umuyordu ama bahçe de duvarlarla çevriliydi ve Ama vaşakla koşup oynamak istese de, bahçeye vardıklarında Sorrow'un tasmasından altın tasmayı çözse de, Pawlin sanki onları bekliyormuş gibi neredeyse varır varmaz ortaya çıktı ve Ama'ya ikisinin de hâlâ yapacak işleri olduğunu hatırlattı.

"Sorrow, gel," dedi Ama onu görmezden gelen vaşağa. Gökyüzü, anı gibi hissettiren bir şekilde griydi ama bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Tillie kar konusunda haklıydı -hava kar vaadiyle ağırlaşmıştı- ve Ama ile Hüzün'ün kar yağmaya başlamadan önce bahçede fazla zamanları olmayacaktı. Ama, Pawlin'in her eğitim seansını Emory'ye rapor ettiğini biliyordu ve eğer vaşağı tutmasına izin verilecekse, Pawlin'in gözetimi altında boşa harcanan zaman, başarısız eğitim seansları olamazdı.

Ama vaşak henüz tam olarak büyümemişti, boyut olarak olmasa da tavır olarak hâlâ kediden çok yavruydu ve nihayet kaleden uzakta görünüyordu

Pawlin'in tasarladığı eğitim planlarına boyun eğmektense gölgeleri takip etmekle daha çok ilgileniyordu.

"Gel," dedi Ama tekrar, bu kez yalvaran sesi daha yüksekti. Pawlin, bahçe duvarına yaslanmış, Isolda omzunda, onu izliyordu

Ama vaşağı dize getirmeye çalıştı. "Sana saygı duymazsa seni asla dinlemez," dedi neredeyse tembelce. O ve Isolda tüneyip Ama'nın Sorrow'u çağırdığında yanına gelmeye ikna edememesini izlediler ve yargıladılar. "Ve saygı," dedi Pawlin, "korkunun ikiz kardeşidir. Gördüğünüz gibi ikisi bir çifttir. Biri olmadan diğerine sahip olamazsınız."

"Benden korkmasına izin vermeyeceğim," dedi Ama sıkılmış dişlerinin arasından. Sorrow'un çağrıldığında gelmek *istemesini istiyordu.* Sorrow'un itaat etmesi gerekiyorsa itaati *seçmesini istiyordu.*

"O zaman kalan az vaktimizi de boşa harcamış oluruz," dedi Pawlin, pelerinini uzun, ince bedeninin etrafına daha sıkı sararak. Isolda pandomim yapar gibi tüylerini karıştırdı.

"Öğrenecek," dedi Ama. Ama Sorrow'a doğru yürüdü ve vaşağın tasmasını yeniden taktı, vermek istemediği bir tavizdi bu.

Pawlin, "Ancak ona öğretirsen," diye azarladı.

Ama tasmasını hafifçe çekiştirdi. Kıştan ölmüş bir çalının dibini koklamakta olan Sorrow, kehribar rengi gözlerini azarlayarak yukarı çevirdi. "Gel, Sorrow," dedi Ama, sesinin sert ve otoriter olması için elinden geleni yaparak.

Belki de işe yaramıştır; Hüzün çalılıktan ayrılıp Ama'nın yanına sokuldu. "Aferin kızıma," diye övdü Ama ve bahçenin etrafını dolaşmaya başladı, Pawlin'in söylediği gibi Sorrow'un yol boyunca yakın durması için dua ediyordu.

Bu çabadan hiç keyif almıyordu; Pawlin ve Isolda tarafından izleniyor ve yargılanıyordu ve yaptığı şeyin -bir vaşağı dizginlemek- hem hayvanın hem de kendisinin doğasına aykırı olduğu hissinden rahatsız olan Ama, neredeyse her zaman hissettiği gibi, onu bu angaryaya itenin zevkten ziyade görev olduğunu hissediyordu.

Ceviz ağacının geniş gövdesinin yanından daire çizerek geçtiler. Taş bankın etrafından dolandılar. Bahçenin uzak tarafı ile Pawlin'in yaslandığı duvar arasındaki düzlükte yolun dörtte üçünü tamamlamışlardı ki Sorrow'un canına tak etti.

Yürümeyi bıraktı. Aynen böyle, durdu. Ama tasmayı çekiştirdiğinde, vaşak kalçalarını buzla kaplı patikaya yerleştirdi ve pençelerini de içeri soktu.

Artık çok büyüktü, Sorrow. Ama'nın kontrol edemeyeceği kadar büyüktü. Ama, Pawlin'den yaratığı hareket ettirmek için ne kadar uğraştığını gizlemeye çalışarak tasmayı çekti ama Sorrow hareket ettirilmek istemedi ve inatla direndi.

Ama, Pawlin ve Isolda'nın çifte bakışlarını hissetti; her ikisi de yargılıyor, her ikisi de soğuk bir şekilde eğleniyor, her ikisi de başarısız olduğu tüm yolları değerlendiriyordu.

Bu hayvanın nesi vardı? Şatoda kalabilmesinin, Ama'nın onu dize getirebilmesine bağlı olduğunu bilmiyor muydu? Emory'ye boyun eğmenin Ama'nın görevi olduğu gibi, onun da Ama'ya boyun eğmesinin görevi olduğunu anlamıyor muydu? Ve Sorrow neden bir fikre, bir tercihe ya da herhangi bir arzuya hakkı varmış gibi hissetsin ki?

Ama'nın böyle bir lüksü yoktu. *Ama* itaatkâr olmak "isteyip istemediğine", Emory'ye boyun eğmek "isteyip istemediğine" karar veremiyordu. Emredileni yapmak onun göreviydi. Sorrow'un da göreviydi ama canavar inatla bu çok temel gerçeğin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Korku ve saygı," dedi Pawlin. "İki sütun diyorum size!"

"Benden korkmasını istemiyorum," dedi Ama tekrar, ama bu sefer gözyaşları birikerek ve boğazında sert, sıcak bir yumru şişerek konuştu.

"Şimdi senden korkması, daha sonra Kral Emory'den korkmasından iyidir," dedi Pawlin. Ve sesinde acıma gibi bir şey vardı, gerçeğin samimi bir teklifi. Ama'yı yıkan şey buydu. Çünkü o haklıydı ve Ama bunu biliyordu. Sorrow'un şimdi ondan korkması, daha sonra Kral Emory'den korkmasından daha iyiydi.

"Hepimiz dinlemeliyiz," dedi vaşağa, neredeyse yalvarırcasına. "Bu kendi iyiliğimiz için." Kedi hâlâ hareket etmiyordu. İnatçı, inatçı, bencil canavar.

Böylece Ama, pelerininin bir kıvrımından Pawlin'in ona verdiği ve asla kullanmayacağına yemin ettiği deri kaplı anahtarı çıkardı.

Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve "Hüzün, gel" derken sesi bir çan gibi netti.

Canavar hâlâ hareket etmediğinde Ama gözlerini yarım saniyeliğine kapatıp ardına kadar açtı ve anahtarı aşağı indirdi. Anahtar havada yırtıldı ve Sorrow'un böğrüne yüksek sesli, öfkeli bir tokatla indi.

Sorrow miyavladı ve sırtını dikleştirdi, kulakları kafasına yaslandı. Sonra tısladı, dudakları geri çekildi, dişleri parladı.

"Hüzün, gel," dedi Ama tekrar. Kendi sesini sanki çok uzaklardan duyuyordu. Bu sesten, göğsünün içinde kalbinin küle dönüştüğünü anlayamadı.

Vaşak tekrar tısladı ve kehribar rengi gözlerini kıstı. Sonra öne doğru eğildi ve Ama'nın topuğuna geldi.

"Güzel," diye övdü Pawlin. "Aferin."

Ama'yı övüyor olabilirdi. Ya da, aynı kolaylıkla ve belki de daha büyük olasılıkla, kendini övüyor olabilirdi. Çünkü Ama, Sorrow'u ölü kış bahçesinde bir tur daha attırırken, tam da kar gökyüzünden aşağıya doğru süzülmeye başladığında, neredeyse kış ortası olduğunu, neredeyse bir gelin olduğunu ve Sorrow gibi derslerini çok iyi öğrendiğini düşündü.

Yedi

Hüznün Yakası

Bu, Ama'nın Sorrow'u bahçede eğitim için dışarı çıkardığı son zamandı. O gece kar, ağır ıslak kül gibi ciddi bir şekilde yağdı ve dünyayı nemlendirdi.

Günler geçti, yedi gün. Keder can çekişiyordu. Ama'nın kırbacı ona götürmesinden sonraki hafta, vaşak yemek yemeyi reddetti, sadece su kabını kayıtsızca yaladı. Kürkü yağlı ve dağınık bir hal aldı. Ağzını ocağın üzerine dayamış, kehribar rengi gözleri yukarıya doğru közleri izliyordu. Halının küllendirdiği çenesi neredeyse hiç kalkmıyordu. Omurgasının çıkıntısı ve kalça kemiklerinin ikiz kemerleri dışarı doğru çıkıktı.

Emory'nin Sorrow için endişelenmesine gerek yoktu. Ama onun için hayvanı cansız bir ev hayvanından başka bir şey haline getirme işini yapmıştı. Artık onda hiçbir tehlike yoktu. Bırakın saldırmayı, dişleri yemek için bile kullanılmıyordu ve külden kararmış pençeleri Ama'yı savunmak için havaya kalkmayacaktı.

Tillie gelip gidiyor, ateşi tekrar tekrar yakıyor, Ama ise ateşin yanında kayıtsızca oturuyor ve bir kez daha kendi karanlık hüznüne gömülüyordu. Cam üfleyicisini ziyaret etmesi artık yasaktı, odasından hiçbir nedenle çıkmıyordu - kralla ve düğün için gelen soylularla yemek yemek için bile.

Ama'nın kendi kendini tecrit etmesi kabul edilmişti; düğünden önceki günlerde genç kızlarla bazen böyle oluyordu ya da Ama ona bakan kadınların fısıltılarından böyle duyuyordu. Ama o cevap vermedi. Gözleri, hareket ediyor gibi görünen tek parçasıydı; ateşten pencerenin dışında yağan kara ve tekrar ateşe doğru bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.

Tillie her gün Allys'in büzgülü çantasını açıp Ama'nın sol elindeki yanığa pansuman yapıyordu ama o gider gitmez Ama merhemi siliyordu.

Eteğinde yağlı bir leke bırakarak uzaklaştı ve sanki içinde bir şey görmeye çalışıyormuş gibi cam şişedeki yara izine baktı.

Tillie odaya her girişinde "Hanımefendi, lütfen," diye yalvarıyor, bu sefer bir bardak bira, bu sefer bir yemek, başka bir sefer de kıyafet değişikliği, mekân değişikliği, bakış açısı değişikliği öneriyordu.

Ama çoktan değişmişti. Nereden başladığını ya da ne olduğunu bilmiyordu ama bunun bu olmadığını biliyordu.

Bu değil, diye düşündü, biri yaralı, diğeri saf olan ellerine bakarken.

Bu olmaz, diye düşündü, giymek zorunda olduğu önlükler nefeslerini daraltıyordu.

Bu olmaz, diye düşündü, Sorrow'un zayıflayıp incelmesini, omuz kemiklerinin çıkıntı yapmasını izlerken başını yavaşça sallayarak.

Tillie'nin zorla eline tutuşturduğu gümüş kadehteki yansımasını görünce, *bu olmaz,* diye düşündü.

Ama kadehin bakışlarında onu harekete *geçiren bir* şey gördü. Gözlerini kırpıştırdı, kadehi sertçe yere bıraktı, içindekiler masanın üzerine sıçradı ve odasını boydan boya geçerek tüm teçhizatı için durduğu uzun oval aynaya doğru yürüdü.

Aynaya olabildiğince yaklaştı ve geri yansıyan gözlere baktı.

Gözleri hep bu renkte miydi? Kestane gibi alacalıydılar. Bir zamanlar daha açık değiller miydi? Daha sarı? Sorrow'unki gibi ve duvardan aldığı Göz gibi?

Ama ona göz kırpan gözler kehribar rengi değildi. Kesinlikle değildi.

Ama ateşe döndü ve vaşağın yanında diz çöktü. Kedinin yağlı postunu alnından sırtına doğru okşadı ve kedinin omurgasının her bir yürek burkan düğümünü hissetti. Bir süre sonra Sorrow kehribar rengi gözlerini kırpıştırarak açtı, sonra gözlerini açık tutmak için harcadığı çaba bile çok fazlaymış gibi bir kez daha ocağın üzerine bıraktı.

O ölüyordu. Ama bunu biliyordu. Ama'nın Emory ile evlenmesine sadece üç gün kalmış olsa da, Ama Sorrow'un o kadar uzun yaşamayacağından emindi.

"Ah, Keder," dedi Ama. "Benim sevgili Sorrow'um." Midesi bulanan ama ne yapması gerektiğinden emin olan Ama ayağa kalktı.

"Tillie," diye seslendi, sesi güçlü ve netti; kız kapının hemen dışında olmalıydı, çünkü hemen ortaya çıktı.

"Evet, hanımefendi?"

"Kralı bul," diye emretti Ama. "Ona ihtiyacım olduğunu söyle."

Kimse Ama'nın böyle bir havada kaleden ayrılmasını istemiyordu. Onun narin ve sağlık durumunun kötü olduğunu söylediler. Dışarı çıkmak için en azından düğün sonrasını beklemeliydi.

Ama Ama ısrar etti.

Ve böylece o ve Emory kürklerle dolu bir arabaya bindirildiler, ayaklarının dibinde sıcak taşlar ve Sorrow da vardı.

Arabaları kasabanın içinden geçerken Ama'nın canı konuşmak istemiyordu ve Emory de konuşmak için onu zorlamadı, bu da Ama'ya minnettarlık veriyordu. Kadın ve erkek yan yana, ortak bir kürkün altında oturuyorlardı ve kadın, Emory'nin uzun bacağının sıcaklığını giysilerinin katmanları arasından hissediyordu. Sorrow, altından sızan soğuğa rağmen kapıya yaslanmış, nefes nefese yatıyordu.

Ama kedinin uzun iğneli dilini izledi ve daha fazla dayanamayana kadar nefes alış verişini dinledi. Ve sonra patladı, "Sıcak değil! Neden nefes nefese?"

"Bu bir hayvanda stres belirtisidir," diye yanıtladı Emory. "Bir hayvanın korkması için havanın sıcak olması gerekmez."

Ama Sorrow'un başını okşamak için eğildi. Vaşak bu şefkati ne reddetti ne de kaydetti, nefes nefese kalmaya devam etti, kürkünün bir kısmı yakasının boynuna dolandığı yerden yukarı fırladı.

Sonunda duvara ulaştılar ve kapı bekçisi -yağmur fırtınasında görevini terk eden adamdan farklı bir adam, Ama fark etti, ama ilgisizdi- arabanın geçmesine izin vermek için çubuğu geri çekti. Ama kapıdan sadece elli metre ötede kar yığınları çok yüksekti, böyle bir fırtınadan sonra temizleyecek köylü yoktu ve atlar onları daha uzağa çekemezdi. Bu yüzden Ama, Emory'nin çağrısına aldırmadan arabanın kapısını çekerek açtı
-"Bırak ben yapayım, Ama, sen içeride kalmalısın"-ve karların içine adım attı.

Sürüklenmeler diz boyu ve ölüm kadar yoğundu. Ama'nın bacakları soğuğun şokunu hissetti ve sonra karıncalanarak uyuştu. Arabaya geri döndü ve artık çok iri olan ve taşıması zor olan vaşağı kaldırdı. En azından vaşak iriydi. Belki onun büyüklüğü ona yardımcı olabilirdi.

Sonra, kucağında Keder, Ama duvarın ötesindeki dünyanın uçsuz bucaksız beyazlığına döndü.

Her adım ona pahalıya mal oluyordu. Kar, eller gibi ayak bileklerini kavrıyor, eteklerini pençeliyordu. Ama arabadan acınacak kadar kısa bir mesafe uzaklaştı - birkaç adımdan fazla değil - dizleri titredi ve daha fazla ilerleyemedi.

Sonra yavaşça Sorrow'u karın üzerine bıraktı. Vaşağın başını ellerinin arasına aldı ve Ama'nın kehribar rengi gözlerine bakabilmesi için yüzünü yukarı çevirdi. Diz çöktü, vaşağın başını öptü ve alnını kedininkine bastırdı.

"Keder," dedi, alçak sesle ve sadece kedinin duyabileceği kadar sessiz, "Seni seviyorum. Özgürce koş, sevgilim. Tavşan yakala. Akarsulardan su iç. İstersen beni hatırla. Sana uygunsa unut beni."

Sorrow'un başı şimdi yukarıdaydı, gözleri daha parlaktı, burnu soğuk havada seğiriyordu, sanki Ama'nın bilmediği zevklerin kokusunu alıyormuş gibi, yakanın kopçasına uzandı ve neredeyse donmuş parmaklarıyla onu kurtarmayı başardı.

"Keder artık senin adın değil," diye duyurdu Ama, sesi daha yüksekti. "Artık sana Öfke diyorum."

Tasma karın üzerine düştü, çöpten başka bir şey değildi ve ondan kurtulan Fury, kalın benekli kürkünü salladı. Başını ormana doğru çevirdi, havayı bir kez daha kokladı ve yola koyuldu; ilk birkaç adımını karda bacaklarını bulana kadar tırıs şeklinde attı ve sonra hızlı ve özgürce koşarak Ama'dan, Emory'den, arabadan, duvardan ve arkasındaki her şeyden uzaklaştı.

Bir kez bile arkasına bakmadı.

Emory's Grip

Ama karda diz çökmüş, vaşağın ormanın donmuş ağaçları arasında kaybolduğu zamanı çoktan geçmiş olan Fury'nin ardından bakıyordu.

Ağaç olana kadar burada diz çökseydim iyi olurdu. Ağaç olana kadar. kar. Bu düşünce Ama'nın zihnini doldurdu ve kendini gittikçe daha hareketsiz hissetti, kolları bacakları soğukta kaskatı kesildi, gözleri yarı donmuş bir halde Hiddet'inin ardından bakıyordu, onun geri dönmesini değil, gitmesini, gitmesini, gitmesini diliyordu.

"Ama!" diye seslendi Emory arkasındaki arabadan. Onun kürkleri geriye attığını duydu, ayağının yolluktaki gıcırtısını işitti.

Ama hızla, neredeyse işe yaramayacak kadar kaskatı kesilmiş parmaklarıyla pelerininin altına uzandı ve elini buz gibi elbisesinin korsajına daldırdı. Parmakları hissedemeyecek kadar soğuktu ve Emory'nin karda ilerlediğini duydu.

İşte orada. Parmakları göğüslerinin ısıttığı Göz'ü tırmaladı ve yerinden çıkardı. Parladı, kehribar rengi ve açık, her şeyi gören ve aynı zamanda boş. Sonra parmaklarını yumruk yaptı ve Göz kayboldu.

Emory'nin ayak sesleri karda daha da yaklaşıyordu. Ama şimdi hızlıca yumruğunu ayaklarının dibindeki kara bastırdı, parmaklarını sadece derinlere gömüldüklerinde açtı. Sonra elini yukarı çekti ve karı düzleştirerek Göz'ü bahara kadar dinleneceği yere örttü. Sonunda ayağa kalktı ve Emory'ye döndü.

"Teşekkür ederim," dedi gülümsemek için elinden geleni yaparak, "beni buraya getirdiğiniz ve ben veda ederken beklediğiniz için."

"Sana söylemiştim, değil mi?" dedi Emory, elini Ama'nın dirseğine koymuş, onu arabaya doğru götürürken, "vahşi hayvanlardan iyi ev hayvanı olmayacağını?"

"Sen yaptın," diye cevap verdi Ama. Emory'nin arabaya binmesine yardım etmesine izin verdi ve koltuğa geri yerleşti. "Sen yaptın."

Emory, Ama'nın yanına oturdu ve bir hayalet kadar sessiz ve neredeyse görünmez olan arabacı arabanın kapısını kapattı. Atlar kamçılanarak harekete geçirildi ve Emory kürkleri kucaklarına geri çekerken, araba onları şatoya doğru götürdü.

Battaniyenin altında Emory'nin elleri Ama'nınkileri buldu. "Yarı donmuşsun," dedi ve parmaklarını avuçlarının arasında kuvvetlice ovuşturarak acı verici, iğnemsi bir karıncalanmayla hayata döndürdü.

Ama bağırmadı, ne derisinin yeniden uyanmasının acısıyla ne de yanmış avucuna yapılan baskıyla. Metanetini koruyarak oturdu ve bakımlara izin verdi. Araba karla kaplı kasabanın içinden geçerken onları bir ileri bir geri itti, hava pek çok yangının dumanıyla ağırlaşmıştı.

Emory, Ama'nın elleri neredeyse kendi elleri kadar sıcak olana kadar ovdu ve ovdu. Sonra durdu ama onu bırakmadı. Ama kıpırdamadan oturdu, hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey dilemiyordu. İstediği ve dilediği her şey ona ne getirmişti?

"Biliyorsun," dedi Emory, sesi gizemli bir şekilde kısılmıştı, "o Göz'ü atmana gerek yoktu."

Ama kaskatı kesildi ve kalbi sıkışmaya başladı. "Kralım mı?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Emory, ağzı sıvı bir sırıtışla genişleyerek. "O gün bir Göz aldığını elbette biliyorum. Krallığımda olan her şeyi bildiğimi düşünmüyor musun?"

"Sen . . aldığımı gördün mü?" Ama yalan söylemekle uğraşmadı.

"Şey, hayır. Ama Pawlin boşluğu gördü elbette ve bana işaret etti. Başka neden duvarın ötesine geçesin ki?" Emory Ama'nın cevabını beklemedi. "Bunun bir önemi yok. Sana zevk veriyorsa Göz'ü saklayabilirdin. Ne de olsa üç gün sonra benim kraliçem olacaksın. Benim korumam altındayken kimse seni böyle bir ihlalden dolayı cezalandırmaya cesaret edemez."

"Anlıyorum," dedi Ama. Emory'nin elleri hâlâ kızın ellerini tutuyordu ve onları kucağında tutuyordu; kız ellerinin birbirine dolanmasının altında kralın avlusunun yükseldiğini hissetti.

Ama geri çekilmeye çalıştı ama Emory'nin tutuşu sağlam kaldı. Gerçekten de, ellerini onun merkezinde büyüyen, sertleşen yumrunun üzerine bastırdı.

"Düğünümüze sadece üç gün kaldı, Ama," diye mırıldandı Emory. "Ben senin sır kâtibinim ve yakında kocan olacağım. Eminim ki sen

Sana yaptığım bunca iyilikten sonra, şimdi, bu gün, tatlılığının tadına bakmayı bana çok mu görüyorsun?"

Bir cevap beklemedi ve yine de Ama'nın ellerini serbest bırakmadı. Her ikisini de bir elinde tutarak pantolonunun düğmelerini çözmeyi başardı ve sonra Ama'nın parmaklarını şaftına doğru yönlendirdi.

Ama'nın parmaklarını avlusuna sarmak için elini kullanırken Emory'den tıslamaya benzer bir ses çıktı. Sıcak ve sertti, ucunda çiyden ıslanmış bir damla vardı. Emory, Ama'nın ellerini avucunun içinde yukarı aşağı, yukarı aşağı, önce yavaşça, sonra daha hızlı hareket ettirdi, ta ki bir homurtu, bir inilti ve Ama'nın parmaklarının boğumlarını çatlatacak kadar sıkı bir spazmla, içinden bir sıcaklık fışkırdı ve hala Emory'ninkilerle kaplı olan Ama'nın ellerinden aşağı süzüldü.

Emory'nin nefes nefese kaldığı ve arabanın tekerleklerinin aralıklı olarak gıcırdadığı tek sesin duyulduğu bir an geçti. Emory'nin nefesi kesilince boğazını temizledi ve Ama'nın hâlâ kralın avlusuna sarılı olan ama şimdi yumuşayan ve küçülen ellerini bıraktı.

Parmakları adamın yapışkan pisliğiyle kaplanmıştı. Ama ellerini Emory'den çekti, hâlâ kürklerin altındaydı. Emory kendini düzeltip pantolonunu yeniden bağlarken o da sessizce vagonun koltuk minderindeki ıslaklığı ovuşturdu.

Sonra ellerini tekrar kucağına soktu ve olabildiğince hareketsiz oturdu. Araba şatoya doğru yol aldı. Yüzü boştu ve elleri hareketsizdi, ama Ama zihninde vaşağın işaretlenmemiş karda, vahşi ve özgürce, geçen her anla birlikte kaleden daha da uzaklaştığını hayal ediyordu.

Ana Kraliçe'nin Gerçeği

Vaşak olmadan Ama'nın odası eskisinden daha büyük ve daha soğuktu. Emory onu odasına geri götürmüştü ve kapıda onun elini tuttu -yara izi olmayan sağ elini- ve öptü.

"Düğüne kadar seni bir daha görmeyeceğim," dedi. "Damadın törenden önceki üç gün içinde gelini terk etmesi bizim geleneğimizdir."

"Öyle mi?" Ama sordu.

"İştah açmak için," diye yanıtladı Emory ve sırıttı. "Ah,"

diye cevap verdi Ama.

"Bu arada," diye devam etti, "itaatkâr davrandığına ve evcil hayvanın olmadan yalnız kalacağına göre, kendini tehlikeye atmayacağına söz verdiğin sürece, benim onayımla cam üfleyicisinin ateşine dönebilirsin. Cam üfleme işini adama bırak, Ama."

"Söz veriyorum."

Emory, "O halde sunakta buluşuncaya kadar," dedi ve başını eğerek oradan ayrıldı.

Ama odasına gitti. Tillie oradaydı, ateşin yanında onu bekliyordu. Ama Tillie'nin ona ulaşmak istediğini hissedebiliyordu. Onu rahatlatmak için. Ama vaşak gitmişti ve bunun için teselli olamazdı. Sadece gitmenin buradan daha iyi olduğunu bilecekti.

"Cam üfleyicisinin odasına gitmek istiyorum," dedi Ama. Ve sonra, "Kral izin verdi."

"Oh, bu çok iyi, bayan! O kadar soğuk havada dışarıda yolculuk ettikten sonra aşağıdaki sıcaklık size çok iyi gelecektir. Sadece . . . Hanımefendi, ana kraliçe sizi bir kez daha çağırttı. Döner dönmez odasına gitmenizi ve kurulanmanızı söyledi, öyle de yaptı."

Ana kraliçe ile bir ziyaret. Ama şu anki ruh haliyle, ateşlere geri dönme arzusuyla daha tatsız birkaç şey düşünebilirdi.

cam üfleyicisi. Ama bu onun kaderiydi, öyle görünüyordu. Başkalarının ondan istediklerini yapmak. Kendi arzuları için sadece çalıntı anlar yaratmayı ummak.

"Pekâlâ," dedi. "O zaman bana yeni bir elbise giydir Tillie ve bu işi bitirelim."

Yine -belki de hâlâ- ana kraliçe yatmış, desteklerle desteklenmiş, kat kat kürk ve battaniyeye sarılmıştı.

Ama kapı aralığında tereddüt etti, belki de görünmeden gizlice kaçıp kaçamayacağını merak ediyordu.

Ama sonra ana kraliçe seslendi, "Kapıda pusuya yatma kızım, bütün sıcak havayı dışarı çıkarıyorsun!"

Ve böylece Ama içeri girdi ve kapıyı hızla kapattı.

Yatağa yaklaştı ve üzerine tünemiş yarım düzine kedi, parlayan yeşil bakışlarını ona dikti. Üç kedi ana kraliçenin ayaklarının dibine yığılmıştı; dördüncüsü kucağında kıvrılmıştı; bir diğeri sol kalçasına sıkıca bastırmıştı; ve altıncısı, Ama'nın ana kraliçenin odasını ilk ziyaret ettiğinde kucağına aldığı kızıl erkek, ana kraliçenin kucaklayan kollarına emzirilen bir bebek gibi sokulmuştu.

"Beni mi görmek istediniz, Ana
Kraliçe?" "Yaklaşın," dedi Ana Kraliçe.

Ama yaptı. Odayı boydan boya geçip ana kraliçenin yatağının altına kadar yürüdü.

"Daha yakına," dedi ana kraliçe ve Ama ana kraliçenin yatağının ayak ucundan başına doğru yürüdü. Ana kraliçenin omuzlarına tanıdık bir kürk örtülmüştü; eflatun renkli, zengin benekli. Bu vaşak ananın postuydu ve kraliçe ana için bir şal haline getirilmişti. Ama aşağıya, kraliçe annenin siyaha yakın gözlerine baktı ve kraliçe anne de yukarıya, onun gözlerine baktı.

"Ah," dedi ana kraliçe gülümseyerek. "Demek ki neredeyse oldu." Ama tam kraliçe annenin ne demek istediğini soracaktı ki, Tillie'nin teyzesi Allys'in ona ilk söylediği bir şeyi hatırladı tanıştıkları zaman.

"Çok güzeldi," demişti Allys. "Mürekkep siyahı saçları vardı ve parlaktı. Gözleri kehribar rengindeydi. Risk ne olursa olsun kurtarılmaya değer bir vücut. Göğüsler, muazzam göğüsler, kralın ellerinin tutabileceğinden daha büyük olmayan bir bel. Küçük ayaklar. Güzel eller."

Kehribar gözleri. Ama ana kraliçenin gözleri artık kehribar değildi. Koyu, derin, neredeyse siyahtı, tıpkı Ama'nınkiler gibi.

"Gözlerin," dedi Ama. Sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Evet,"

dedi ana kraliçe. "Ve seninkiler."

Ama dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve yatağa çöktü. Kızıl kedi bir anda ana kraliçenin kollarından sıyrıldı ve Ama'nın kucağına doğru zarifçe adım attı.

Ana kraliçe kediyi başıyla selamlayarak, "O hâlâ seni seviyor," dedi. "Vaşağın gittiğine göre belki bugün ona verdiğim hediyeyi kabul etmeye hazır olursun."

"Onu özgür bıraktım," dedi Ama, ana kraliçenin bunu nasıl bildiğini merak etme zahmetine girmeden. Eli kediyi okşasa da bakışları ana kraliçenin gözlerini aradı.

"Bu bir nezaketti," dedi ana kraliçe. "Ve oğlumun hatırı için, böyle özverili bir şey yapabildiğini görmekten memnunum."

"Bu özverili bir davranış değildi," dedi Ama. "Onu burada yanımda tutmuş olsaydım, kesinlikle yapacağı gibi, ölümünü izlemeye dayanamazdım."

"Herkes ve her şey ölecek," dedi ana kraliçe acımasızca. "Ölüm tek gerçektir." Kara gözlerini kısmış. Ve sonra, daha sessiz bir şekilde, "Üç gün içinde kralla evleneceksin. Kraliçe olacaksın. Bu oluştan sonra, hiçbir yakışıksızlık olmayacak."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Ama cesurca. "Çünkü sen kraliçeydin ve şimdi de ana kraliçesin. Ve ben senin yerini alacağım, değil mi? Kraliçeliğe yakışmayacaksın."

"Bu kaleye geldiğimde," dedi ana kraliçe, "yerine geçebileceğim bir kraliçe yoktu. Sana daha önce de söylediğim gibi, kendi hikâyesini bitirmişti. Hatırlıyor musun?"

Kraliçe yatak direğinde sallanıyordu. Ama elbette hatırlıyordu. "Eğer

benim kaleye geldiğimi görecek kadar yaşasaydı, hikayesi şöyle biterdi bu yatağa asmak yerine. Kral tohumunu içime ektiğinde, kralın annesi büyük olasılıkla uykusunda ölmüş olacaktı."

Ama'nın kucağındaki kedi pençelerini gerdi, gerdi, gerdi, bir pençesini ve sonra diğerini, kendine bir yuva yoğurdu.

"Bu hep böyle olmuştur. Geliriz; sürülürüz ve ekiliriz; ürünümüzü yetiştiririz; solarız; ölürüz, ister kendi elimizle ister zamanın eliyle olsun, fark etmez. Ben sürüldüm. Ekildim. İyi bir evlat yetiştirdim. Şimdi soluyorum; yakında öleceğim."

Ama'nın eli kızıl kedinin tüyleri üzerinde hareketsizce büyümüştü.

"Sen kalırsan, ben giderim," dedi ana kraliçe. "Sen gidersen, ben kalırım. Bu dünyada kraliçe sen olacaksın ve sadece bir tane kraliçe olabilir."

Ama'nın Parçaları

"*Eğer* kalırsam," dedi Ama. Sesi yavaştı.

"Elbette kalacaksın," dedi ana kraliçe. "Genç kız her zaman kalır. Ne de olsa ben kaldım, değil mi?"

"Yaptın," dedi Ama. "Peki ya ejderhadan önce sen? Ya herhangi birimiz? Öğrenmek için ayrılamaz mıydın?"

Ana kraliçe başını salladı. "Buradan sadece iki yol var," dedi. "Ve bu yol onlardan biri değil."

"Ölmek istemiyorum."

"Ben de öyle. Şu anda ölüyorum, biliyorsunuz ve bu gerçeğe karşı gösterdiğim direnç beni şaşırtıyor. Sanırım yaşamanın bana oldukça uygun olduğunu fark ettim. Belki de iyi bir hükümdar olabilirdim. Hatta adil bir hükümdar. Elbette asla böyle bir şansım olmayacak, bu dünya erkeklere göre. Toprakları kocam yönetti, şimdi de olması gerektiği gibi oğlum yönetecek. Yani gerçek güçle neler yapabileceğimi bilemeyeceğiz. Sen kraliçe ve yardımcım olacaksın, ben ise ölmüş olacağım."

Ama protesto etmeye başladı - sırf Ama oğluyla evlenecek diye ana kraliçe neden ölmeliydi? Bu gereksizdi. Her ne kadar kraliçe annenin Ama'nın sevgisinde özel bir yeri olmasa da, onun öldüğü düşüncesi de Ama'nın hoşuna gitmiyordu. Kraliçe anneyi yatağında cansız, gözleri dünyaya kapalı hayal etmek, Ama'nın kendi kaçınılmaz ölümünün habercisi gibiydi, belki de aynı yatakta, belki de çok değil birkaç yıl sonra bu kedilerin yetişkin yavrularıyla çevrili olarak.

"Ana Kraliçe," diye sordu Ama, "gözleriniz neden kehribardan kömüre dönüştü? Neden benimkiler?"

"Seninkiler henüz siyah değil," diye karşı çıktı ana kraliçe. "Henüz düğün gecenizi yaşamadınız."

"Ama kararacaklar," dedi Ama, "seninkiler gibi."

"Bu her zaman böyleydi," diye cevap verdi ana kraliçe. "Bir zamanlar ateş gibi yanan kalbin dönüşüyor. Bunu hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum."

Ama başını salladı.

"Ve bu her zaman böyle olmuştur," dedi ana kraliçe tekrar. "Ve eğer bir şey her zaman böyle olmuşsa, biz kimiz ki aksini dileyelim? Biz kimiz ki herhangi bir şey isteyelim? Biz kimiz ki arzulayalım?"

Birdenbire, parlak mavi bir gökyüzünün altında karların arasında koşturan Fury'nin görüntüsü geldi.

"Arzu ediyorum," dedi Ama.

"Öyle mi?" dedi ana kraliçe. "Ne kadar ilginç."

Kedi artık sakinleşmişti. Kızıl tüylerden oluşan bir yığındı, bir patisi uykuda seğiriyordu. "Bu kedi seni seviyor," dedi ana kraliçe tekrar. "Onu şimdi evcil hayvan olarak almak ister misin?"

"Evcil hayvana ihtiyacım yok," dedi Ama, mutsuzca miyavlayan kediyi örtünün üzerine koyduktan sonra ayağa kalktı.

"Şimdi değilse bile düğünden sonra," dedi ana kraliçe. "Ondan sonra hepsi senin olacak, bütün kedilerim. Onlara iyi bak, olur mu? Onlar benim için çok rahatlatıcı oldular."

Ama söz vermedi. Gitmek için döndü.

Ana kraliçe, Ama'nın daha önce ondan duymadığı bir ses tonuyla arkasından seslendi. "Unutma, Ama."

Ama durdu, hareketsiz durdu, bitirmesini bekledi. Ama söylediği tek şey buydu. "Hatırla."

Ama cam üfleyicisinin odasına geri dönmenin yolunu bulduğunda, sıcaklık hoş bir dalga halinde ona doğru yayıldı. Onu içine çekti, ciğerlerini ateşin sıcaklığıyla doldurdu ve biraz eridiğini hissetti.

"Sen dön," dedi çalışmayan cam üfleyicisi. Ateşin ağzından olabildiğince uzağa oturmuş, iki elinde tuttuğu içkisini yudumluyordu. Sözleri likör kadar ıslaktı.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Ama. Sonra, "Rahatsız görünüyorsunuz, Cam Üfleme Ustası. Ateşten uzak bir iki günün size iyi geleceğini düşünüyorum."

"Burası benim yerim," dedi cam üfleyicisi. "Başka bir yer yok."

Ama durumunu düşündü. Cam üfleyicisinin gitmesini çok isterdi ama söylediği gibi, burası onun alanıydı. Ona buradan gitmesini emredecek gücü yoktu. Yapabileceği her işi yapmak zorundaydı.

onun kaçınılmaz bakışları altında. Şehri ve kaleyi çevreleyen Gözleri gibi, burada da onu izleyecek ve istediği zaman yargılayacaktı. Ama Ama, ondan kurtulamasa da, onu görmezden *gelebileceğine* karar verdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Kalacaksın. Ama beni rahatsız etme."

"Bah," dedi cam üfleyicisi.

"Önceden kalan parçalar nerede?" Ama sordu. "Bir kenara ayırdığım kırık parçalar?"

"Erimiş tabii ki," dedi cam üfleyicisi. "Bir fıçı dolusu artığı boşuna mı sakladığımı sanıyorsun?"

"Sebepsiz değildi," dedi Ama, boğazında yükselen öfkeyle. "Nedeni, onlara ihtiyacım olmasıydı."

"Affedersiniz hanımefendi, ama bekleyen kraliçe bile cam üfleyicisine işini nasıl yapacağını söyleyemez."

Onunla tartışmak zaman kaybından başka bir şey olmayacaktı. "Önemli değil," dedi Ama. "Daha fazlasını yapacağım."

Rafın üzerindeki yerinden büyük bir cam kâse aldı, bir ayak kadar kaldırdı ve parmaklarının arasından kaymasına izin verdi.

Kase parçalara ayrılırken cam üfleyicisinin protestosu dudaklarında söndü, bazıları eli kadar büyük, diğerleri toz kadar hafifti. Ama'nın istediği bir sonraki parçaya, geniş pembe bir tabağa geçmesini ve onu rafın kenarına vurarak binlerce parçaya ayırmasını ağzı açık bir şekilde izledi.

Cam üfleyicisi ayağa kalkarak, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi.

"Kraliçe olduğumda," dedi Ama, "kaybolan işiniz için size iyi bir ödeme yapacağım ve sağduyunuz için daha da iyi."

Cam üfleyicisi uzun bir süre onun sözlerini tarttı. Sonra kendini tekrar sandalyesine bıraktı. "Bana *çok* iyi ödeme yapacaksın," diye sözünü değiştirdi.

"*Ne kadar* iyi," dedi Ama, "beni işimle ne kadar baş başa bırakabildiğinize bağlı."

Cam üfleyicisi içkisini yudumladı, başıyla onayladı ve ona sırtını döndü. Odayı tamamen terk etmek kadar iyi değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Ama yaptığı parçalara baktı. Her biri yaratmayı planladığı şeyin bir parçasıydı. Onlardan çok, çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Ne de olsa bir anı inşa ediyordu. Neyin hatırası olduğunu henüz bilmiyordu.

Ama'nın Üç Günü

Üç gün nedir ki? Sevgilisinin kollarındaki genç bir güzel için bir andır. Dokuz ay sonra doğum sancısı çeken bir kadın içinse bir ömürdür.

Ama'nın üç günü aynı anda her iki şekilde de geçti. Aynı hareketlerle aşık oldu ve doğurdu: her fincanın, tabağın, kasenin, tabağın ve vazonun kırılmasında; en küçüğünden en büyüğüne kadar her parçanın toplanmasında; ateşten alınan demirin eritici sıcaklığında, parçaların uçlarına dokundu, her birini yumuşattı ve eritti.

Ama ilk başta ne yaptığını bilmiyordu, sadece yapması gerektiğini biliyordu. Kafasındaki ve elindeki yara izi kraliçe annenin sözlerini tekrarlıyordu: *Hatırla. Hatırla. Hatırla.*

Şekillenmeye başladı. Yavaş, yavaş ama emin adımlarla.

Ama parçaları, kırıkları ve küçük kırık parçaları bir araya getirdikçe, gözleri ellerinin ne yaptığını görmeye başladı.

Büyük omurgalı bir canavardı. Opalin. Kalın bir köke doğru genişleyen üçgen uçlu bir kuyruğu vardı. Dört zeki pençeli eli olan oval bir gövde. Tepeli bir boyun. Yüksek, geniş bir alın. Sivri bir burun.

Ama gördü, bir ejderhaydı.

Her bir ölçek bir cam parçasıydı, her biri ateşle yumuşatılmış ve sertleştirilerek buna, Ama'nın üç gün içinde yaptığı şeye dönüştürülmüştü.

Cam üfleyicisi ilk başta, Tillie'nin ona söylediği gibi, onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ama günler uzun, geceler daha da uzundu ve Tillie bir görünüp bir kaybolsa da, Ama'ya işini bırakması, son elbise provalarına katılması, kısa bir süreliğine de olsa uyuması için yalvarsa da, Ama çalışmaya devam etti. Cam üfleyicisi bazen uyanık, bazen uykuda kaldı. O uyuklasa bile Ama çalışmaya devam etti ve cam üfleyicisi her uyandığında Ama'yı hâlâ işinin başında ve ejderhasının daha fazla bir şeye dönüştüğünü gördü.

Sonunda cam üfleyicisi Ama'nın eserini ne görmezden gelebildi ne de öyle davranabildi. Sandalyesinden kalktı. Ama'nın arkasından baktı, camdan bir omurga daha eklerken homurdandı. Ama onun sıcak ve nemli nefesini boynunda hissedene kadar yaklaştı da yaklaştı.

"Eğer sadece benim yoluma çıkmak değil de hizmet etmek istiyorsan," dedi sonunda, "ateşe bakabilirsin."

Cam üfleyicisinin asistan rolüne indirgenmiş olmaktan şikâyet etmemesi onun için bir övünç kaynağıydı. Gerçek şu ki, Ama'nın üç gününe ne olduğunu görmeyi en az onun kadar istiyordu.

Ve böylece ateşi daha fazla ısıttı ve şişesi kuruduğunda, daha fazla likör yerine suyla doldurdu ve ikinci gün üçüncüye döndüğünde ve Ama'nın yaratımı inkar edilemez bir şekilde bir ejderha haline geldiğinde, homurdanmaları takdir *aah*'larına dönüştü.

"Neredeyse canlı," dedi, "ateşi yakalayışına ve parlayışına bakılırsa. Sanki nefes alıyor."

Ama başını işinden kaldırmadı. Elinde bıyık kadar ince bir avuç dolusu cam parçası vardı ve her birinin ucunu teker teker, ateşten yeni çıkmış ve sıcaktan kırmızı-turuncu renkte parlayan demire koyarak yumuşamasını sağladı, sonra da ejderhanın çenesine götürerek diğerlerinin arasına nazikçe bastırdı ve ejderhanın ağzını minik, bıçak gibi keskin pullarla çerçeveledi.

"Peki ya gözler?" dedi cam üfleyicisi. Çünkü ejderhanın yüzü alnından burnuna kadar dümdüzdü.

"Bana nasıl göz yapılacağını göstermezsin," dedi Ama, hâlâ hassas işine dalmış bir halde.

"Bu daha önceydi," dedi cam üfleyicisi. "Şimdi size göstereceğim."

Ama cevap verene kadar bir an geçti. Sonra, "Hayır," dedi. "Teşekkür ederim, ama hayır. Gözleri kendim yapacağım."

Ejderhanın çenesiyle işi bittiğinde Ama, cam üfleyicisinin raflarından birinin en arkasına itilmiş, tozlu ve unutulmuş halde bulduğu parlak sarı kadehi aldı. Tozu temizlemek için suya batırdı ve sonra masanın üzerinde düzgünce kırdı. Parçaları kalın metal bir kâsede topladı ve kâseyi ateşe itti; burada parçalar birbirinin üzerine düşerek katı ve keskin halden sıvı ve başı sonu olmayan bir hale geldi.

Ama kâseyi ateşten alıp erimiş cama baktığında rengin tam olarak doğru olmadığını gördü. Bıçak keskinliğinde bir parça aldı.

çalışma masasından aldı ve parmağında gezdirdi. Kırmızı, gözyaşı gibi aktı ve Ama kanını sıvı bardağa sıktı.

Karışımı karıştırdı, kan sarıyı bal renginde kehribara çevirdi ve Ama ejderhanın gözlerini yapmaya hazırdı.

Şimdi cam üfleyicisi kollarını iki yana açmış, sandalyesine geri oturmuştu. Ama kanlı camı iki küreye dönüştürdü ve bunları ejderhasının yüzüne yapıştırdı.

Üçüncü gününde güneş batarken eserini bitirdi ve hayranlıkla bakmak için geri çekildi. Cam üfleyicisi de hayran kaldı.

"Çok güzel," dedi ve Ama bunun ne anlama geldiğini bilmese de öyle olduğunu biliyordu. Ama'nın yaptığı şeyi sessizce takdir ederek birlikte durdular.

Sonra cam üfleyicisinin kapısı çarparak açıldı ve Emory kapı aralığını doldurdu.

Emory'nin Üçüncü Silahı

"Usta Cam Üfleyici," dedi Emory, dişleri bir çizgi halinde, "beni niyetimle bir dakika yalnız bırakın."

Cam üfleyicisi odasından çıkmaya pek istekli olmasa da Ama'nın ricası üzerine, Emory sözleri söylerken bile bir böcek gibi kapıdan çıkıp uzaklaştı.

"Seni almaya geldim, Ama, ve seni sunağa götürmeye. Benim yanımda yerini alma vaktin geldi. Sana soruyorum Ama, neden nikâhımıza hazırlanmak için odana dönmedin? Bu gecenin evlendiğimiz gece olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Çalışıyordum," dedi Ama.

Emory güldü. "Çalışmak mı? Ama ... neden?"

"Bak," dedi Ama ve yana doğru bir adım atarak arkasında yaptığı ejderhayı gösterdi.

Emory'nin gülümsemesi soldu. Yüzündeki renk uçup gitti. Ama onun gözlerinin camdan ejderhanın üzerinde, kehribar rengi gözlerinden sivri uçlu kuyruğuna, geniş sırtının dikenli pullarından yanlara doğru katlanmış kocaman kanatlarına kadar gezinmesini izledi.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı.

"Benden geldi," dedi Ama. "Nerede ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Emory, sanırım bu bana bir şeyler anlatmaya çalışan kendi benliğim. Daha fazlasını bilmek istiyorum, Emory. Beni ejderhadan kurtardığın günü anlatmanı istiyorum."

"Önemli değil," dedi Emory, gözleri hâlâ Ama'nın eserine takılmıştı.

"*Öyle*!" Ama'nın ısrarı yüksek sesle çınladı. "Önemli. Bilmem gerek Emory, lütfen. Söyle bana, neden o kaledeydim? Canavar tarafından nasıl tuzağa düşürüldüm? Beni bulduğunda neden zarar görmemiştim? Ve ejderhaya ne oldu?"

Emory'nin bakışları heykelden uzaklaşıp Ama'ya kaydı. "Sana söylemiştim. Ejderhayı fethettim. Seni ondan kurtardım."

"Öyle diyorsun." Ama sabırsızlıkla ısrarcı olmaya başladı. "Ama ... onu *nasıl* fethettin? Beni *nasıl* kurtardın?"

"Ama," dedi Emory. Sesi değişmiş, daha yumuşak, iğrenç bir hal almıştı. "Bazı şeyleri bana emanet etmen senin için daha iyi olur. Eğer böyle bir bilgiye ihtiyacın olsaydı, elbette sana verirdim. Senin iyiliğini düşündüğümü hâlâ öğrenemedin mi? Keder'i düşün. Vahşi hayvanlardan iyi evcil hayvan olmayacağını ilk söylediğimde beni dinlemiş olsaydın, bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kalarak kendini ne kadar kalp ağrısından kurtarabileceğini bir düşün."

Ama vaşağı düşündü. Onun yavru bir kedi olarak o çimenlik alandaki oyunculuğunu hatırladı. Anne kedinin gözlerindeki bakışı da hatırladı. Ama'nın yavrusuna zarar vermeyeceğini anlayan bakışını ve saniyeler sonra kazma ona vurulduğu zamanki bakışını.

"Fury'nin annesini gereksiz yere öldürmemiş olsaydın, onu asla evcil hayvan olarak almazdım," dedi Ama. Kalbi göğsünde daha hızlı, daha sıcak atıyordu.

"Fury?"

"Artık ona böyle sesleniyorum. O artık Keder değil. O artık Öfke ve özgür."

Bu Emory'yi kızdırmıştı, bu çok açıktı. Ama nefesini yüzünde hissedene kadar yaklaştı. "Bir kelime daha edersen," diye tehdit etti, "Pawlin ve Isolda'yı Öfken'in peşine takarım. Onu avlayacaklar, bulacaklar ve oğlumuz onun postuyla kaplı bir beşikte uyuyacak."

Şimdi Ama'nın kanının sıcaklığı kulaklarında kükrüyordu. "Yapamazsın," dedi.

"Gerçekten de yapardım ve yapacağım," dedi Emory. Ama kızıştıkça, Emory de sanki Ama'nın tüm ateşinin ve öfkesinin hiçbir şey ifade etmeyeceğine inanmış gibi sakinleşti.

"Sanırım cam üfleyicisinin yanında geçirdiğin zaman ve onun senin bu gibi şeyler yapma arzunu tatmin etmesi" -ve burada Ama'nın ejderhasına küçümseyici bir el salladı- "kafanı tüm yanlış fikirlerle doldurmuş. Görüyorsun ya Ama, yaratmak erkeklerin işidir. Karar vermek erkekler içindir. Konuşmak erkeklerin işidir. Senin görevin dinlemek, takip etmek ve gelişmek. Ve bunlar küçük şeyler değil! Çünkü kadınlar dinlemese, erkeklerin sözleri nasıl duyulacaktı? Senin doğurgan rahmin olmadan, oğlum nasıl

Büyümek mi? Sen vardır Önemli, Ama. Umutsuzca önemli. Fakat yap aşırıya kaçmamak."

"Bana buraya nasıl geldiğimi anlat," dedi Ama. "Bana ejderhanın nerede olduğunu söyle

öyle."

"Ejderha gitti," dedi Emory. "Ben ejderhayı fethettim ve sen bana diken olmak yerine bu iyiliğim için teşekkür etmelisin. Üst katta, kızınız sizi mihrap için giydirmeyi bekliyor. Papaz nikahımız için şapeli hazırlıyor. Mutfaktaki aşçılar büyük bir ziyafet hazırlıyor. Müzisyenler enstrümanlarını akort ediyor. Hepsi bekliyor, peki ne için? Bir kız için. Daha fazlası değil. Sadece bir kız."

"Ejderha nerede?" Ama tekrar söyledi. Bir koku -tatlı-baharat kokusu- burun deliklerini doldurdu.

"Gitti!" diye bağırdı Emory ve kolunu kaldırıp Ama'nın yarattığına sapladı. Ama'nın onu durduramayacağı kadar hızlı oldu. Ejderhası masanın üzerinden fırladı ve yere düştü, binlerce çınlayan, imkansız parçaya ayrıldı.

"Gitti!" Emory tekrar söyledi, sesi artık muzafferdi. "O ejderhadan kurtulduğun için ne kadar şanslı olduğunu görmüyor musun? Hiçbir fikrin yok. Seni anlamsız bir yalnızlık ve canavarlıkla dolu bir hayattan kurtardım. Seni güzelleştirdim ve kraliçe olman için buraya getirdim. Sen, Ama, *ben* seni kaldırana kadar bir hiçtin. *Ben* seni o yerden alana kadar. Ben bir *kahramanım,* Ama. Bir kurtarıcıyım. Ben bir kralım. Ve bana böyle davranmanı talep ediyorum!"

Ama şimdi Emory'yi görmüyordu. Sanki sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi onu zar zor duyuyordu. Büyük bir odadaydı, etrafı büyük güzelliklerle çevriliydi - toplanmış, istiflenmiş ve her biri bir hikâye anlatan, bir duyguyu çağrıştıran renk, şekil ve ışığın özenle inşa edilmiş danslarına dönüştürülmüş mücevher heykelleri: Burada, sitrinler ve elmaslar içinde, baharın, umudun ve gençliğin bir anıtı. Orada, her ton ve şekildeki yakutlarda, öfkeli bir kükreme ve savaşta dökülen kan. Geniş bir pencerenin altında, zümrüt ve safirden kıvrımlı bir nehir, suyu parlatmak için elmaslarla süslenmiş.

Büyük salon bir mabetti; mücevherler de onun sunağıydı.

Ve Emory onu yok etmeye gelmişti, tıpkı cam ejderhasını mahvettiği gibi.

Sanatçıydı. O bir ejderhaydı.

Ama kırılan bardağından başını kaldırıp Emory'nin yüzüne baktı. "Sen," dedi.

Ve Emory onun bildiğini gördü. Çenesini kaldırdı. "Ne olmuş yani?" dedi. "Bensiz sen ne olurdun? Bir canavar mı? Seni ben güzelleştirdim."

"Sen olmasaydın," dedi Ama, "özgür olurdum."

"Ah, özgür," dedi Emory elini sallayarak.

Kendi ejderhasının tatlı baharat tadı şimdi teninden yayılıyordu. Emory özgürlüğün o kadar da önemli olmadığını düşünüyordu. Ve ejderhanın gittiğini sanıyordu.

Ama, Emory'nin başka kaç yönden yanıldığını merak etti.

"İnimde beni kandırmıştın," dedi Ama.

"Zor değil," diye karşı çıktı Emory. "Beynimi kullandım, hepsi bu. İlk silahım. Ejderhalar gölge ya da ışık göremez. Sadece parlaklık ve ışık görürler."

Ve sonra Ama bir anda ilk evini gördü - geldiği büyük kehribar küresini - güneşi, sevgilisini, patlayıcı alevlerden oluşan coşkulu bir canavarı. Güneş, kendi kalbini büyütmüştü. Kıvrımının turuncu-kırmızı tüylerinden geldi; derisinin çalkantısından ve kaynamasından geldi; sıvı alevin patlayıcı jetlerinden geldi; kıvrımların ve girdapların sessiz dansından geldi; parıltısından ve ışıltısından geldi; hareketinden ve sessizliğinden geldi. Plazma nehirlerinden, alevli kızıl püskürtülerinden, bakır şeritlerinden, sürekli değişen, yaşayan, nefes alan, çarpan, çalkalanan, özlem duyan küreden geldi.

O güneştendi ve güneşten gelmişti. Bu küçük adamın oyuncağı değildi.

"Beni çeliğinle bıçakladın," dedi Ama.

"Ben yaptım. İkinci silahım. Kolunun altındaki korunmasız eti buldum. Seni iyi deldim, deldim."

Ama bıçağın saplanışını ve bunun şaşkınlığını hatırladı. Kendisini yarayı ısırırken gördü, metali etinin içinden çıkarmak için çaresizce çabalıyordu. Dişlerinin kılıcın gövdesiyle birleştiğini hissetti, onu çekip çıkarmanın nasıl bir his olduğunu, beraberinde gelen kan hücumunu ve fışkırmasını hatırladı.

"Ve sonra," dedi Ama.

"Evet," dedi Emory. "Bir ejderhayı fethetmek ve bir genç kızı özgür bırakmak için üç silah gerekir. Benim beynim. Çeliğim. Ve bahçem."

Ama'nın Sonu

"Senin bahçen," dedi Ama.

"Bana teşekkür etmelisin," diye tekrarladı Emory. "Sen -ejderha- çeliği çıkarmayı başardın. Ejderha yattı ve kanadı, ama tekrar ayağa kalkmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum ve kılıcım gitmişti, yani bir dahaki sefere saldırdığında işim bitecekti. Denemekle kaybedecek bir şey yoktu. Ve annem bana bir ejderhayı öldürmek için üç silah gerektiğini söylemişti. Bahçem her zaman yanımda.

"Elbette," diye devam etti Emory, "bir ejderha bir kadınla aynı şekilde dişi değildir. Onlar tekil yaratıklardır. Yemek yemezler ama güçlerini güneş ışığından alırlar. Çiftleşmezler ya da doğurmazlar. Bir nesilde bir tane, hepsi bu. Bir ejderha, bir genç kız. Sen benim kaderimdin, Ama. Seni almak zorundaydım. Ejderhanın inine bir genç kız bulmak için gittim. Bir tanesiyle ayrılacaktım."

"Sen . . doğaçlama yaptın," dedi Ama, hatırlayarak. İninin taş zemininde kanlar içinde yatıyordu, her tarafta pembe aynalar vardı, mücevherleri ve taşları bir felakete dönüşmüştü. Ve işte Emory geldi, kemerinin tokasını gevşeterek boynuzunu serbest bıraktı ve kolunun altından açtığı kanlı yırtığa girdi.

Sonra hiçbir şey olmadı. Gözlerini açtığında kendini onun kollarında, eyerinde, sahipliğinde bulana kadar ne başka bir şey, ne de bir anı.

"Seni ben güzelleştirdim," dedi Emory tekrar, tekrar.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye cevap verdi Ama. "Ama senin güzelliğini ben istemedim. Güzelliği kendim yarattım. O zaman sana ihtiyacım yoktu."

"Bana şimdi ihtiyacın var," dedi Emory. "Sen ne kadar benimsen, ben de o kadar senin kaderinim. Şimdi, bu kadar yeter. Nereden geldiğin ya da seni buraya getirmek için ne yaptığım önemli değil. Önemli olan tek şey ne yapacağımız. O da şu: Bütün bu saçmalıkları unutacağız. Cam üfleyicisi bu cam kırıklarını temizleyecek, ben de seni kız arkadaşına teslim edeceğim.

Düğün. Sunakta buluşup evleneceğiz, ben kral olacağım, sen de kraliçe, bana bir oğul doğuracaksın ve ihtiyacın olan tüm güzelliği benim kollarımda ve onun gözlerinde bulacaksın. Bu her zaman böyle olmuştur ve zamanın başlangıcından sonuna kadar da böyle olacaktır."

Ama'nın kendi tatlı baharatının kokusu, şimdi sıcak, neredeyse kaynamak üzere olan kanının akışı, onun gerçeğinin bilgisi - Emory'nin emrettiği şeyi yapmak için bunları bir kenara bırakması gerekecekti.

Emory'nin söylediği doğruydu: Krallar var olduğu sürece, fethedilen ejderhalar ve inlerinden getirilen genç kızlar da var olmuştu.

Ama kurtarılmadı. Çalındı.

"Sanırım," dedi Ama, "seninle evlenmek istemiyorum. Ya da kraliçe olmak. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Kızım," dedi Emory, "ne *istediğinin* pek önemi yok. Üzüntünü ya da istersen öfkeni unutma, çünkü bana bu konuda ya da başka bir konuda sorun çıkarırsan, ölene kadar peşini bırakmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Bana izin ver ve Hiddetimi avlamayacağına söz ver," dedi Ama. "Bunları yap, ben de huzur içinde gideyim."

Emory sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça, "Burada güce sahip olduğun gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibisin," dedi. "Ama yanılıyorsun."

Ama yavaşça diz çöktü. Tekrar ayağa kalktığında elinde orak keskinliğinde bir cam küre tutuyordu. "Benim de üç silahım var," dedi. "Ve cam bunlardan sadece biri."

"Yeter," diye tükürdü Emory ve ona doğru hamle yaparak yumruğunu şakağına indirdi. Acı Ama'nın kafasına vurdu, görüşü yıldızlara dönüştü, ama yerini korudu ve düşmedi. Eli camı sıktı, avucundan kan aktı ama tereddüt etmedi.

"Tekrar vur bana," dedi Ama. Bir davet mi? Bir tehdit mi?

Önemli değildi. Emory tekrar hamle yaptı ve bu sefer daha hızlıydı, yumruğun yanından ustalıkla sıyrıldı, silahının sivri ucu göğüs kafesinin hemen altından göğsüne girdi. Bir fileto bıçağı gibi yukarı doğru çekerek Emory'nin içini açtı.

Geriye doğru tökezledi, ağzı şaşkın bir "O" sesi çıkardı, elleri bir ceket gibi kendini kapatmaya çalışmak için uzandı, ama hayatının kanı döküldü, aktı ve Ama'nın kendi portresinin parçalanmış kalıntıları arasında yere düştü.

"İnsan vahşi bir hayvanı evcil hayvan yapmamalı," dedi Ama. Emory'ye bindi, üzerine diz çöktü ve vuruşan, kanlı ellerini görmezden gelerek göğsüne uzandı, ölümcül yarasını açtı ve hâlâ atan kalbini çıkardı.

Avucunun içinde titreşti ve Ama onu olgun bir erik gibi ısırdı.

Şapelde kralın tüm adamları toplanmış ve törenin başlamasını bekliyorlardı.

Mutfakta aşçılar ve bulaşıkçı hizmetçiler kralları için güzel bir ziyafet hazırlamak için çalışıyorlardı.

Büyük salonda, müzisyenler ellerinde enstrümanlarıyla oturuyorlardı.

Ama'nın odasında, Tillie hanımının dönüşünü bekledi.

Ve yatağında, kedilerle çevrili ana kraliçe, penceresinden büyük bir opalin ejderhanın gökyüzünü yararak gecenin içinde tek başına kayboluşunu izledi.

Teşekkür

Bu kitap San Francisco'da bir çatı katında, parlak bir arkadaşımın hediye ettiği kelimelerle başladı. Çatı katını (ve altındaki daireyi) cömertçe ödünç verdiği için MaryLynn Reise'e ve ilham verdiği için Martha Brockenbrough'a teşekkür etmek istiyorum.

İki insan ve yedi insan olmayan çocuğa sahip bir anne olarak, San Francisco'nun çatıları için bile olsa şehirden ayrılmam, destekleri sayesinde yazmak için şehir dışına çıkmamı sağlayan Karen ve Ted Negus'un yardımı olmadan mümkün değil. Teşekkür ederim.

Kardeşlerimin, eşimin ve çocuklarımın sevgisi ve desteği için sonsuz minnettarım.

2011'den bu yana sadık ortağım olan menajerim ve dostum Rubin Pfeffer'e ya da yazdıklarıma olan hevesi ve ilgisi beni her gün canlandıran harika editörüm Jordan Brown'a teşekkür etmekten asla yorulmayacağım; ikinizle de çalışmak bir zevk ve ayrıcalık.

Ve son olarak, Balzer + Bray'deki ekip beni hayrete düşürdü. Alessandra Balzer, Donna Bray, Tiara Kittrell, Michelle Taormina, Alison Donalty, Bethany Reis, Bess Braswell, Sabrina Abballe, Meg Beatie, Allison Brown, Kate Jackson, Suzanne Murphy ve Vault49 sanatçılarına *Damsel'in* ortaya çıkmasına yardımcı oldukları için çok minnettarım. Ejderhalar tekil yaratıklardır, ancak yazarlar öyle değildir ve hepinize derinden minnettarım.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Davis Arnold

ELANA K. ARNOLD, aralarında Ulusal Kitap Ödülü finalisti *What Girls Are Made Of'un da bulunduğu,* eleştirmenlerce beğenilen ve ödüller kazanan genç yetişkin romanlarının ve çocuk kitaplarının yazarıdır. Ailesi ve evcil hayvanlarıyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır. Kendisini www.elanakarnold.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Elana K. Arnold tarafından yazılan kitaplar

Infandous
Kızlar Nelerden Yapılır

Yarasa Adında Bir Çocuk
Yarasa ve Bekleme Oyunu
Yarasa ve Her Şeyin Sonu

Genç Kız

Geri Reklam

KEŞFET
bir sonraki favori okumanız

BULUŞMA
sevilecek yeni yazarlar

WIN
Ücretsiz kitaplar

PAYLAŞ
infografikler, Çalma listeleri, testler ve daha fazlası

İZLE
en son videolar

www.epicreads.com

Telif Hakkı

Balzer + Bray, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

DAMSEL. Telif hakkı © 2018 Elana K. Arnold'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.
www.epicreads.com

Kapak resmi © 2018 by Vault49
Kapak tasarımı Michelle Taormina'ya ait

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
İsimler: Arnold, Elana K., Yazar.
Başlık: Damsel / Elana K. Arnold.
Açıklama: İlk baskı. | New York, NY : Balzer + Bray, An Imprint of HarperCollins Publishers, [2018] | Özet: Prens Emory'nin kollarında uyanan Ama, onun kendisini bir ejderhanın ininden kurtardığına dair hiçbir şey hatırlamamaktadır, ancak çok geçmeden ejderhalar ve genç kızlar efsanesinde herkesin bildiğinden daha fazlası olduğunu ve hâlâ büyük bir tehlike altında olduğunu keşfeder.
Tanımlayıcılar: LCCN 2017057175 | ISBN 9780062742322 (ciltli)
Konular: | CYAC: Fantastik. | Ejderhalar-Kurgu.
Sınıflandırma: LCC PZ7.A73517 Dam 2018 | DDC [Fic]-dc23 LC kaydı https://lccn.loc.gov/2017057175 adresinde mevcuttur.

Dijital Baskı OCAK 2018 ISBN: 978-0-06-274234-6
Baskı ISBN: 978-0-06-274232-2

18 19 20 21 22PC/LSCH10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 İLK

❖

BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario,
Kanada M5H
4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

